

ליקבה"ו דרוש א

אחוריים כידוע. ומהרהר שיכול הרצ להתפשט בכל המהותים. ואינו מרגיש ריחוק ערכו ומדמה צנפשו שאין שום מניעה מזדו שלא יהי' צאפשר וניכולת הנדיק להתמשך אליו בערכו. הרי הוא כאלו מהרהר אחרי השכינה שגם צנחי' שכינה נאמר וכנודי לאחר לא אתן שצאמת אין שום צנחי' ומהות אחר זולתו אזל מזד הנצראים י"ל ח"ו יניקת הקליפות צסוד התפשטות השכינה נתחמוטים. כמו"כ בהתפשטות הרצ בכל המהותים י"ל מזד ההמשכה יניקת הקליפות ח"ו. א"ל צנחי' נסירה וההצלה מקודם הן מזד המשפיע הן מזד המקבל ואח"כ י"ל הקירוז והיחוד כנ"ל: ונחזור לענינו צענין סוד הנסירה בעולמות עליונים מ"ש למען אחי ורעי אדברה נא שלום נך כי עתה שלא נתצרו עדיין העולמות והם עדיין צנחי' הסתר נק' זו"נ צנחי' דודים לזמנין מתפרשין ולזמנין מתחצנין ונק' לפעמים למטה צסם אח ואחות. צנחי' המשכות המדות שמזד המשכות העולמות אשר כל היחוד נערך מזד העולמות ובעולמות לא נגלה היחוד תמיד ונ"ל לפעמים צסוד נסירה צסוד הצלה לנסר הדינין והפסולת שלא יהי' יניקת הקליפות ח"ו וכמשל מ' שמנסר קורה שנופלים כמה חתיכות שאין ראויים להתחצר עוד וד"ל. אזל צנחי' למעלה מהמשכות המדות שמזד העולמות כ"א צנחי' או"א נק' רעין דלא מתפרשין לעולם. כי שלא מזד העולמות גם עתה כן הוא. שהי' והאין הוא צנחי' חיבור א' כנ"ל. אזל לעתיד יהי' נק' למעלה צנחי' אחים ולא צנחי' אח ואחות. ולמטה יהי' צנחי' רעים כי כאשר יצויר רוח הטומאה. ונגלה כנוד ה' וראו כל צסר שאפילו צנחי' החומרים והגשמיים לא יסתיר ולא יהי' יניקת הקליפות ח"ו. אז יהי' גילוי היחוד צתדירא תרדל"מ ולמעלה יהי' נק' צנחי' אחים שצנחי' הנוקבא יתכלל כ"כ צדכורא עד שהי' אתקריאת ע"ש דכורא: מזד שלמטה ידככו העולמות כ"כ עד שלמטה יהי' נערך צנחי' כח הי' צסרשו מהות א' כמו האין דחכמה משא"כ עתה נק' אח ואחות למטה לפעמים ומזה גם צסרשן למעלה נק' רעין דלא מתפרשן אזל לא צנחי' אחים וד"ל. וכמו שהוא צאופן התקשרות לנדיק כן הוא צענין התפילת דאיתא אין מתפללין אלא מתוך כווד ראש שהוא הכנעה צתחילה ואח"כ המתקה צנחי' יחוד וציטול אליו ית' והוא צנחי' מתחל לעילא. וחסידים הראשונים הי' שוהים שעה אחת כדי שיכוונו את לזם. שיגיעו לצנחי' נקודת הלז והוא מעילא לתחל שיגיעו מצנחי' נקודת החכמה לצנחי' נקודת הלז. והענין כי נריך מתחילה להתחיל מצנחי' הנקודה דחכמה מזד הציטול אליו ית' צנחי' הנקודה ואח"כ להציא הנקודה צנחי' הצינה שהוא התפשטות הנקודה וצינה ליצא שכל עיקר מהות הצינה צכדי לצא לצנחי' נקודת הלז ואז מנקודת הלז י"ל עלי' לצנחי' כתר כי נעוץ סנ"ת וסוף מעשה צמתשזה תחילה. וכאשר יצא לצנחי' הכנעה והיראה אומיתית לצל

פתח הרצ צענין התקשרות אל הנדיק ואמר שצמו צענין היחוד זו"נ נריך שיהי' מקודם צנחי' נסירה ואח"כ י"ל היחוד פנ"צ צכדי שיהי' צנחי' הצלה מקודם צנחי' אין ערוך זל"ז (שאל"כ מעורבים החו"ג ונריך ליתן לו כל החסדים ולהמשיך לה כל הגבורות ואח"כ להמתיק הגבורות צחסדים ולייחדן כמ"ש צע"ה ופע"ת) כמו"כ צענין התקשרות אל הנדיק שהי' ג"כ צסוד משפיע ומקבל נריך שיתנו שניהם דעתם מתחילה צנחי' ריחוק והצדל זמ"ז שיעיינו ויפשפשו כאו"א צמהותו. הן המקבל נריך לידע איך שהוא רחוק מאוד מהנדיק עד שיהי' נכנע ונשצר לצו צקרנו. והנדיק נריך ג"כ לעיין ולפשפש צמהותו איך שיתרחק צמהות המקבל. צכדי שלא יתערצו ח"ו המהותים ויהי' מזה ח"ו יניקת הקליפות. להתפשט צאתר דלאו דילי'. ונ"ש שלום שלום לרחוק ולקרוב שמתחילה נ"ל צנחי' ריחוק והצלה. ואח"כ י"ל היחוד צנחי' קירוז שהוא צנחי' דעת האמיתי שנריך דעת שלם לזה ולכן תקנו הצלה צחונן הדעת. שאם אין דעה הצלה מין וזהו גורם עיקר ההתחצרות כידוע שדעת הוא התחצרות: ולכן אחר ג' צרכות הראשונות שהן צסוד ג' ראשין ואח"כ צתחלת צרכות האמצעות. שהן צסוד ו"ק שהוא צסוד המשכה לעולמות ראשיתן וצתחלתן הוא סוד הדעת צרכת אתה חונן כו' שצ"י הדעת הוא הצלה וסוף שמ"ע הוא צרכת שלום שהוא סוד התחצרות אמיתי וד"ל. ונ"ש ואיש כי יקח את אחותו חסד הוא. כי אחותו הי' ג"כ חסד. ואם יקח מזד אחותו שהי' חסד לצד צלי קדימת היראה וההכנעה צסוד הצלה. הרי חסד הוא ויכול להתמשך צנחי' יניקת הקליפות. ע"כ נ"ל מקודם סוד הנסירה כנ"ל ואח"כ יהי' הקירוז צנחי' יחוד מתחל לעילא. וכאשר ינערך להיות עוד התחצרות יותר נ"ל עוד צנחי' הנסירה והצלה. כללל דמלתא כמ"ש צסודות עליונים כן הוא צענין התקשרות לצדיקים. והנה ענין ההתקשרות לצדיקים. הוא צכדי שעל ידם יהי' ניכולתו לעלות ולטפס להתקרב אליו ית'. לכן צתחילת העבודה ננרך להתקשרות הצדיקים צמהצנתו כמו צתפלה צתחילה ננרך התקשרות. עד שמגיע להתקרב אליו ית' כמו צק"ש ושמ"ע אז אין נריך להרגיש התקשרות כו'. וזהו כל הקרוב קרוב קודם. שכל הקרוב הוא ה' ית' שנק' כל שהוא הכלל שהוא קרוב צנחי' גילוי אלקותו צנשמ"י נ"ל קרוב קודם היינו קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראו וד"ל (נלפענ"ד ע"ד מארז"ל וכי אפשר לדקקה צו אלא הדבק צמודותיו. אזל צכל קראינו אליו אליו ולא למדותיו. ממילא הוא ג"כ צמאמר וכי אפשר לדקקה צו אלא הדבק צת"ת ג"כ עד"ז כנ"ל). וצכל הכ"ל יוצן מארז"ל כל המהרהר אחרי רצו כאילו מהרהר אחרי השכינה שהוא מהרהר צנחינת התפשטות הרצ שנקרא

יתעלה לנחי' כתר מלך קומצ"ת שהוא צדור אור"ח ושם
 צכתר הוא רק עומק א' לצד כי שם אינם נחלקים לנ'
 פרופים כי אם אני הוא ואין חלקים עמדי וד"ל:
ומכ"ל הכ"ל מונן היטב ענין סדר התפילה מתחילה
 צנחי' אור"י מעילל לתת מנקודת החכמה להגיע
 לנחי' נקודת הלז ואז הוא מתתל לעילל צנחי' אור"ח
 נעוץ סצ"ת צשרש ומקור שהוא צחי' עומק א' לצד
 לעצמותו ומהותו ית' לצדו שנק' אליו ולא למדותיו. ונחי'
 אור"י הוא נק' מ"ד ואור"ח נק' מ"ן ונחי' אור"ח שהוא
 מתתל לעילל הוא לשורש ומקור האמיתי שהוא צדור
 כתר להתקשר ולהתעלות לנחי' אור"ח סצ"ה לצדו שהוא
 צחי' עומק א' לצד כנ"ל. והוא מלך סוף מעשה דווקא.
 ואמנם כ"ז צאופן חסידים הראשונים שהי' שוהין להמשיך
 מעילל לתתל רק שלא כל מוחל סביל כל זל. לכן ככלל
 צריך להתחיל דוקא מקודם הכנעה והבדלה ואח"כ
 המתקה כמאמר יהי רקיע צתוך המים. ויהי מצדיל צין
 מים למים והרקיע הוא יסוד או דעת שהוא צחי' המצטר.
 הוא עצמו המצדיל שאל"ל להיות התחצרות אמיתי צלתי
 צחי' הבדלה מקודם צנחי' נסירה כנ"ל. ונחזור לעיינו
 צענין אור"ח שהוא מתתל לעילל מנחי' סוף מעשה דייקא.
 שפ"ז יצואר מאמר אליהו לרשצ"י זכאה חולקך ר"ש
 דמילי כתיצין לעילל ומילך כתיצין לתתל כו'. כי אליהו
 הוא צחי' מלאך שליח להמשיך צחי' אור"י והוא צנחי'
 לעילל לצד (הגם שאלהו הוא שם צ"ן העללה מתתל
 לעילל צחי' מ"ן עכ"ז הוא צחי' רוחניות להמשיך אחר
 כך אור"י ואינו צנחי' סוף מעשה. לכן אחר מילי כתיצין
 לעילל ונ"ע) משא"כ רשצ"י שהי' צנחי' גוף וגילה רצין
 דאורייתא. הנה הרצין ההם יכולים להיות צחי' אור"ח
 מתתל לעילל מנחי' סוף מעשה דייקא להגיע לשורש
 ומקור האמיתי והו ענין גדולים נדיקים צמיתתן יותר
 מצחייהם צמיתתם הוא צחי' הסתלקות למעלה מנחי'
 מ"ן להמשיך מ"ד וגדולים הם צמיתתם יותר להיות
 הסתלקותם צנחי' אור"ח יותר לשורש ומקור הגבה למעלה
 יותר מתתל לעילל. והוא מנחי' חיייהם דווקא. מנחי'
 החיות שהי' צגוף גשמי סוף מעשה דווקא. וע"כ הנדיקים
 המניחים צנים או תלמידים צעוה"ז הוא הכח של המ"ן
 שלהם להיות להם הכח להעלות מ"ן תדיר צנחי' אור"ח
 כי גצוה מעל גצוה וגצוהים עליהם לאין קץ וחקר כלל.
 משא"כ הנדיקים שלא נשאר להם הכח למטה אין להם
 למעלה כ"ל להמשיך מתורתם ועצודתם צחי' אור"י ולא
 העללה תדיר מתתל לעילל. משא"כ מי שנשאר להם
 הכח למטה הוא מעורר תמיד הצחי' אור"ח צנחי' גצוה
 מעל גצוה לאין קץ וחקר (וממילל נתעורר תמיד המשכות
 חדשות צנחי' אור"י ציותר). ומכל הכ"ל מונן היטב ענין
 התפילה להגיע לנחי' נקודת הלז ולסוף מעשה ציותר
 שהוא ענין הדיבור של תיבות ואותיות התפילה עצמן
 דווקא והיינו התפעלות הלז והרגש והדגש האותיות

הי' צנקודת הלז. אז הוא קומצ"ת ויגיע לנחי' ציטול
 דכתר למעלה מנחי' כלים והצנה משא"כ אם ההתחלה
 הוא שלא צנחינת נקודת החכמה כי אם ההתחלה
 הוא מצניה לצד שמה יגיע לנקודת הלז. צודאי לא יגיע
 כלל לנקודת הלז. והו ממעמקים קראתיך כו' צ'
 עומקים נקודת החכמה ונקודת הצניה. והענין כי צנחי'
 צינה יש ג"כ צחי' נקודה והיינו כאשר לא נגלה עדיין
 אללו נקודת החכמה אלל עכ"ז רצונו וכל ישעו וחפצו
 להגיע להנקודה דחכמה וע"כ מלך ההכנעה והשפלות
 שלו שאין צו נקודה דחכמה הוא מתחיל להתצונן צכדי
 שיגיע להנקודה דחכמה הוא נק' נקודה והו נקודת
 הצניה. וז"ש לצ נצצר ונדכה חלקים לא תצוה כי מלך
 לצ נצצר שהוא רחוק מלוח מאור פני ה' שהוא הציטול
 האמיתי ע"כ לצו נכנע ונצצר מאור ורצונו לצל להציטול.
 נעשה מזה נדכה. ונדכה יש צו צ' פי' א' כמשמעו מל'
 דכה שהוא נעשה מזה נכנע צאמת שאינו צנחי' שום
 מהות אללו. ופי' הצ' של נדכה היא ל' טהרה שעי"ז שיש
 לו לצ נצצר צאמת נטהר הלז עד שי"ל לו התעלות לנחי'
 חלקים סוד צינה והיינו שיוכל להתצונן עד שמהצניה שלו
 יתגלה נקודת החכמה כנ"ל ונקודת הצניה הכ"ל הוא
 הנק' צינה שצנחמה וד"ל. וז"ש ממעמקים קראתיך מנחי'
 צ' עומקים הכ"ל משא"כ מי שרצונו רק מלך התפשטות
 הצניה לצד ולא צנחי' נקודה מזה לא יגיע לעולם לנחי'
 הנקודה כנ"ל. וז"ש צוה"ק ע"פ וגם אומה אחותי צת
 אצי היא ולא צת אחי ותהי לי לאשה כו' כד נטלל מצי'
 אצל ולא מצי' אימל. שצחי' אומה שהוא סוד האמונה
 שתהי' צנחי' אשה צנחי' יסוד הוא כאשר נטלל מסוד
 החכמה שהוא הנקודה דחכמה ולא כאשר נטלל מנחי'
 התפשטות הצניה. והגם כי עיקר התצוה הוא מסוד
 הצניה הוא ג"כ מנקודה דצינה כנ"ל. וג"ז אינו צנחי'
 יסוד כ"ל צנחי' תצוה משא"כ מנחי' נקודה דחכמה
 י"ל היסוד וד"ל. וז"ש עומקים יעטפו צר כי עומקים היינו
 תרין עומקים הכ"ל והמה רק צכדי להגיע להעומק
 דנקודת הלז שהי' צחי' צר לצד. והו יעטפו שמה צסוד
 מקיפים להצר אלל צריך שהמקיף יכנס צפנימיות וכידוע
 דכל תכלית הכוונה שיתחצרו המקיפים עם הפנימים.
 והנה מי שיש לו פנימים ואין לו צחי' מקיף הוא יותר טוב
 ממי שיש לו מקיפים צלל פנימים כי גם שאין לו מקיפים
 פרטים הרי נשאר הוא מלך עצמותו צ"ה שהוא סונצ
 הכללי לכל משא"כ מי שאין לו צחי' פנימים גם כי צעצ
 האמת הרי א"ס ית' הוא כח הפנימי דכל הפנימים אלל
 לא צנחי' גילוי נמלל שאין לו שום גילוי צנחי' פנימים וד"ל.
 וז"ש ועומקים יעטפו צר כשהעומקים המה רק צנחי'
 יעטפו ולא נכנסו עדיין צנחי' פנימית הלז אז הוא רק
 צנחי' עטיפה שהוא מתעטף צטליתו ונק' מאפיל צטליתו
 שהוא צחי' חושך מחשיך על גילוי חלקותו ית' ע"כ כל
 הכוונה לצו מצי' העומקים לנחי' עומק הלז ומזה

אחריו והו' וטעה ויגרוס ח"ו שיעזור אחר תחתיו הוא הסט"א שנקר' אחר :

ומזה תצין סוגי הדרכים נדרכי העבודה. יש מי שחושב שעיקר העבודה הוא ההתבוננות בהרחצת התפשטות הצינה והתפעלות הלז וגם הרגש והדגש התיצות לא נחשז אללו לכלום. הנה אופן זה לא יתואר כלל צסם עבודה אפילו צלופן שיהי' נקרא רק עוזר לפני התיצה ויעזור אחר תחתיו. שמשמע שהיא עבודה רק שיש צזה יניקת הקליפות. אצל צלמת צחי' זו לא נחשז כלל לשום עבודה : ויש מי שמדמה צנפשו שעיקר העבודה הוא צהרצת הצינה רק שמה יהי' ג"כ התעוררות הלז והדגש התיצות ואופן זה נק' עוזר לפני התיצה כי מ"מ לטפל נחשז אללו ועיקר מגמתו צרוצת הצינה והתיצות נגררין כנ"ל : ויעזור אחר כו' שמה י"ל יניקת הקליפות ר"ל. ואין זה שלימות העבודה כנ"ל. גם יש מי שעיקר עבודתו הוא רק התפעלות הלז והדגש התיצות צלי התבוננות כלל וצלא נקודת החכמה וג"ז אינו משלימות העבודה ועיקר העבודה הוא כנ"ל להיות ממעמקים קראתיך צ' צחי' עומקים הנ"ל היינו להשים עיקר מגמתו צצחי' נקודת החכמה צכדי להציאו לנקודת הלז כנ"ל. וממילא צריך לעזור נקודת החכמה צדרך מעציר ע"י הצינה. אצל הוא צדרך מעציר לצד כי אצל מלוצ צלימא. וא"א להתגלות נקודה דחכמה לצדו כמו שהוא. אצל העיקר להמשיך הנקודה דחכמה להציאו לנקודת הלז. וצסו"מ דייקא שהוא הדיצור של התיצות דייקא והוא העיקר צכדי שמה יהי' צחי' התעוררות ממטה למעלה צצחי' נעוץ סצ"ת לצחי' עומק א' לצדו אליו ית' שהוא צחי' כתר וד"ל :

ודגה כל הדברים הנ"ל אמורים צמי שלא פגם עמנו וכחו שלם כמו שנתנה לו. וע"כ יש צכחו ע"י האתעדל"ת שלו לעורר המשכות מעילא לתתא : ויש צו כח הצחירה צשלימות להטות לצדו ומוחו לכל אשר יחפון. משא"כ מי שפגם עמנו ח"ו עד שכל צעמקי הקליפות כ"כ עד שצמעט אין לו צחירה ר"ל כחמאר רז"ל רשעים הם צרצות לצס כו' ומוחס מוטור צצח"ז ואין להם כח מצד עמם לטהר מחשצתם ולצס ולכוין דעתם אליו ית' וממילא אינם יכולים ע"י האתעדל"ת שלהם לפעול המשכות מעילא לתתא והיא מצד גודל ריחוקס מאור פניו ית' צרוצ חטאס צהמשיך עליהם זוהמת הסט"א וצפרט צעון פגם הצרית ר"ל. ולצחי' זו נלרך הצ"ק שיולא צכ"י ומעוררת על התשוצה. שהיא צחי' אתעדל"ע מצד עמנו שלא ע"פ אתעדל"ת כ"א מצד למעני למעני אעשה. מצד גודל חסדיו ית' שלמעלה מן המדות. שאע"פ שמצד השתלשלות המדות אינו ראוי כלל להמשיך לו כה חלקי לעוררו צתשוצה. מ"מ מצד השורש של כל נפש מישראל מצד שרשה ומקורה מלתו ית' ע"כ כרחס אצ כו'

והתיצות של התפילה ציותר כי כל עיקר המשכה מצחי' החכמה או צינה הוא להגיע לצחי' התפעלות הלז ותיצות התורה והתפלה צדיצור דוקא. והו' ענין רלוה מדצרת כו' רצ אמר צבעלה וזעירא אמר נסתרה. כי רצ הוא מוחין דגדלות גילוי רצ ציותר ע"כ צבעלה הוא צסוד יחוד אמיתי ע"י הדיצור וד"ל. משא"כ זעירא צחי' מוחין דקטנות הוא רק צצחי' התבוננות ואינו מגלה עסם המכוון צצחי' הדיצור ע"כ הוא רק נסתרה שאינו נגלה יחוד האמיתי : א"י רצ אמר כי מואן דליהו זעיר איהו רצ כאשר יש לו שפלות והכנעה אמיתית אז נעשה גילוי רצ ציותר ונגלה היחוד משא"כ מואן דליהו רצ איהו זעיר כאשר אין לו שפלות אמיתי אז נמשך רק מוחין דקטנות והיחוד הוא צסוד נסתרה. הגם כי יש צדיקים גדולים שיכולים להגיע לצחי' הציטול לא"ס ית' צצחי' הפשטת הגשמיות ולא ירגישו כ"א הארת האותיות לצד. הנה כ"ז הוא רק צדיקים גדולים וג"ז הוא לפרקים דייקא. (כמש"ל צמלמר נקודה רצה עה"כ) אצל העבודה המסורה לכל הוא צלופן הנ"ל להתחיל צצחי' הכנעה ושפלות וכל חפצו הוא רק צהציטול צצחי' הנקודה או צצחי' הנקודה דחכמה עממה. או לפחות להתחיל צצחי' הנקודה דצינה ולהגיע לנקודת הלז וסוף מעשה צהרגש והדגש התיצות ולא לצחוק השעה ציותר להרחיץ דווקא צהתבוננות כי כל הדוחק את השעה השעה דוחקתו כ"א כל המכוון יהי' צצחי' הנקודה דוקא וצהרגש התיצות דווקא ואז התיצות מצד עמנו ושרשן למעלה יגלו כל טוב. והו' צוהר תעשה לתיצה. צוהר הוא גילוי אור שיראה להאיר את התיצה. שיהי' צהתפעלות וצניקות אליו ית'. ואל אמה כו' פי' אמה הוא מדידה ושיעור וגצול להגציל רוחצ ההתבוננות שלא להניח יותר מכפי המדה. תכלינה פי' כליון הנפש צצחי' כלה שארי יהי' מלמעלה. שכלמעלה יתנו לו זה רק אס ישים אליו נפשו להתקשר לצחי' הנקודה הנ"ל. ופתח התיצה צלדה תשים כי פתח התיצה הוא ההתבוננות. יהי' צצחי' צד ולא זה העיקר תחתיים שניים ושלשים תעשיה תחתיים הוא הדיצור והרגש התיצות ושניים הוא פתיחת הלז ושלשים הוא המוחין (והוא צצחי' נה"י וחג"ת וחצ"ד) מלמטה למעלה דווקא וד"ל. והו' והמלאכה היתה דים כי כל המלאכה הוא להיות דים לצמאס הרצת ההתבוננות וצינה היתירה. ולשמור את הנקודה והו' כל תורה שאין עמה מלאכה סופה צטילה (כמש"י צליקוטיס צסם מורי). א"י צוהר תעשה לתיצה. לעשות צהירות ע"י שפלות והכנעה או ע"י תשוצה לתיצה הוא הדיצור כנ"ל. ואל אמה הוא נקודה העליונה. תכלינה תראה שיהי' כליון אל הנקודה ופתח התיצה כשנעשה פתיחת הלז ציותר ויכול להיות מזה לגרמי' ח"ו אז צלדה תשים וד"ל. ומי שכל חפצו הוא רק צהתבוננות צמחשצתו לצד והוא העיקר אללו ולא צחי' הנקודה ולא התיצה שהוא הדיצור הוא הנקרא עוזר לפני התיצה והתיצות נגררים

לכדו ואם ה' לא יצנה צית כו'. עכ"ז הוא צענם הכח
אצל גילוי הוא ע"י גילוי כחם לצדם שניתן להם. משא"כ
מי שפגם בדרך להיות הגילוי של הצ"ק לעורר אותם.
שיהי' להם אתדל"ת. רק שדהמע"ה שהי' מרכזה אליו ית'
הי' יכול מזד גילוי כמו צענמו לעורר השחר ולא יהי' צריך
שהשחר יעורר אותו היינו כח העלאת מ"ן שמלמעלה:
והנה צאמת אחי הוא שכינתא כידוע היינו שצאמת עלם
הכח שהי' לדהמע"ה הוא עלם כמו ית' ואם ה' לא יצנה
צית כו' כנ"ל. אצל כ"ז הוא ע"י גילוי כמו וצחי' של
דהמע"ה. ועוד י"ל אחי מעורר השחר כי דהמע"ה הי'
כללות נשח"י ואמר צצנל כל הנשמות היינו צצנל נשמות
הנדיקים שיש צכחם צענמו להתעורר צאתעדל"ת מזד
שלא פגמו כחם הניתן להם אחר אחי מעורר השחר
וצצנל הנשמות שאין להם צחי' זו וצריכים להגיע לצחי'
ואין שהיא צחי' הצ"ק הנמשך מרח"ר מסוד אין. לעוררם
צתשונה אחר ואין כו' שזהו ואין צצנלם השחר מעורר
אותי מלמעלה וד"ל:

עוד צענין התקשרות לנדיקים יש אופן התקשרות מחשנה
צמחשנה רק שזה האופן נעלה מאוד רם ונשגב
צמעלות הק' אצל מי שאינו צמעלת הנדיקים הדרך הפשוט
להתקשרות לנדיקים צאהנה לזהו צת הנדיק מאוד.
זה ג"כ נק' התקשרות צפשוט אצל הדרך הראשון סכנה
היא לשניהם וד"ל. גם יש מי שחושב שהעיקר לשמוע
מהנדיק דברי תורה ותוכחת מוסר צלי אופן התקשרות
כלל רק לעצוד צענמו ויש מי שחושב להיפוך שהעיקר
להתקשר לנדיק והנדיק יעלה אותו ומיקל על עצמו
מלעצוד שום עצודה. והאמת שדייקא שניהם כא' טובים
אצל צדק אחד לצד יש חסרון גדול. וע"ז נאמר ויאמינו
צה' וצמשה עצדו פי' וצמשה עצדו היינו שכל העצודה של
כל א' מישראל נגנו וניכלל אצל הנדיק דווקא והו צמשה
שהוא נדיק הכולל עצדו היינו העצדות של כל א' וצריך
לקבל העצדות מהנדיק דווקא והעיקר לעצוד מעצמו כל
מה שצרכותו צסו"מ ועש"ט רק שצריך לקבל העצדות
ע"י הנדיק והו ג"כ מאמר וגם צך ניתן כח האמונה של
כל ישראל שיאמינו לעולם. לכן צריכים לקבל כח האמונה
ג"כ מהנדיק ולכן זה צלא זה לא יתכן כלל דווקא שניהם
כא' טובים וד"ל: וצזכות האמונה נוכה לציתא משיח
לדקינו צמהרה צמינו אמן:

יואל הצ"ק צכל יום לעורר האתעדל"ת שלהם לשונ אלו
ית'. וצאמת מזה הצ"ק נמשך הרהורי תשונה לכאור"א
מישראל צכל יום ויום וע"כ רשעים מלאים חרטות. מזד
הרהורי תשונה הנמשך מהצ"ק המעוררת אותם. אך
אעפ"כ המה עדיין רשעים ואינם יכולים לשונ צאמת עד
ה' ולטהר הכלים שלהם כי מזד שהכלים שלהם מוזהמים
אינם יכולים להכיל צקרצם הצ"ק הנ"ל. ולהיות נקצע
צקרצם ממש עד שלא יטה עצמו אל ההיפוך כ"א מהרהר
צתשונה ומתחרט לפי שעה. וככלצ שצ אל קיאו כי אינו
יכול להכיל הצ"ק צכלים שלו. והעצה לזה הוא התקשרות
אל הנדיקים שהמה צכחם הגדול יכולים להחזיק את
הצ"ק הנ"ל להתקשרים אליהם ורצונם לשונ אליו ית'
רק שאינם יכולים כנ"ל. נמצא מוצן דאמיתית הכח של
התשונה שנתעורר מלמעלה הוא צצחי' למעני למעני
אעשה מזד רח"ר שלמעלה מהשתלשלות והכח להחזיק
את התשונה הנ"ל שיסאר צכלים שלהן הוא ע"י נדיקים.
ח"ש למעני למעני אעשה ואעשה למען שמי כי המשכת
התשונה מלמעלה הוא צצחי' למעלה מהכלים והמדות
כנ"ל והמכוון הוא צכדי שאת"כ ישאר צצחי' הכלים
גם כן להיות נשלם שם הוי' שהוא מזד המשכות המדות
שמזד המשכות העולמות והו ואעשה למען שמי שהנחי'
למעני הנ"ל יהי' אח"כ צצחי' למען שמי וד"ל. ומי
שהעציר מדרך הישר א"א שיהי' אלו צצחי' למען שמי
כ"א ע"י התקשרות לנדיקים כדי שהנדיקים צכחם הגדול
יחזיקו את הצ"ק צצחי' למעני צתוך כליהם שיהי' למען
שמי (והוא ענין המצואר אין לו תשונה שפי' צר"ח שאין
לו תשונה תתאה כ"א תשונה עילאה והפי' הוא ג"כ אין
לו תשונה שמצחי' האין שהוא רח"ר דכתר נמשך לו
התשונה מצחי' למעני למעני. למעלה מגדר המדות
והכלים וצאמת הוא חדא מלתא כאשר נמשך מצחי' האין
הנ"ל יתגלה למטה צצחי' תשו"ע וד"ל. (כמש"י צאריכות
צשער השונצים צס"ז). והו ענין מאמר דוד המלך ע"ה
אחי מעורר השחר ואין השחר מעורר אותי. כי אילת השחר
הוא צסוד העלאת מ"ן ואחי מעורר השחר צאתעדל"ת צחי'
העלאת מ"ן ואחי צריך שיעוררו אותי מלמעלה. גם כי
צאמת צפנימיות הכל הוא מלמעלה וגם הנדיקים אל
יאמרו שכחי ועולם ידי עשה לי את החיל הזה.
כי צאמת הכל הוא כמו ית' לצדו ואין צולת כמו הכולל

דרוש ב

צזהמ"ק שנאמר צו לחם הפנים לפני תמיד וכאן נא' אשר
לפני ה'. גם הלא ידוע מארז"ל כל העוסק צתורת עולה
כאלו הקריצ כו'. וכמו שכתוצ וגשלה פרים שפתינו כו'
וא"כ יש סגולה מעולה וטובה יותר משולחנו של אדם
שצריך להכנסת אורחים דוקא ואם אין אורחים אין צמה
לכפר משא"כ צתורת הקרצנות יכול להתכפר צכל עת

פתח צמצח וסיים צשולחן שנאמר וידבר אלי זה השולחן
כו' צזמן צזהמ"ק הי' קיים הי' המצח מכפר
ועכשיו שולחנו של אדם מכפר עליו ופרש"י צהכנסת
אורחים. ולכאורה הוא תימה כי המקרא מדבר צמצח
ושולחן צציהמ"ק דלעתיד. ואיך הוא מרמז על שולחן
דעכשיו גם למה יהי' שולחן דעכשיו יותר גבוה משולחן

זדרך העברה צעלמא. והרמוז לזה הוולא מלאכה גרוע היא להיות צדעת והכנה לדבר להיותו לומד תורה ולעשות עזירה ח"ו. והנה העברה הוא מענין ויעזור מרדכי כי גם לדיקים מעצירים אותם דרך גיהנם כמש"כ נספריס שלאחר פטירתם מעצירים אותם דרך גיהנם כדי שיאמרו צהם כמה נשמות רשעים ויעלו אותם משם. וכן הוא צחיים חיותם ג"כ מעצירים אותם דרך המדורים דגיהנם בכל יום ויום צחיה מחשבות חוץ צכדי להעלות נשמות רשעים. ויש לדיקים שאין מעצירין אותם כ"א צמדור הראשון שאם יעצרוהו צתחתון יותר יוכל לישאר שם ח"ו צעלמו. ויש נשמות גצוהות מאל שזעצירין אותם בכל יום דרך כל המדורים דגיהנם גם צאצדון שהוא התחתון מכולם צכדי להעלות גם הנשמות הנדחות והאצודות מגודל רשעתן ר"ל וד"ל. והוא ג"כ ענין הזורק מרה"י לרה"י דרך רה"ר שצאמצע והוא צנח"י הצדיקים כי כל זריקתו הכל מרשות הקדושה והיחוד לרשות הקדושה והיחוד רק שצריך לעצור דרך רה"ר לפעמים כנ"ל. וכ"ז שיש עליו צחיה צידנד עזירה גם צלאו דלא תסור צמילי דרצנן מיד שעוצר דרך רה"ר אמרינן לר"ע קלוטה כמו שהונחה דמילא כאשר נקלט צאזיר רה"ר הנ"ל כמו שהונחה ונצחיי צניקת הקליפות ר"ל. והנה אם כ"ז נאמר אפילו צדיקים מכש"כ צפשוטי המוני עם אשר זורקים ח"ו מרה"י לרה"י ורה"ר צאמצע היינו שמתחילה הולך מתורתו ועצודתו לרה"ר למקום הקליפות ואח"כ תיכף הולך עוד ממקום הקליפות לתורתו ועצודתו צלי קדימת התשובה וההכנעה ע"כ צודלי חיי. והוא ענין מי שנחר גרונו קורין צל"א (היזריק) שלכל דבר יש שורש למעלה כידוע שהוא ענין ה"י זרי"ק שנעשה ע"י זריקה הנ"ל שמתחילה נצחמם ואח"כ היקר עצמו ונחר גרונו ואצד קולו כמו"כ כשנצחמם צחיה עזירה ח"ו ואח"כ תיכף מיקר עצמו צתורה ועצודה צלי קדימת התשובה וההכנעה ע"כ אצד קולו שהמה ה"י קולות שנמשכים מעולם הצנינה למדות וד"ל: והנה כלל הצטאים נקראים צשם ח"נ גם חטאת הזקנים. כי מי שלא תיקן ח"נ שלו נאחר הכח הנ"ל להצטיליו גם צצקותו צעצירות הנ"ל. והוא ענין הצקירה של הדין אם זרק מרה"ר לרה"י דרך רה"ר אחר כי רה"ר הראשון הוא ח"נ שלו וגם אם רוצה אחר כך להכניס לרה"י אצל דרך רה"ר. מאחר שלא תיקן ח"נ שלו ממילא נצתעורר גם צצקותו הצח"י רה"ר הנ"ל וד"ל. וצכלל הרה"ר הראשון הוא עד י"ג שנה שלא נעשה צר דעת וצר מצוה. ואז צריך לתקן כל החומציות אשר צחטא יצמטני אמי צו' היינו לתקן הפגמים שעשה עד י"ג שנים ואם לא תיקן ח"ו אז הוא רה"ר שני עד עשרים שנה שלא נכנס צו מוחין דגדלות האמיתי הגם כי אין מענישים צצ"ד של מעלה עד כ' שנה היינו צצ"ד דווקא. אצל למעלה מצ"ד הפגם יותר גדול. וצריך לתקן מאוד. והנה הטעם שר"ע מחייב

ושעה (ואמר שהצין זה מספר צרית כהונת עולם. שחיצר הרצ הצדיק ר' אייזיק מקאלרעץ והאריך עוד צקושיות). ואחר כך התחיל צמשנה הזורק מרה"י לרה"י ורה"ר צאמצע. ר"ע מחיי צחממים פוטרים. והקשה למה ר"ע מחיי. גם כי אמרינן קלוטה כמו שהונחה דמילא עכ"פ לא נצכוין לזה שיהי' מונח צמקום רה"ר וצבר שאין מתכוין מותר ואף דהוי פסיק ריש'י. עכ"פ הוי פסיק ריש'י דלא נצחא לי' שהי' טוב לו יותר אם לא הי' עוצר דרך רה"ר כלל. והאריך צקושיל צו צרוב פלפולו ואמר. גם אי נימא דר"ע לא סצירא לי' כר"ש דצבר שאינו מתכוין מותר א"כ אכן דפסקינן כר"ש צדין דגורר אדם מטה כסא ופסל הוי לן למפסק דמותר לכתחילה לצורק מרה"י לרה"י דרך רה"ר ולא מצינו זה צשום מקום גם הצחממים לא קאמרי מותר כ"א פוטרינן. גם חקר לפי זה הזורק מרה"ר לרה"י דרך רה"ר אחר ונח שם כגון מצוי המפולש מצ' צדין וסמוך לו עוד מצוי מפולש וסמוך לו רה"י חרק ממצוי הראשון דרך מצוי הצ' לרה"י מצתמא הדין כן צמחלוות ר"ע וחממים. והאריך צטעם הדבר. ומתחילה תירץ ע"פ פשוט כי לכתחילה ודאי דאסור מאחר שתקנו עירוצי חצירות ושיצופי מצוואות וכאן ח"א לשותף הרה"ר ע"כ לכתחילה אסור ודאי וד"ל. אחר כך התחיל צדרך דרוש דאיתא צתיקונים הקדוש מאן דאפיק מרה"י לרה"ר כאלו אפיק חריק לשכינתא מאתרהא כי רה"י רמוז על רשות היחוד שצורה צו יחוד האלקי והוא מקום הקדושה צצטל אליו ית'. ורה"ר הוא מקום הקליפות וסע"א שצסתיר על אור יחודו ית' להיות נראה לנפרדים וצצרים זולתו מאלקותו ית'. והזורק מרה"י לרה"ר צצצת הוא עוקר נשמתו מרשות היחוד והקדושה למקום הקליפות ר"ל. ולכאורה קשה א"כ הזורק מרה"ר לרה"י למה חיי. אצדצה הלל הכנים למקום הקדושה. רק הענין כי מכנים הקליפות למקום הקדושה. כי אמת הוא שכל הכוונה הוא להעלות הניצלות מהקליפות אצל הקליפות עצמן צריך לצצרן ולצרר מהם הניצלות. אצל המכנים הקליפות עצמן כמו שהן הרי ינקו מהקדושה להיות התצצרות הקליפות ח"ו. והענין הוא כשאדם מישראל עוקר עצמו ח"ו מהקדושה ומפסיק מתורה ועצודה לעשות צחיה עזירה ח"ו הוא מכנים הקדושה למקום הקליפות וכשעושה ח"ו צחיה עזירה ואח"כ תיכף ומיד מתחיל ללמוד או לעשות צחיה מצוה צלי קדימת התשובה וההכנעה הוא גורם להכניס הקליפות צמקום הקדושה ולהיות יניקת הקליפות ציות ח"ו. לצרוס לו ח"ו שיהי' נפרד יותר מצטוטל אלקות. כי אם שצריך מתחילה תשובה על העצר וההכנעה מאל ואח"כ יצדצק אליו ית' צתורה ועצודה. ויש צענין הזה ג' צחיות הולאה זריקה והעברה. כי הולאה הוא צדעת והכנה לדבר. חריקה הוא פצחום צהתצצרות היצר לפי שעה. והעברה הוא דרך מעציר צעלמא. לא צפנימיות הציות כי אם

וחכמים פוטרין כי ר"ע הוא צן יוסף פי' שנשמתו היא צחי' יוסף הנדיק והוא צחי' משיח צן יוסף שכל צחי' הוא להעלות נשמות האוֹזדות והנזחות כמ"ש והוא נער את צני צלה כו' היינו שגם הנשמות הנמוכות מצני השפחות שנמשכו מצחי' אחרויים ג"כ נמשך לשם צכדי להעלותם. והו' ויצא יוסף את דיצתם רעה אל אציהם. פי' שגם צחי' דיצתם רעה הציא והעלה אל מקורם ושרשן שהוא צחי' אציהם וד"ל. וכל צחי' דיצתם רעה הן פגם צרית הלשון והן פגם צרית המעור ר"ל העלה אל אציהם. ולכן ועשה לו כתונת פסים שנעשו מכל הצירורים לצו קדוש דק מן הדק. ולכן אמר יוסף את אחי אנכי מנקה. כי כל צקשתי הוא את אחי להעלות הנשמות כנ"ל ואמר לו האיש נסעו מזה פי' מצחי' זה אל-לי ואנוהו. כי ז"ה הוא צחי' יסוד התקשרות חלקות ופגמו ג"כ צצחי' היסוד ושמעתי אומרים נלכה דותינה פי' צצחי' הדת ודין שרונם צכל עצודתם צצחי' דת ודין שע"פ סדר השתלשלות שנמשך ע"פ דין ולכן לא חרצה ירושלים חלל על שהעמידו דצריהם על דין תורה: כי צלמת צריכים לפשרה שהוא המתקת גצורות צחסדים להמשיך צצחי' רחמנות רח"ר מלמעלה וצפרט מי שנפגמו הכלים שלו ח"ו ודאי שאינו יכול להמשיך הקדושה והשראת חלקותו ית' צתוך כליו כ"ל צצחי' רחמנות רח"ר מלמעלה מצחי' למעני למעני לעשה כו'. וכל ענין משיח צן יוסף הוא להעלות הנשמות הכ"ל ולכן הוא סוצל יסורים ומרעין צישין. כי צ' משיחים שהם משיח צן יוסף ומשיח צן דוד. משיח צן יוסף הוא צחי' יסוד שציסוד והוא העיקר צהעללות הנשמות האוֹזדות מפגם הצרית. ומשיח צן דוד הוא צחי' יסוד שצמלכות עולם הדיצור והוא להעלות הנשמות מצחי' פגם הדיצור ולכן עיקר היסורים סוצל משיח צן יוסף. ולכן אמר יעקב רצ עוד יוסף צני חי כי גוף וצרית חצנין חד ויעקב הוא צסוד ת"ת גופא וכל עלייתו הוא ע"י שיתגלה צחי' יוסף צתיקון הנשמות הכ"ל ולכן אמר רצ עוד כו' שיהי' צצחי' רצ שהוא צחי' מוחין דגדלות וגם צחי' העוד עוד חקצן עליו יתעלה צצחי' רצ הכ"ל ע"י שיוסף צני חי. ולכן אמר יעקב אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כו' כי כל טרחתם ועצודתם הי' שלא ימות משיח צן יוסף פי' צהתגלות הגמור דלעתיד יתגלו הצ' משיחים והצ' משיחים יתאחדו ויתכללו שיהי' צחי' אחד חצל מגדל הפגמים ח"ל שלא יהי' צצוס פעם צצחי' מיתה ע"כ צכמה דורות נהרגו צדיקים שהי' נשמתן צסוד משיח צן יוסף כידוע: והו' אמותה הפעם כו' צכדי לפחות שצגמר וסוף יתעלה גם משיח צן יוסף צצחי' חיות ולא צצחי' מיתה כנ"ל. וגם אמותה הפעם היינו שציקש יעקב שיטעום רק טעם מיתה ע"י יסורים וכדומה ולא מיתה צפועל. והנה ר' עקיבא הוא אותיות יצק"ע ח' וגם עק"צ יו"ד ח' שע"י יתגלה צצחי' צקיעה חאל"ף שהוא סוד הכת"ר: וגם עק"צ יו"ד ח' שיכול

להעלות מצחי' העקב שהוא סוף המדריגות שהם צצחי' עקבא דמשיחא חולפא יסגי שגוצר כח הקליפות ציותר עד דמטי רגלין צרגלין צצחי' סוף המדרי' העציות והחומריות הגסות ציותר. גם שם יתגלה צחי' הרגלים דקדושה להעלות משם הניצוצות וצחי' יו"ד חאל"ף הכ"ל. והוא צחי' משיח צן יוסף הכ"ל. ולזה ניתן לר"ע מתחלה נשמת ע"ה צכדי שיהי' ציכולתו להעלות גם נפשות הע"ה ציותר ולכן אמר כשהייתי ע"ה הייתי אומר מי יתן לי ת"ח ואנשכנו כחמור. פי' הוא מחמת הכח שהי' צו קודם נשמת ע"ה הי' צכחו ח"כ לעשות צחי' נשיכה גם צת"ח שידעו ויכירו חסרונם. ח"ך שגם הנה חסרים מעצם השלימות ועי"ז יוכלו להעלות מ"ן צלתעדל"ת צתשוקה נפלאה לצאת מנרתק הגצול שלהם. והו' ואנשכנו כחמור להיות קלות נדמה לו כחמורות. וגם כחמור שצהתגלות המשיח ח"ה יהי' צצחי' רוכצ על החמור שהוא ר"ת ח'כס מ'ופלא ו'רצ ר'צן כמ"ש צתיקונים. ועתה יהי' רק צצחי' כחמור וד"ל. עכ"פ מצואר מכל הכ"ל ענין ר"ע שהוא צחי' משיח צן יוסף וצצחי' הזורק מרה"י לרה"י ורה"ר צלמנע הנפילה הוא גדולה מאוד צתחתיות עמקי הקליפות וע"כ ר"ע מחייצ שחלד ענמו עדיין ח"י להעלות מעמקי הקליפות כ"ל וחכמים פוטרין היינו שר"ע קורא לחכמים שהם ז' רועין חל"י ומשיח צן דוד ועם משיח צן יוסף יהיו עשרה ויהי' התגלות כל הצחי' ציחד ויוכלו להעלות גם מעומקי הקליפות חאלו. וצזה יוצן ג"כ ענין קרח דתן ואצירס שנחלקו על משה כי דתן הוא מלשון דת ודין שעצודתו הוא רק צאופן מה שמוגיע לו ע"פ דת ודין ולא לפנים משורת הדין לעורר חסד עליון שלמעלה מצחי' הכלים דצחי' רחמים גדולים למעני למעני כו' ואצירס הוא צחי' השגת צרומומות ה' צצצנת שכלו לצד ולא צנילוי הלצ כי עיקר העצודה הוא להיות גילוי נקודת הלצ כמ"ש דצרו על לצ ירושלים להמשיך צצחי' לצ וכמ"ש צשם חבעש"ס ז"ל שפכו דמם כמים סצציות ירושלים הוא רק סצציות היראה שלם לצד ואין קוצר להיות נכנס תוך תוכו של הלצ. וקרח הוא צעל רוח"ק וחל"י כ"ל שלא יהי' צצחי' תשונה והכנעה חמיתית צשפלות חמיתי אשר לכן לא החמינו צמשה שהוא דעת החמיתי התקשרות חמיתי חליו ית' צדיק הדור צצטול והכנעה חמיתית וע"כ לצצו טליתות שכולו תכלת וסצצרו שהמה פטורים מן החיית. היינו שסצצרו שחופני עצודתם הוא כולה תכלת ויותר גצוה מעצודה של משה. וע"כ נתעטפו צטליתות שכולה תכלת להורות שחופני עצודתם היא כולה תכלת. ורצו לפטור מן החיית כי ציית הוא לשון נוקצא צייץ ת' להמשיך צצחי' היראה והכנעה חמיתית חצל צלמת כל העצודה הוא דווקא צצחי' משה ונחנו מ"ה והוא חחרן ומשה כי חחרן צצחי' חליוהו חתעדל"ת ומשה צצחי' משיח חתעדל"ע הכל יהי' צצחי' מ"ה. וצזה יוצן פתח צמוצח וסיים צשולחן הפי' הוא צניחותא שפתח צמוצח. פי'

הורידו השכינה והלא מלא כל הארץ כבודו וקודם אצרהם ומשה רבינו ג"כ הי' השכינה צאריך. גם להצין מהו הלשון שכינה. ולהצין כ"ז הוא מאדס עמנו שכונו שיש צאדס הנשמה והיא ממלכה את כל הגוף אך עיקר שרייתה היא צמות ומהמוח מתפשטת לכל האצרים כמו כן הקצ"ה מלא כל הארץ כבודו ומהווה ומחי' כל העולם רק צענין השראת השכינה שתשרה על כל מעשיו הוא שיש מקום אחד שמשם הוא מתחיל מקום השראת השכינה צמעשה התחתונים. ומתחילה היתה השראתו צמשכן ומקדש צק"ק. ועכשיו משחרצ צהמ"ק אין להקצ"ה צעולמו אלא ד' אמות של הלכה. וע"כ כשאדס עוסק צתורה ומצות צלי פניות ומח"ז רק צכוונה זאת שאותיות התורה יהי' כלים להתחיל משם השראת השכינה. אז צוודאי השכינה שורה צעוצדא ההיא כמו צליצית ותפילין אס הם כשרים וצתפילה וצתורה אס לא יעשה זה לגרמי' צשציל שיהי' צדיק רק שיהי' דעתו לפנות מקום להשראת השכינה וצאמונה זו יכול לקיים ועשה טוב וגם סו"מ הוא ג"כ צאמונה זו שכל מעשיו יהי' לשם השראת השכינה ואס עושה איזה רע ח"ו אזי צוודאי אין השכינה שורה צעוצדא שלו כי אין איני והוא יכולים לדור כו' רק האיד יכול לצוא לזה הוא תלוי ציסוד זה. ואס אין היסוד אין הצנין מתקיים אפילו מסייעים אותו כמה פעמים והיסוד הוא כמאמר הכתוב אשכון את דכא ושפל רוח. פי' הרואה שיהי' צמעשיו השראת השכינה צריך להיות דכא היינו צדוך הגוף צסיגופים קצת. דהיינו שצכל צצוע יצחור לו יום אחד שלא יאכל עד חלות ויהי' לצו מוכנע (ואס אפשר להשלים כל היום מה טוב). ואח"כ יצונן להיכן הי' כל השצוע מרכזה כי יש צכל אדס שני נפשות נפש השכלי. שמשם צא השכל לעסוק צתורה ומצות. ונפש הצהמיות שמשם צאים כל התאוות ומדות מגונות. וגם יש היכלות קדושות והיכלות הטמאות היכלות הקדושה הם מה שמקיפים המוח מלמעלה הימנו שמשם צא השכל למוח. והאדס הוא כלי. למקום אשר פונה מתשצתו ומוחו משם הוא מקבל ולכן אס הוא מחשצ תמיד צתורה ומצות ורואה לידצק צו ית' אז הוא נעשה מרכזה להשכל. נמצא כשהוא יושצ ללמוד אס הוא לומד משנה צא לו השכל מעולם היצירה. וכן צשארי דצרים אצל אס הוא מחשצ מחשצות אחרים היינו תאוות פרנסה או שארי דצרים אז הוא נעשה מרכזה להיכלות הטומאה. ואף אס הם תאוות היתר. כי יש צהיכלות הטומאה ג"כ מה שהוא צהיתר הנקר' היכל נוגה כידוע. אשר לכן המלאכים שנקראי' עיני הי' שמשגיחים על מעשי צני אדס. כשחחרים וצאים על הרקיע צריכים לטבול שס"ה טבילות צנהר דינור. מפני הסרחון מזה העולם. נמצא אפילו התאוות היתר הם טומאה למלאכים וצריכים טבילה. לכן כאשר יצונן להיכן הי' מתשצתו כל השצוע מרכזה לקדושה

הפתיחה וההתחלה הוא צמוצת היינו ההעללה מכל הצירורים דניולות הקדושות הוא ע"י הקרצנות והקטורת כידוע. או צמוצת מרמו על הכנעה. וסיים צשולחן פי' שגמר הצירורים יהי' ע"י השלחן שלכן הי' עליו לחס הפנים לפני כו' כן הי' צמקדש וכן יהי' לעתיד. אמנם אס הי' הכוונה רק על השלחן של צהמ"ק הי' לכתוב קרא זה שלחן. וה"א יתירה דהשלחן לרמו על שלחן דעכשיו והוא שולחנו של צדיקים שגמר כל הצירורים הוא ע"י שיוצנים אצל הצדיקים על השלחן אז יוכל להתעלות כל הצירורין. והוא שפירש רש"י צרות קדשו צהכנסת אורחים שהעללות הניולות קדושות נק' הכנסת אורחים כמ"ש צמ"א וד"ל:

ד ר ו ש ג *

מפני מה יש כמה צני אדס שצאים להצדיק ושואלים אותו איד להתנהג והוא אומר להם ענה על הכל הן צתפילה או צלימוד או צשארי דצרים. ואח"כ צאים עוד הפעם ושואלים אותו על הדבר עמנו. אך האמת הוא דהנה אמרו רז"ל הצא לטהר מסייעין אותו. והרואה לשו צאמת וודאי מסייעים לו מן השמים כי זה שצאים להצדיק לשאל על מדות הגרועות. זהו גופא סיוע מהשי"ת שנותן צלבו שסע אל הצדיק. כי הצדיקים אשר זיככו עמנו ניתן להם כח מהשי"ת שיתפללו צעד כלל ישראל ולהכניס צלצס תשונה שלימה לתקן אפילו נשמות הנדחים אך מפני מה אין הסיוע הזה נכנס צלצס ואינם פועלים כלום עד שמוכרחים כמה פעמים ליסע להצדיק על דבר אחד. הענין הוא כי אמרו רז"ל יפה שעה אחת צתשונה ומעש"ט צעוה"ז מכל חיי העולם הצא נמצא שהתשונה מעולה צכמה מעלות מעולם הצא. ואפילו שעה אחת צתשונה הוא מעולה מג"ע העליון ג"כ. וצוודאי אס מת דנים אותו אס הוא ראוי לעוה"צ אס לאו ומכש"כ כשאדס עושה תשונה רק שהוא עושה לגרמי' כדי שיהי' צדיק דנים אותו מלמעלה אס הוא ראוי לכך ולכך אין לו קיום. והענה לזה שיהי' לזה קיום הוא כדאיתא צגמרא צא חצקוק והעמידן על אחת וצדיק צאמונתו וכו'. ולהצין זה איד כל התרי"ג מצוות ככללים צאמונה. אך הנה ידוע מספרים כי כל איש הישראלי צריך להתנהג כל ימיו שיהי' סור מרע צתחילה ולצסוק ועשה טוב. ואיד יכול האדס לצוא לזה והינה"ר מטמטס ומצלצל מוחו ולצו ומפילו צמחשצות וטרדות הזמן וצפרט כעת מחמת דוחק הפרנסה וצוק העיתים אשר ממש ר"ל אין האדס צרשות עמנו עד שצמעט ניטל ממנו כח צצחירה. ולהיות ענה לכל זה נקדים להצין מאמר רז"ל מתחלה השרה הקצ"ה שכינתו צעולם העליון עד שצא אצרהם אע"ה והוריד השכינה לרקיע צ' וכו' עד משה רבינו והוריד השכינה למטה לארץ. ולכאורה קשה הלשון

(*) המאמר הזה מצאתי צוילעדניק צין כתצי אדמו"ר ז"ל וצראותי כי דצרים יקרים המה לא רציתי להשמיטס.

עושה כלל לגרמי' כנ"ל וד"ל. וכן צענין יראה וזהו
צעת לימוד נריך להתנודד שעה אחת אף שאין נכנס
ללז אך נמוח נריך להתנודד צפלות ענמו ורוממות הא-ל
ית'. כי המוח הוא תמיד צידו לחשוב אזל הלז יכול להיות
לפעמים שאינו צרשיתו ויכריח את ענמו להתנוג כנ"ל.
אך שיהי' ע"פ האמת ואלע"פ שופלים לו מחשבות זרות
צעת ההיא אל יחוש לזה. ויעשה את שלו וילמוד צעת
ההיא ראשית חכמה או זוהר כמו שמואר שם צענין
יראה וזהו. ונשעת לימודו נריך להמשיך עליו יראה
מחמת שד' אמות של הלכה הוא כמו קדשי קדשים ששם
הוא השראת השכינה כמ"ש גני יעקב וירא ויאמר כר
דהיינו שהמשיך עליו מדת היראה ואח"כ ויאמר מה טורח
המקום הזה אין זה כי אם צית אלקים בו'. וכמ"ש
לדס מערכי לז שהכלל הוא שאלס נריך לעשות הכנה
צלז ולצסוף מה' מענה לשון שיזכה לאמור דיצורים זכים
וצהירים. רק שלא יאריך צהצוננות ויאמר התיצות
צהלהצות ואז התיצות מלד ענמן ושרשן יפעלו כל טוב
למעלה. וכמלמר הנציא האותיות שאלוני על צני בו'
שהאותיות צענמם מצקשים מה' על האלס רק שיאמר
אותם צדחילו ורחימו וצהירות. וזהו שרמזה לט תוה"ק
צפסוק לא אוכל לעצור את פי ה' הפי' הוא כך שהתורה
מתמי' ואומרת לא אוכל לעצור את פי ה' היינו לדנר
דיצורים של השי"ת צ"ה וצ"ש אותיות הקדושים והטהורי'
לדנר אותם רק צהעצרה צעלמל צלי שום כוונת הלז לא
אוכל היינו אי אפשר להכיל זה לעצור את פי ה' צזה רק
יאמר אותם צכוונה ענומה וציחוד הדיצור עם המחשבה
דווקא וד"ל:

בענין לשמה ואלל לשמה יש כמה צחינות. והעיקר
לשמה דהיינו שיתעלה הנינון צנו ויהי' דצוק ע"י
אותיות התורה לו ית' והיא צחי' תצונה עיללה כמו
שאמר רז אשי מעיקרא אדעתי' דנפשי' קעניד פי' לתקן
ולהעלות הנינון. וצתפילה יהי' ג"כ מנמתו אל השכינה
כצכול כידוע שלכל דנר שהוא חושק ומתאוה השכינה
מתנענעת להנינון הקדוש שצזה וכאשר ציארנו הפסוק
אם כסף תלוה את עמי את העני עמך. שהפי' הוא אם
כסף הוא לשון תלוה כשחושק ומתאוה לאיזה תלוה
תלוה ותצנר את העני היינו השכינה עמך צכל דנר.
וזהו אשרי משכיל אל דל היינו שהוא מסתכל תמיד על
השכינה שהיא דלה ועני' צגלות ואם יתנהג כך אז
תתלצ צו השכינה ותדנר מתוך גרונו. והקצ"ה ישמע
תפלתו כמו אם שגורה תפלתו צפי מרמו צזה על השכינה
שהיא סוד תפלה כשהוא שם הרי זה מקוצל אז הקצ"ה
פותח לו פתח היכלו וד"ל. וכמ"ש לא מן התיצה אתה
ואשתך ר"ל שלא יהי' כוונתך צעת תפלתך צצנילך או
צצניל צני ציתך רק שכל תיצה שאתה מוילא מפייך יהי'
צצניל השכינה וד"ל. וכן צתפילת שמו"ע עיקר הכוונה
תהי' על הנינון שלו ולא על גופו ואפילו צרכת השיצו

או להיפך ח"ו. ועל הרוב היתה מחשבתו לטומאה ח"ו
יותר מהקדושה. וצזה יעורר על ענמו מרירות גדול
הליך הנשמה הקדושה תהי' מרכצה למקום הטומאה
כזה. וזהו שפחה כי תירש גצירתה. ואז יאמר הוידוי
וירגז על הגוף החומר המשוקן כזה. כדליתל לעולם
ירגז יצ"ט על יצה"ר שודלי אם יחשוב כן יהיה צמרירות
גדול מחמת צכלל זה לצו מוכנע ומעונה. ויקנל עליו
כל הד' מיתות צי"ד כמ"ש צשע"ל אם פגמתי צלות יו"ד
אשר היא השכל למעלה מהמחשבה תקנל עליו סקילה.
וכן צלות ה"ל שהיא כנגד המחשבה וכן אות וא"ו כנגד
קול וכן אות ה' אחרונה כנגד דיצור. וכאשר יקנל עליו כל
הד' מיתות צלות אזי צודלי תהי' לצו מושנר מודכה
ומעונה. רק אחר איזה שעות יחשוב כי הקדוש צ"ה
רחמן ומרצה לסלות צריני גמור. וחושב מחשבות צכל
ידח ממנו נידח ורצונו לדור דייקא צתחתונים צגוף משוקן
כזה. לכן יהי' כל השצוה צשמה. כי צכל ענז יהי'
מותר כתיצ והמותר היא השמה הצלה אחר הענז וישמה
ע"ז שהקצ"ה רוצה לשרות צמקום משוקן כזה הגוף.
ויקנל עליו שלא לעשות עוד עצירות שלא יהי' מרכצה
להיכלות הטומאה ר"ל. ואח"כ כשקינל עליו להיות סור
מרע אז יכול לקיים ועשה טוב דהיינו צלימוד התורה.
ואז יכול הקצ"ה לשרות צאותיות התורה ותפלה. ותצונה
צו צודלי יהי' לו קיום מחמת שאינו עושה לגרמי' כלום
שצנר הוא חשוב כמת שגופו צצנר ונדכה ואז יהי' לו
שמה גדולה ולא יצכלל לו דלגת פרנסה וגם שארי תאוות
וגדלות וכעס. מחמת שאינו נחשצ לכלום כנ"ל וכמו
שאמרו רז"ל הרוצה לחיות ימית את ענמו היינו הרוצה
שיחי' צשמה ימית א"ע קודם כנ"ל. ואז נעשה כל אחד
מאיצוריו מרכצה להשרות צו השכינה דהיינו צמוחו שתהי'
מחשבתו טהורה. צפיו שהוא הקול והדיצור שהוא מדנר
צו אותיות התורה ותפילה ג"כ יהי' צו השראת השכינה.
וגם צכל שארי איצוריו יוכל להשרות השכינה דהיינו
כשיעסוק צמו"מ ולא לגרמי' דהיינו שיתן מזה ללדקה
אז יכול לשרות השכינה צכל איצוריו. והעיקר יעסוק
צתורה מחמת שאין הקדוש צ"ה משרה שכינתו רק ע"י
השתלשלות מעולם לעולם דהיינו מצריאה ליצירה ומיציירה
לעשה. ולכן יעסוק צתורה תחילה שהוא נגד ג' עולמות
מחשבה קול ודיצור. ואח"כ יעסוק צמשל ומתן לש"ש
כנ"ל. שהוא נגד עשי'. וזהו שאמרו רז"ל אסור לעשות
חפציו קודם שיתפלל. וזה החשצון הני"ל מוכרת כל אחד
לעשות פעם אחד צצוה ולעשות התצונה כנ"ל. כי
התצונה הוא כמו שצת שיש צכל שצוה כך התצונה.
וצפרט כשיתצון צמעשיו היטצ צודלי ימלא צכל שצוה
מדות גרועות ואם עושה התצונה כנ"ל אז יפה שעה
אחת צתצונה ומעשים טובים ויהי' לו קיום כי צודלי
יסייעו לו מן השמים ע"י לדיקי אמת וככו' יהי' לצו צטות
שיהי' לו פעולה גדולה צרוחיות וגשמיות מחמת שאין

וצוולתי יהי' דצוק צו ית' כנ"ל. וצוולתי היא שמחה שאין כמוה שנדבק צו ית' וגם זאת ענה שתקיים צו השמחה וגם ירגיל עצמו נעת שמחה עם אנשים או ציריט נעת משתה משקה המשמחה יכוון שיהי' שמחה לגופו ולאח"כ ישרה צו שמחת השכל. כי וולתי אין הגוף נהנה משמחת השכל רק מחמת ששימח את גופו כנ"ל אז נעשה כלי לשמחת הנפש וכל שמחה אינה חלל ציין. כמ"ש תירוש ינוצצ מלשון נצוצ חלל. שנעשה חלל לקבל שמחת הנפש והמשכיל יצין:

(ע"כ מנאיתי צוילעדניק צין כתצי אדמו"ר)

דרוש ד מאמר א

הלצ והמות נאמת. והוא אשר הפינך ה' אלקיך דווקא שמה. וכמ"ש ואשר הרעותי כו' כידוע. והנה אין דבר שחן ממנו ח"ו א"כ ע"כ שורש הכח הזה של ההפלה נעומק הקליפות כאלו. הוא מכחו ית' כציכול. והוא מצחי' י"ג מדות הרחמים הנ"ל מחד למעלה מגדר הכלים הוא כח של ההפלה הנ"ל כדי שיצואו מזה לצחי' תשונה גדולה כ"כ ג"כ למעלה מגדר הכלים עד שיהי' וצרחמים גדולים אקצנך. והוא הרמז איהו מותיץ לה ואיהו מפרק לה כציכול. כמו ית' הוא המותיץ לה צצחי' קושיא והסתר והוא עצמו יפרק לה. נמלא שצ' הפירושים של מקשה הוא חדא מלתא ממש וד"ל: והוא ג"כ ענין הקטורת וכמ"ש שמן וקטורת ישמח לב כו' וכמאמר רז"ל יצוא דבר שצחשאי ויכפר על דבר שצחשאי היינו-הרהורי עזירות שקשים מעזירה כו'. והוא ענין שקלים ג"כ כידוע נענין שם מש"ה שגרוצ צו מ'נורה ש'קלים ה'חודש (וגם נתיצת מקש"ה ג"כ מרומז כנ"ל כי שקלים הוא שיקול הדעת והיינו צפנס הרהורים שפוגמים צמות צצחי' שיקול הדעת כידוע. ויש מחלפים משקלים לשרנים כמ"ש צתום' חולין כי שרנים הוא צחי' צעלי ראתן שיש להם שרץ צמוחם ע"י פגם הראי' כמ"ש צמ"א). והוא ג"כ ענין הפגם הנ"ל וכל תיקונם מתחיל מצחי' מנורה הנ"ל שהוא צחי' מקשה הנ"ל מצחי' י"ג מדות הרחמים ונעשה דווקא ע"י שאל מול פני המנורה יאירו כו'. והוא פזר נתן לאציונים. כי פזר דא לדיק חי עלמין דמפרר פירורין להשפיע צכנס"י צצחי' צפרטיות. לפי ערך העולמות ועי"כ לדיקתו עומדת לעד. כי לדיק איהו מ"ל קדישא ויהי' לצחי' מ"ל שהיא כנס"י עמידה עד שקרנו תרום פי' הארת המ"ל יהי' צצחי' עלי' וגילוי רס ונעלה ועי"כ רשע יראה וכעס פי' הסט"א יהי' נצצר עד שתארת רשעים תאצד שיתצטלו ההרהורים רעים ויתגלה אלקותו ית' צטהרת הלצ והמות והמשכיל יצין:

מאמר השני

אמר ר' יוחנן אסור לאדם למלא פיו שחוק צעוה"ז שנאמר אז ימלא שחוק פיטו. אמרו עליו על ריש

לתורתיך לא תהי' הכוונה להתפלל על עצמו כי אם על כללות נשמ"י ואותם שאינם לכאורה על הנינוץ כמו צרכת השנים וכדומה יכוון גם כן שיש למעלה שנים ורפואות גדלים שם הנשמות וקאי ג"כ על הנינוץ כנ"ל: **ובענין** העצמות נעשה שחשצ לעצוד את צוראו לא יהי' לו עצמות כלל מחמת שצענודה זה רולה לידבק צו ית' ואין השכינה שורה מתוך עצמות כנ"ל. וזה ענה עמוקה ליפטר מן העצמות (ועיין לקמן צמאמר אר"י אסור לאדם כו'). ואדרבה יהי' לו נחת גדול שמלך גדול כמוהו יראה דווקא לדור צתחתונים. צדצר שפל כמו האדם

פזר נתן לאציונים כו' תארת רשעים תאצד. הנה כתצי אל מול פני המנורה. דא לדיקא דדרא שהן אנפי שכינתא כו' המנורה היא השכינה כידוע. ולדיקים דדרא הם המשפיעים ומאירים את השכינה כנס"י כציכול יאירו שצעת הנרות. הן פרטיות הנשמות המתחלקים צכלל לשצע צחי' ומדות כידוע שלכן נק' השכינה צסם צת שצע ע"ש שמתגלים צה צצחי' התחלקות לשצע צחי' צכלל. וע"כ א"ל לפרטיות הנשמות שיאיר צהן אלקותו ית' פ"א שיקצלו ע"י התקשרותן והתדנקותן לדיקים דדרא שהן אנפי שכינתא שהמה צצחי' לדיקים יסודי עולם המשפיעים ומאירים לשכינה. אז אל מול פני המנורה דא אורו של משיח וצצעת הנרות הן ז' רועים. וצאמת מלתא חדא הוא כי לדיקים דדרא מצקלים הארה מאורו של משיח ו' הרועים המה הרועים ומפרנסין וממשיכין חיות לכללות נשמ"י היינו שהמה כח הו' מדות כללות של פרטי נשמ"י צין כך וצין כך מקשה תעשה את המנורה היינו שצרי דדיקא קדישא תקיפין אינון כמ"ש צאדרא ק' פי' תקיפין צרחמין. תוקף הרחמים למעלה מגדר כלים כי יש צחי' רחמים שהם צגדר כלים ומדות של העולמות. אצל תוקף הרחמים היינו רחמים רבים שאינו צגדר כלים ומדות של המשכות העולמות צצחי' וצרחמים גדולים אקצנך והיינו שצ"י שיאירו שצעת הנרות אל מול פני המנורה היינו כפי' הראשון ע"י התקשרות כללות נשמ"י לדיקא דדרא ולעתיד לצוא שיאירו ז' הרועים ע"י אורו של משיח יתגלה עי"ז רחמים רבים צצחי' י"ג מדות הרחמים: וגם מקשה הוא שורש הלימאוס שהוא מחד תוקף החסד כציכול כידוע. והיינו שיתגלה השורש של תוקף צחי' החסד עד שמה יהי' מקשה תעשה היינו נשמ"י שהמה צצחי' דינין קשים ומרים שנפלו צמחשצות זרות והרהורים רעים ואינם יכולים לטהר לצנס ומחם לעצודתו ית' צטהרת הלצ והמות והוא מחד אשר הפינך ה' אלקיך שמה. אשר צאמת הגם שהצחירה נתנה אל האדם אצל עם כ"ז מחד הפגם פוגמים ח"ו כ"כ עד שמפילים אותם מלמעלה צדינים קשים ומרים כמו"כ צהרהורים רעים ר"ל ואינו יכול להפטר מזה לטהר

מאמר שלישי

לעולם יהא אדם ענוותן כהלל ואל יהא קפדן כשמאי. ולכאורה קשה הלא ידוע דנאמת יהיה לעתיד הלכה כצית שמאי. הגם כי אומרים הפירוש של לעולם היינו עד היוכל אל יהא קפדן כשמאי מחמת שהוא צחי' לעתיד. אצל לעתיד נאמת יהי' הלכה כצ"ש אצל עדיין קשה איך מוזלל הגמרא כצנוד שמאי לקרותו צס קדפן ולתלות צו אל יהי כמוהו. אמנם הענין הוא דעכשיו הלכה כצ"ה והקצלה הוא כצית שמאי פירוש שגילוי נגלה כצית הלל שהן צחי' חסדים כידוע שאם יתגלה מצחי' הגבורות כמו שהן הנה מזד ההסתרה הגדולה יהיה יניקת הקליפות ציותר להיות אחיזת הדינים ח"ו. ולכן הגם שגורש הדינים המה גצוהים ונעלים יותר אצל למטה אי אפשר להתגלות כי אם צגילוי החסדים קנת. ולכן הלכה כצית הלל פי' הליכות עולם וכל עניי חכילה וצתי' צכלל גם ענין התורה נקרא ג"כ צס הליכות עולם לצד הנסתרות צצחי' סודות והטעם ומכוון שהוא צהעלם והסתר שהוא הנקרא קצלה הוא כצית שמאי היינו שורש הדינים איך שהמה גצוהים ונעלים מצחי' כלים. מה שאין כן לעתיד שיצויר רוח הטומאה ולא יהי' אחיזת הקליפות על כן יהי' הלכה כצית שמאי שגילוי יהי' נגלה שורש הדינים והקצלה יהי' כצית הלל פי' שיהי' שורש ומקור המשכת הדינים הנ"ל מצחי' רצ חסד גדול כל כך שלמעלה גם מהדינים שיתגלו אז. והחסדים הנ"ל לא יהי' צהתגלות כי אם צצחי' שורש והעלם צצחי' סודות התורה שאם יתגלה החסד הנ"ל יהי' ציטול צמציאות לגמרי וד"ל: **והנה** הדיוקים הגדולים מהבש"ט ז"ל זי"ע עד התגלות המשיח לגמרי הם הארת המשיח כידוע על כן אם לפעמים צריכים לעורר מצחי' חסד הנ"ל נצרך להיות התלצות צדינים צצחי' צית שמאי. והחסד יהי' טמיר ונעלם צזה וד"ל: אמנם כל זה הוא לפעמים וצחקראי אצל צתדירות אי אפשר להיות צחי' צו שתמיד יהיה הגלוי צדין. והחסדים יהיה צהסתר והעלם כי עתה עדיין לא נתגלה משיח צגילוי ממש. והנה שמאי עצמו הוא מקור נשמתו צדינים הנ"ל על כן הי' מתנהג צאופן הנ"ל אצל אין עכשיו הלכה כמותו מפני שאין הכל יכולים לילך צדרך כצו ולכן אמר"ל לעולם יהא אדם ענוותן כהלל ואל יהא קפדן כשמאי. פירוש אף על פי שאינו צצחי' הלל עצמו עם כל זה לעולם פי' עד היוכל יתהג כהלל כי צצחינתו לא יהיה אחיזת הקליפות כ"כ. ואל יהא קפדן כשמאי מפני שאינו צצחי' שמאי עצמו רק כשמאי ויכול להיות אחיזת הקליפות ציותר ח"ו כנ"ל. והוה הרמז האי תלמיד חכם דרתח אורייתא דקמרתת צי' האי פי' תלמיד חכם הידוע דווקא שיכול צחי' צו להיות הדינים צגילוי וחסד צהעלם וד"ל. וכן יוצן ענין זה צגילוי התורה צעולם

לקיש שמימיו לא מילא פיו שחוק וכו'. ולכאורה קשה הלא ידוע שעצמות היא מדה גרועה מכל המדות ודומה ממש לע"ז. רק צאמת הדרך הנכון כמו ששמעתי ממורי ז"ל על מאמר צכי' תקוע צלצל מסטרא דא וחדוה מסטרא דא ומהו הל' תקוע דמשמע תקוע צמאפוני הלצ. כי צאמת לעצמות ה' צריך צ' הצחי' צכי' וחדוה רק צצעת צכי' גופא צריך להיות חדוה תקוע. וצעת חדוה צריך להיות צכי' תקוע צמאפוני הלצ. והכלל שלא יעמוד הרצה צמדה אחת משתי הצחי' הנ"ל רק צמכל ענצ יהי' מותר היינו השמחה הצאה אח"כ. ואם דואה עצמו צשמחה יעלה את ירושלים על ראש שמחתו וד"ל:

והנה ענין הצכי' על מה ולמה אין צריך ציאור רחצ כי ידוע לכל אחד נגעי לצצו צפרט וכלל. רק שלזה צריך ענה איך אפשר להיות צחדוה ג"כ. ונחזור לעניננו לצאר מאמר ר' יוחנן הנ"ל. ויוצן זה ג"כ והיינו כמ"ש צמ"א על מאמר אסור לאדם לקדש האשה עד שיראנה. כי ידוע שאדם נקרא מי שהוא צמדריגה גדולה צחי' צדיק גמור. ואסור הוא לשון קשר. והוה אסור לאדם מי שרואה לקשר עצמו לצדיקי הדור צריך לקדש האשה היינו הגוף עד שיראנה שיכזה לראות פני השכינה ע"י הצדיק: וצזה יוצן ג"כ אסור לאדם למלא פיו שחוק היינו מי שהוא מקושר להצדיק יכול להיות צשמחה ג"כ. אמרו עליו על ריש לקיש שמימיו לא מילא פיו שחוק. שמימיו הוא נתינת טעם שמחת ימים הראשונים לא מילא פיו שחוק כמ"ש צגמרא. איך להצין מאמר הגמרא הק' שר"ל הי' לצטים מקודם ואמר לר' יוחנן מאי אהנית לי התם קרו לי רצי שזהו משולל הצנה לכאורה. רק צאמת הפי' הוא שלא הי' ח"ו ליסטים צפועל ממש גם ח"ו לומר שהי' לו עסק עם ליסטים וראש להם ושותף עמהם וקרו לי רצי כי זה אינו מתיישב על הלצ. רק שהאמת הוא שהי' ג"כ ת"ח מקודם וגדול הדור כמ"ש צתוס' צ"מ (ועיין צזה השער צליקוטים צד"ה ריש לקיש). רק שהי' נהנה משל אחרים והגם שהי' כוונתו צוודאי לש"ש דרך העלאת ניצנות רק צצאופן דק מן הדק הי' איזה דנדוד חטא צזה שהי' קנת יותר מהראוי ולערכו קרוי גזילה ונקרא ליסטים. והוה שאמר מאי אהנית לי התם קרו לי רצי שגם מקודם הי' חכם מופלא וצס רצי נקרא צאמת רק הפגם הי' דק מן הדק. ומ"מ אח"כ חיש צאת לעצמו לעון גמור ולא מילא פיו שחוק. ונחזור לענינו שצאת הענה היעוצה שאחר המרירות ועצבנו על עולם ריחוקו. צאת ישיצ אל לצו שצלתי ידח ממנו נדח וצפרט ע"י התקשרותו לצדיק הדור צוודאי אי"ה יתוקן הכל והוה ענה עמוקה ליפטר מהעצבות (ועיין לעיל סוף מאמר צענין העצבות וד"ל). איך שיהי' צכי' וחדוה כנ"ל. כמאמר הכתוב וגילו צרעדה והמשכיל יצין:

אמרו רז"ל גדולים לדיקים נמיתתם יותר מנחיהם כי אף שגם צעוה"ז הם מתקנים נשמות אך מ"מ צעוה"ז מאחר שחלוצים נחומר. לא יוכלו לקבל הארה מאתם. רק דרך השגת חו"צ. אצל לאחר פטירתם תיקון הנשמות הוא דרך עלם כח נשמתם. שאין ערך למדרגה אשר נתמלס נהיותם מלוצים פה צעוה"ז נחומר וד"ל נולכן אלו רואים שצארונו מתקנים עכברים סביבות הספרים אשר מורה ע"ז הענין שמתקנים תיקון וד"ל אומנם יש לפרש עוד פירוש גדולים לדיקים נמיתתם יותר מנחיהם פי' מן צחי' עצודתם שהיתה נחיהם לתקן נשמות הנדחים מזה גופא נמשך גדולתם נמיתתם וכל מה שמתקנים פה יותר מתעלים יותר אח"כ מחמת שעיקר התיקון הוא צעוה"ז דווקא וכח זה יוכלו ג"כ להעלות אז וצפרט צעת הגלות אשר צרתם לו נר. וכציוכל רגליו יורדות מות לכן יש צח הנדיקים לתקן הנשמות יותר מצומן הצית. כי הנה ידוע אשר צומן הצית היו נדונים צארנע מיתות צ"ד ומי שנתחייב כרת ה' מת צפועל ממש קודם חמישים. וכן צארי מיתות צית דין. וצנעל ארמית קנאין פונעין צו. ויש דיעות שאפילו צלל עדים וצלל התראה. וצומן הגלות צטלו ד' מיתות צ"ד ואף שצנאר צדרז"ל דין ד' מיתות לא צטלו. יש לפרש לא צטלו צנצי' ל"א צאלף אשר צרתם ל"א נר. צזה מצטלין הנדיקים הדין. כי הכתיב הוא לא צאלף והקרי הוא לו צוא"ו. היינו מחמת צחי' לו נר כציוכל יש צח הנדיקים לתקן הנשמות ולהעלותם מעמקי הקליפות ולהחזירם צתצונה ונעשה לא נר וצזה הלל צאל"ף מצטלין הדין ד' מיתות צ"ד ולכן עושים הספד על פטירת הנדיקים. כי הוא הפסד גדול כי מה שמתקנים יותר נשמות צחיהם ה' יותר מתעלה כמו להעלות אחר הפטירה השייכים לשרש ומתקשרים צהם. וזהו הארון נושא את נושאו פי' נושאו שע"י שמתקנים הנשמות צעוה"ז נעשה מזה הנדיק מנושא ואח"כ הוא נושא את נושאו צעליות המדרגה צאין ערך כח"ל. והנה כח תיקון הנשמות צלדיקים הוא צחי' דילוג כח"ש ודגלו עלי אהבה א"ת ודגלו אלא ודילוגו. ולכן הני עכברי רשיעי הם מקפלים ומדלגים שמורה על ענין הוצאות ניצולות הקדושים שנפלו צעמקי הקליפות ועלייתם הוא צנצי' דילוג. ולכן נתן הקצ"ה צלל הפלישתים שיעשו הטחורים והעכברים צללם הארון שמרמו ע"ז הענין וד"ל. וע"פ.הכ"ל יש טעם לצח למנהגן של ישראל (כי מנהג של ישראל תורה היא) צהמנהג צצוכין קודם החופה צצכי' והתעוררות עד התיצס תחת החופה ותיכף אחר החופה שוצרין הכוס ונעשה רינה דילה וחדוה. והענין הוא דכתיב הלוך ילך וצכה נושא משך הזרע צל יצא צרינה נושא אלומותיו. דהנה יניקת הקליפות נמשך מחטא אדה"ר וצק"ל שנה קודם הולידו צדמותו וצללמו. הוליד רוחין וכו' ולכן קודם החופה מתעורר ענין העלאת הניצולות מעמקי הקליפות שנפלו מרע הנמשך מחטא

שעכשו הלכה צצית הלל היינו הליכות עולם ושורש הענינים שהוא צנצי' העלם והסתר הוא הנקרא קצלה ואינם נגלים צגילוי כעת ולעתיד לצוא יהיה הגילוי סודות התורה הנקרא קצלה שהמה שורש מכל הענינים ומכל המעשים הנעשים ומתגלים עתה צעולם. ושורש דשורש האמיתי מהקצלה הוא צחי' רצ חסד יהי' גס אז צנצי' העלם ויהיה צנצי' שורש להגילוי שיהיה אז. והנה אמרו רז"ל זכה נעשה לו סס חיים כו' שיכול להיות צנצי' גילוי התורה הנגלית צחי' נפילה אס לא זכה ח"ו וגם מלמודי הקצלה יכול להיות צחי' נפילה אס לא זכה ח"ו. והנה הנפילה מתורה נגלית אס לא זכה ח"ו הוא להיות רק צחי' רשע ח"ו כי חסד הוא זן לצדיקא ולרשעיא כחדא כו' והנפילה מקצלה אס לא זכה ח"ו הוא ליפול צנצי' נאוף ומימוש הגבורות. ועל כן צריך האדם להיות תורתו צאופן זכה נעשית לו סס חיים ולהיות צנצי' תצונה והכנעה ושפלות וצפרט צלימוד הקצלה ואז נעשית לו סס חיים. והנה כל זה צלימוד לעצמו אצל לאחרים הנה צומנים הראשונים ה' אסור לגלות קצלה כלל אצל צומנים הללו מפני שמאיר הארת משיח מצחי' דלעתיד שהלכה צצית שמאי על כן מותר לגלות סודות התורה אצל צנצי' מיעוט מפני שאינו כשמאי עצמו רק שמאיר הארה דלעתיד א"כ אחר התצונה והיראה והשפלות יכול לגלות מעט. וזהו אס קצלה היא נקצל היא הוא צחי' יראה כידוע. והרמו צזה שללימוד הקצלה צריך להקדים היראה ציותר כידוע: **והנה** כ"ז הוא עתה ולעתיד צומן המשיח עד אלף השציעי אצל אחר כך שיהי' צחי' מנוחה לחי העולמים אז יתגלו שני הצחי' יחד החסדים והגבורות. וזהו לא נמנעו עושים טהרות אלו על גצי אלו שיתצרו שני הצחי' ציחד ויתגלו כאחד דווקא. וזהו דן אככי ואחר כן יאלו צרכוש גדול שהרמו הוא על לעתיד לצל ג"כ שמתחילה יתגלה צנצי' דינים ואחר כך יתגלה צרכוש גדול שני הצחי' וד"ל:

מאמר רביעי

בענין הארון שנצנה צידי פלישתים. ואחר כך כששלחו אותו עשו טחורי זהו ועכברי זהו ושלחו עם הארון וצנמרא איתא הני עכברי רשיעי נינהו. כי הנה ידוע מענין הארון שנצנה הוא להוציא ניצולות הקדושות שנפלו צעמקי הקליפות. והנה הנדיקים נקראים גס כן צסם ארון הצרית כמו הארון שצתוכו מונח התורה. כן הם כלי ומכון לתורה. ולכן מקצרים את הנדיקים צארון דוקא כח"ש ויושם צארון כו' וכן צדרז"ל מצינו קדמה ארונו וכו' משא"כ מי שהוא פגום צצרית ח"ו קשה להם הארון. והנה הנדיקים לאחר פטירתם מוליכין אותם דרך גיהנם. ושם מתקנים נשמות סביבותם צכדי שיתעלו עי"ז. ולכן

הנ"ל. ולכן אז הוא צחי' הלך וזכה נושא משך הזרע כי ע"י המרידות והצכ' מולידים הנלוות מהקליפה והוא דוקא צעת שמכסין הכלה שהיא צסוד עוליתמא שפירתא דלית לה עיינין והדצרים עתיקין. ולכן מפזרין אז האפי"ן נכן הוא המנהג צקת מדינות שהוא דצר מר להורות על ענין המרידות וזכיה הנ"ל. וגם שהוא לשון דילוג צל"א לרמוז על ענין העלאת הנילוות כנ"ל. ולאחר החופה שוצרין כוס שהוא צסוד הפח נצצר שהוא שצירת הקליפות. ואז הוא צחי' צא יצא צרנה נושא אלומותיו. היינו שנתעלו הנילוותין לקדושה ויחוד. והוא צחי' נושא עון וד"ל: ואגב מצואר מה שמערצין האפי"ן עם משקה מי דצג ומחזק אותו ונעשה חמר מדינה שמורה על המתקת הדינין שדצג הוא צגימטריא ש"ו שהוא ש"ו משופ"ר והוא ש"ו פ"ר וד"ל. ולכן מעת הבעש"ט ז"ל המנהג שיהי' מי דצג חמר מדינה להורות על המתקת הדינין: ועוד דצ"ש מורה ומרמוז ש"י ד' הוא ד' אותיות הוי' נעשה צ' שי"ן ש"ן של ג' ראשין ושי"ן של ד' ראשין שנתפילין ש"י נמשך גילוי אלקות צכל הנצחיים אפילו על אומות שמקצלין ג"כ אמונת ה' ע"י ישראל

ד ר ו ש ה

שאינו צחי' ידיעה כלל. פי' שאינו צגדר וערך שום ידיעה וכמאמר תכלית הידיעה שלא נדע. ולא אמר שלא ידע כי אם שלא נדע היינו ש"א לצוא וליכנס צחי' ידיעה והוא סוד רישא דלא אחיידע דלא אחיידע כלל. והוא צחי' כה"ג ע"ה שאחר כל העצודות כשהוא זוכה להיות צחי' כה"ג שנכנס לפני ולפנים שם הוא צחי' ע"ה לגמרי ואינו צחי' שום מהות מלד ענמו והוא צחי' מה ידעת מה פשפשת כולא סתים כקדמיתא. כללל דמלתא שדרך העבודה האמיתית להתחיל צאמונה פשוטה שלמטה מהדעת ולהרגיש שפלותו ופחיתותו צתשונה והכנעה ואח"כ לריך גם כן צחי' ידיעה כל חד וחד לפוס מה דמשער צליצ' צהצנת רוממות וגדלות הצורא ודלל כיש שמרחיקין את הידיעה לגמרי כי גם צלא דעת נפש לא טוב. כי ודאי לריך להיות הידיעה ג"כ כח"ש דע את אלקי לניך כו'. אזל מ"מ ג"כ העיקר שלא להיות נשאר רק צידיעה כי העיקר אחר הידיעה לריך עוד לצוא לצחי' אמונה שלמעלה מהשכל. וכמאמר אסף ואני צצר ולא אדע צהמות הייתי עומך. והוא שאחר הידיעה צ"ל צחי' מה ידעת ומה פשפשת כולא סתים כקדמיתא. וכן הוא צתפלה העיקר הוא שלריך הכנה קודם התפלה הן הצוננות צשפלות ענמו והן צהצוננות צגדולת הצורא הוא רק הכנה קודם התפלה ועם התפלה לריך לצמנס א"ע צתיצות הסדורות שסדרו אכסי כנה"ג. ויש צזה כמה אופנים צצוה מעל צצוה. יש מי שיכול להכין כל ההכנות קודם התפלה ואח"כ לומר כל התפלה רק תיצות ואותיות לצד צלי שום כוונה. כי הוא מופשט לגמרי מחושי

כי צעיר מקלטו יש צד מות הכהן הגדול. לריך להקדים דחיתא ממזר ת"ח קודם לכ"ג ע"ה. ולכאורה איך יתכן שיהי' כ"ג שהי' לריך לעצוד עצודתו וליכנס לפני ולפנים שיהי' ע"ה צפועל ממש. ונצאר זה דהנה ממזר ת"ח פי' שהוא צאמת ת"ח ויש לו מדת ענוה והכנעה ומחזיק ענמו לממזר ומולא צענמו חסרונות ופחיתות וחוצצ צדעתו שיש צו מוס זר. שאינו מתטהר ומתקדש כראוי. ומוס הוא לשון חיסרון וזרות מלד ענמו גם שמואל צענמו חסרונות מלד אציו ואמו. שלא טהרו וקדשו את ענמם כראוי ע"ד שדרשו רצן מפסוק והתקדשתם קדש ענמך צמותר לך. צדצרים המותרים. לכן מלד שלא קדשו ענמן כראוי להיות צתכלית הקדושה לכן מולא צענמו זה החסרון והקורא את ענמו ממזר מדרצן וד"ל. שלא נולד צתכלית הקדושה וכל אדם יכול למולא צנפשו ולהצין פחיתותו איך שחסר לו קדושה מלד ענמו וגם מחמת אשר צחטא יחמתי אמי וד"ל. וכשהת"ח מרגיש זה תמיד ויש לו הכנעה עצומה כנ"ל. אז הוא קודם צמעלה יתירה לכה"ג. שכהן נקרא העוצד ה' גם שהוא צדיק ועוצד אזל אינו מולא צענמו שום חסרון ופחיתות ואינו מחזיק ענמו למוס זר והוא צחי' עם הארץ שצדיק כזה צודאי אינו יכול לחצר וליחד שמים וארץ. אז י"ל ע"ז הדרך שכל א' הרואה ליכנס צעצודת ה' לריך להתחיל ולהתצונן תמיד צשפלות ענמו ולהחזיק ענמו צחי' מוס זר ואחר כך יכול להגיע לצחי' ת"ח לעצוד ה' צחי' השנה וידיעה ולהתצונן צרוממות ה' ית' צכוונות ויחודים ואח"כ לריך להגיע לצחי' העצודה האמיתית. ולהשיג איך

זה את זה כי כתוב אחד אומר ויאמינו זה' ונמשה עזרו משמע ש"ל צחי' אמונה. וכתוב אומר וידעת היום כו' צחי' ידיעה עד שצא הכתוב השלישי והכריע והוא ציניהם שנאמר דע את אלקי אצריך ותיצת דע מורה על ידיעה. ואלקי אצריך מורה על אמונה שהוא אלקי אבותינו נשמע מזה שצריך דוקא צ' האופנים אמונה פשוטה וידיעה: רק שלא נשאר צנחי' ידיעה רק צנחי' אמונה מה ידעת וכו' כנ"ל וד"ל: והמשכיל צין:

מאמר שני

כ"ו לחמו צלחמי. לחמו זו תורה צלחמי זו תפילה. ושתו צין מסכתי זו ענין הצע"ת. וכתוב כי טובים דודך מין. ערצים עלי דברי סופרים יותר מיינה של תורה. ד"ס הוא נוסח התפילה שתקנו אנשי כנה"ג. כי הנה על התורה נאמר ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי משא"כ בתפילה אמירתו נרופה לחלות על עם אלה. כי התפילה הוא אותיות שתקנו אנשי כנה"ג ונוסח התפילה שתיקנו שהאותיות ענמם יפעלו כל טוב כי הוא תפילת הקצ"ה כזיכור שהוא מתפלל וכמאמר רז"ל צנית תפילתם לא נאמר אלא צנית תפילתי. כי בתפילה שלנו יכול להיות אחיזת הקליפות משא"כ תפילת הקצ"ה צחי' למעני למעני אעשה. והנה רשצ"י וחציריו הי' פטור מהתפילה שתורתו אומנתו כו'. כי הנה תקנת אנכה"ג הי' לחצר תורה ותפילה וע"כ אחר פ' הקרצנות תיקנו איזהו מקומן שהוא תורה ואח"כ פסד"ז וצרכות שהוא תפילה וק"ש היא תורה הכל לאכללא תורה ותפילה ואח"כ שמו"ע היא מדת מלכות ענמה. ואז אשת חיל עטרת צעלה ונקצה תסוצצ גצר כי בתפילה הוא לאכללא ז"א במלכות עד שנתגלית מדת מל' ואז אשת"צ ואח"כ התכללות תפילה בתורה והוא צנחי' וחמישי קריאת התורה וכן צאכילה צרכה ראשונה היא תורה ואח"כ צרהמ"ז רחם כל צלוחא איחי רחמי זו תפילה לאכללא תפילה בתורה ורשצ"י שהי' תורתו אומנתו היה נכלל אצלו ציחוד אחייתי תפילה בתורה. וע"כ הי' פטור מהתפילה רק אחד לשלושים יום הי' מתפלל לחדש צחי' המל' צסוד קידוש החודש. והנה אמרו רז"ל כגון אנו מפסיקים צין לק"ש וצין לתפילה היינו מצד תוקף הגלות וההסתרה וגם אס הי' רשצ"י וחציריו צומה"ז היו מפסיקין. והוא כגון אנו מצד תוקף הגלות כי עתה צריך דייקא לומר נוסח התפילה וצנוסח התפילה יכול להיות עלי' גם מתוקף ההסתרה שנפלו צמעמקי הקליפות. והוא מארז"ל דצרים העומדים צרומי של עולם. וצנ"א מולזלים צהם שאפילו צני אדם שאוחזים צנחי' זלזול וצנחי' זולל וסוצא עם כל זה יכול להיות עלי' משם כנ"ל זה תפילה אנשי כנה"ג תקנום שהעלו לצחי' עולם התיקון וד"ל:

ובענין לימוד זוהר הקדוש אמר צסם הקדוש ר' אהרן מייסאמיר שזוה"ק צריך לאומרו צלא ציאור כי

גופו צניטול ענוס לא"ס ית' צלי שום מהות ענמו וד"ל. רק דלאו כל מוחא סציל דל. ולכל הפחות יכין ענמו קודם התפילה לפי ערכו וכל ההצנה שלו צגדולת הצורא יהי' רק צהכנה ועלם התפילה עם פי' המלות יהי' רק צהתקשרות לאלופו של עולם א"ס ית'. צנחי' תכלית הידיעה שלא נדע כנ"ל. למעלה משום שכל והצנה. ושמעתי בשם הק' ר' ברוך שפירוש המלות צפשוט גצוה מכל הכוונות כמו צרוך אתה ה' (גילויצט ציסטו גא-ט). וגם צלימוד התורה הנגלית. העלה הוא מתחילה קודם הלימוד לחצוצ צשפלות ענמו ולהכניע ענמו צתשוצה וכן צאמנע לימודו יפסיק קצת להתצונן ענמו לצא לידי תשוצה. ויעמוק צפשוט ההוא שלומד כפי יכולתו. כי ע"י הפשוט הכח הוא להפשיט אותו מצחי' הקליפות הסוצצים אותו. ואח"כ לחזור הענין ההוא צדיצור לצד צלי עיון. וכן הי' הדרך של הק' ר' יעקב יצחק מלובלין. כשהי' לומד גמרא הי' לומד דף צעיון ואח"כ הי' תחור אותו הדף צדיצור לצד והי' מתצצ הדיצור של הגמרא צלי עיון:

ונחזור לענינינו לצאר מאמר הכתוב כי צעיר מקלטו יש כו'. כי צומן הצית הי' המלוה צפועל ממש. רק שהתורה היא נצחיות וגם עתה כן הוא צרוחיות. ולכן כעת מועיל תשוצה לכל העצירות רק שיהי' צאופן התשוצה כאשר יצואר למטה. וצעיר מקלטו הוא נק' כל זמן שהוא נתפס ונקלט צאיזה גדר והדרגה משום שכל ותפיסה אין לו תקנה עדיין: עד מות הכה"ג הוא צחי' שמתלק צנחי' כה"ג שלמעלה משום תפיסה לגמרי אז מתעלים כל הפגמים ולא יהי' צנחי' תפיסה לגמרי וד"ל. והנה צחי' זו דלא נדע. הוא צנחי' כתר כי כתר א"ס אתקרי. הגם כי מצואר צוה"ק דכתרא עילאה אע"ג דאיהו אור נח אור מצואר אוכס הוא קדם עילת העילות היינו צחי' כתר הנמנה צכלל הספירות. והוא צסוד רישא דלא אחיידע אין סוף אתקרי. והתשוצה כשהוא צאופן כזה לעצמותו ית' שהוא למעלה משום ידיעה אז יוכל להיות מחוק או מרוק צרחמך הרצים ולא ע"י יסורים. אצל לא צכל עת וזמן יכולים להגיע לצחי' זו שהוא צחי' יוה"כ שעצודתו צכהן גדול שיכנס לפני ולפנים כנ"ל. ע"כ צ"ל צחי' יסורים למרק החטאות וגם אפילו אס היה אפשר להגיע תמיד לצחי' זו אין הכוונה להיות הכל צאופן זה כ"א צריך להיות צנ' האופנים. ולכן אומרים צוה"כ מחוק או מרוק צרחמך ולא על ידי יסורים מפני שאז מאיר צחי' כתר ולכן אומרים קדושת כתר צכל התפלות של יוה"כ (כן הוא המנהג צקצת מקומות). ולכן גם מי שאין לו צנים שנקרא מת ר"ת מאינן תצירין לצחי' זו מתתקן ונעשה צירוף תס כי מאינן תצירין ג"כ י"ל תצירין ממהותן לגמרי שאינו מחציצ ענמו לשום מהות ודבר ועי"ז נעשה תס. וצכל הנ"ל יתצאר שצכאן הוא צ' כתוצים המכחיצין

המל"י זין צהצינו וזין צמרוצים לרכי עמך כו' רק שצהצינו מאחר שצא צנחי' התפשטות אותיות וכלים קצת חין לריך לחזור ולהתפלל אל צמרוצים לרכי עמך שלא צא צהתפשטות כלל כ"א צנחי' התכללות לצד והרי לריך לדרוש הנקודה כנ"ל. לגלות כח האותיות והכלים דווקא ע"כ לריך לחזור ולהתפלל דווקא וד"ל:

מאמר רביעי

משנה דאצות אל תהיו כעצדים המשמשין את הרצ כו'. אלף הוו כעצדים המשמשים את הרצ כו'. ולכאורה קשה שיש כאן יתור לשון שכופל פעם שני אלף הוו כעצדים כו' והי' די צאומרו אל תהיו כעצדים המשמשים על מנת כו' אלף שלא על מנת כו'. ולריך להקדים לצא מאמר שכר מצוה מצוה הפי' הוא שהמצוה צעממה שהוא עצדות לה' זהו גופא השכר כמאמר תחת אשר לא עצדת את ה' צשממה וצטוט לצד מרוצ כל שפי' הוא שעיקר השמחה יהי' מהעצודה עצמה מרוצ כל יותר מכל תענוגי גן עדן כי צג"ע עצמו ג"כ יוכל להיות שוטה ח"ו. כמו ששמעתי צס הקדוש ר' שלמה מקארלין ז"ל. שראה צראייתו הזכה נשמה של איש הדיוט א' שהי' צזמנו שזכה ע"י זכות גדול של פיקוח נפש שהציל נפש אחד ממות. וצימים אחדים נפטר זה ההדיוט ותיכף מחמת זכות הגדול נכנס צגן עדן. רק שנתנו לו גן עדן מעין עסקיו שהי' לו צעוה"ז. עד שר' שלמה הכ"ל הי' צעזרו וד"ל. וכל תענוגי ג"ע העיקר הוא לצוה עי"ז לעצודת השם והו ענין שכר מצוה מצוה: ושכר עצירה עצירה שעצר י"ה ונעשה נרגן מפריד אלופו של עולם. ויואל מכלל עצדי ה' והו צעממו קשה מכל עונשים אפילו מיסורי גיהנם ר"ל כי הלל כל העונשים הם צעמם טוב וחסד לתקן נפשו שיוכל להתעלות ע"י צירוף ולצון. אלל עיקר העונש הוא עצירה עצמה כנ"ל. והו ג"כ ענין יפה שעה אחת צתשונה ומעש"ט צעוה"ז מכל חיי עוה"צ כי העצדות צתשונה ומעש"ט דעוה"ז הוא נעלה מאוד מאוד מכל חיי עוה"צ שהוא התענוג צג"ע. כי כל התענוגים הוא רק להציאו לידי עצדות כנ"ל. הגם כי יש צחי' תענוג עליון צנחי' העצדות גופא והוא כמ"ש עצודת מתנה לתן את כהונתכם אהבה רצה צתענוגים להתענג על ה' הנה זאת הצחי' אינו צאופן הרגשה חיו הגם שמרגיש התענוג מ"מ אינו מרגיש לקבל לעצמו התענוג ח"ו והתענוג גופא הוא העצודה ומחזיר הכל לשרשו שהוא צעממו העוצד כציכול וע"כ לא יחפון האדם צשום תענוג אפילו תענוג גן עדן העליון כ"א כאשר יתן לו השי"ת יקבל ואז זה גופא עצודת ה' וד"ל. ויפה שעה אחת של קורת רוח צעוה"ז מכל חיי עוה"ז. קורת רוח הפי' הוא לקרר הרוח כי כל הצחי' המצוואר לעיל הוא עד צחי' הרוח שציחידה זווג רוחא צרוחא. כי יש

התיצות והדיצור של זוה"ק עצמן מקשרין את האדם לא"ס יתצרך רק מי שרונה ללמוד עם ציאור יעיין מקודם צהציאור והזוה"ק יאמר כסדר צלי ציאור:

מאמר שלישי

כל מקום שהנקודה רצה על הכתצ אתה דורש את הנקודה וכל מקום שהכתצ רצה על הנקודה אתה דורש את הכתצ: הנקודה הוא גדול הציטול לא"ס צ"ה והוא צחי' חכמה כח מ"ה צחי' יו"ד עד שנתצטל הכתצ שהוא הצרופי אותיות שנצראו צהן שמים וארץ וכשהנקודה רצה על הכתצ הצייו אתה דורש את הנקודה היינו שלא להיות נשאר צאופן הזה. כי אם לריך לדרוש ולחקור אחר שורש הנקודה ומצד זה ימצא צה את הכתצ דווקא כי צאמת שורש הנקודה הוא מצד א"ס צ"ה שהוא שלם צכל מיני השלימות. וכולל ג"כ כח הכלים כציכול ואדרצה סוף מעשה צמתשנה תחילה וע"כ מצד דרישת הנקודה ימצא צה צנחי' התכללות את הכתצ וכל מקום שהכתצ רצה על הנקודה היינו מצד התפשטות הכלים ולירופי האותיות ואז הצייו אתה דורש את הכתצ לדרוש ולחקור למצא צה את הנקודה דווקא. כי צהמשכת העולמות הצריאה הוא יש מלין דווקא שכת עמם התהוות היש הוא האין שהוא הנקודה. וצוה יוצן ענין המתפלל צדרך מתפלל תפלה קצרה כי תפלה הוא התקשרות כידוע. וכאשר מתקשר צנחי' דרך החיים שהוא מקור ההמשכה איך שיומשך למטה. ושם הוא צחינת נקודה והכלים והאותיות המה צנחי' התכללות ג"כ שם כנ"ל רק שנכללים צנחי' הציטול דנקודה סוד חין ואינם צנחי' התפשטות ממש כ"כ ואז הוא מתפלל תפלה קצרה שהכלים נכללים צנחי' הנקודה צלי התפשטות צנחי' התיצה (וע"כ יוכלו הצדיקים הגדולים לפרקים להתפלל צאופן שלא ירגישו כ"א הארת האותיות וזה דווקא אלל לדיקים גדולים ולפרקים דווקא) נעיין לעיל צמאמר פתח צמוצתן. ויש צוה גם כן צ' אופנים צכלל. או הצינו או מרוצים לרכי עמך. כי הצינו הוא יותר ארוכה מאחר שצא מצחי' הצנה עכ"פ להצין הנקודה. וממילא צא צנחי' התפשטות הכלים יותר והוא צחי' הצנת הציטול דנקודה והוא צחי' צינה אס הצנים כו' ומרוצים לרכי עמך ודעתם קצרה כו' שאינו צנחי' הצנה כלל רק צנחי' נקודה לצד ומלי איכא צין הצינו לרכי עמך כו'. כי מל"י המ"ס הוא צחי' מל' או צינה שהוא כח הכלים והיו"ד הוא הציטול דנקודה והאל"ף שהוא אלופו של עולם והוא צחי' כת"ר. והאל"ף הוא צאמצע צין המ"ס והיו"ד כי אנת הוא דקשר לון ומיחד לון שע"י צחי' הכתר מחצר כח הציטול והאין דנקודה עם כח הכלים ואותיות דצינה והוא צצ' צחי' הכ"ל. הן צנחי' התכללות כמו שהוא צנחי' הנקודה דמרוצים לרכי עמך כו' והן כאשר צא לצחי' הצינו צנחי' הצנה וד"ל. והו מלי איכא. שיש צחי'

והמליצות צעד כנס"י יולא קול מלמעלה ונחתי שלום
צארץ שיתגלה היחוד למטה בכל הצחי' כידוע ששלום
הוא התחזרות. ושכנתם ואין מחריד. כי שכ"צ הוא
ש' ב' ב' כי ש' ש' ה' וב"ב הוא ב"ב אתון. שיתגלה
השם צנחי' ב"ב אתון. ונחי' זו הוא מצחי' למעלה מן
ההשתלשלות וכמ"ש וישכנע עמה צלילה הוא שמנד צחי'
הוא שהוא נסתר. לכן וישכנע יש ב"ב כמ"ש צוה"ק.
ונולד ישכר שהוא התורה. והו' נשכנע ונקומך וד"ל.
ועוד צאופן אחר כי נשכנע הוא צחי' תלת גו תלת ראשו
מקופל כו' צחי' עיצור צמעי אימא. ולכן הוא צחי' נסתר
שהוא צנחי' עלמא דלחכסאי. ונקומך הוא צחי' הולדת
ז"א עם כל הפרופים שהוא צנחי' גילוי וד"ל:

מאמר ששי

בענין המרגלים שיאלו תולעים מטיצורם כמאמר רז"ל.
כי טצור הוא חני הגוף. והס' רנו להפריד חני
העליון מחני התחתון. צאמרם שכן הגבול וצפרט כח הרע
שמנד שצירת הכלים. הוא כח צפני ענמו. ואין מקורו
מעמס א"ס הפשוט ולכן אמרו שאין צעל הצית יכול
להוליא כליו כו'. וצאמת כל הכחות הוא מעמס א"ס ית'
הפשוט צתכלית רק שלא ידוע לנו איך הוא. והו' טענת
משה כידוע כל הענין. וע"כ ה' העונש שלהם שחולעים
יאלו מטיצורם מצחי' ההצל שצין צ' החלצין ונכנס צפיהם
צחי' העליון. כי התולע הוא האוכל ומכלה כל דבר. כן
נכלה זהם כל הנקודה גם האחיזה צנחי' חלק העליון
וד"ל: ו"ש אל תראי תולעת יעקב מתי ישראל אני
עזרתיך כו'. וקשה למה אמר אלל תולעת צחי' יעקב
מדריגה הנמוכה ואלל מתי שהוא צחי' מיתה אמר מדריגה
עליונה צחי' ישראל. והענין הוא דתולעת הוא המכלה הכל
כמ"ל. והנה יש מצית ישראל שעוסקים צתורה ועבודה
וזהרים בכלל מכל דברים האסורים וגם רנוס להתקדש
צדצרים המותרים ג"כ אך מגודל הטרדה מגלות המר אין
להם כח לצאת מקליפת נוגה האוחזת וסובצת עליהם
מכל גו. ואינם יכולים לטהר לצנס אליו ית' צאמת.
וגופלים צמחשצות זרות כו' ועי"כ גופלים לפעמים צדצרים
האסורים ג"כ. ולכן נאמר אללס יעקב י' עקב שנמשך
הי' שהוא הנקודה צנחי' עקציים סוף המדריגות. רק
שיש אללס צחי' התולעת המכלה הכל ח"ו כמ"ל. ויש
צחי' מתים רשעים צחייהם קרואים מתים שאין רנוס
כלל לטהר ענמם ולקדש ענמם אליו ית' הן צדצרים
המותרים כלל וכלל לא. ואפילו צדצרים האסורים כמ"ל
ג"כ אינם נזהרים ואין להם צחי' יעקב המשכת הנקודה
צנחי' עקציים כי אינם רואים צהנקודה לגמרי רק שמימ
מנד שרשם ומקורם שהוא מצחי' ישראל לי' ראש.
והו' שארז"ל אעפ"י שחטא ישראל הוא. ולכאורה איך
שייך לקרוא אותו צס ישראל דווקא שהוא מורה על

נשיקין הקודמין לזיווג ויש נשיקין לאחר הזיווג והוא צחי'
רוחא צרוחא התדנקות אחייתי אלל כל זה הוא קירוצ
והתדנקות כי הגם שאינו נרגש וגם הוא צאופן שהוא
צענמו העונד כציכול אלל עכ"ז יש צזה העלם וקישור
ודניקות משני מהותים. אלל צנחי' נשמה וחי' ויחידה שם
מתקרב הרוח ולא שייך שום דניקות כלל כי אם כציכול
עונד צענס את ענמו וד"ל:

ונחזור לעניינינו לצאר מאמר אל תהיו כעצדים המשמשים
את הרצ על מנת לקבל פרס היינו שלא לחפון קצלת
פרס אפילו תענוג עוה"צ. אלל שלפי זה קשה מ"מ
כשיראה האדם לעצוד את ה' מוכרח שיהי' לו איזה חפץ
לכן כפל לשון המשנה אלל הו' כעצדים כו' פי' שזה
החפץ כשר ומותר לחפון שיהי' צכלל עצדי ה' וצכלל
ישראל יכונה. והו' אלל הו' כעצדים פי' שזה יהי' כל
מגמתם וחפסם להיות כעצדים דייקא המשמשים את הרצ
שלא על מנת לקבל פרס צאופן שלא לקבל פרס כלל.
שלא יחפון שיאחר רק צנחי' פרס שהוא התענוג לצדו צלי
צחי' עצדות כמ"ל. כ"א כאשר יזכה ויתן לו השי"ת
יהי' זה גופא עצודה וד"ל. כללל דמילתא ממדריגה
התחתונה שאין למטה ממנה ועד רום המעלות שאין
למעלה ממנה. העיקר הוא העצדות ושכר מזה מזה
וד"ל. והמשכיל יצין:

מאמר חמישי

מאמרז"ל צמאמר ינחק אצינו. פלגא עלי ופלגא עליך.
פלגא עלי הוא אתדל"ת ופלגא עליך הוא אתעדל"ע
ואם תאמר כולו עלי היינו שהתעדל"ת שלי לא יעורר
האתעדל"ע מנד פגם העוונות שפגמו כל כך עד
שהאתדל"ת אינו מעורר אתעדל"ע כמ"ש צמ"א. הענה
ע"ז הא קריצת נפשי קמך צנחי' מס"כ לא"ס ית' לצדו
שלמעלה מצחי' כלים כ"א צמסי"נ לגמרי ואז יתצטלו כל
הכלים וכל אחיזת הקליפות צהכלים מאחר שהציטול הוא
צנחי' מס"כ לא"ס ית' לצדו שלמעלה מצחי' כלים ואז
אם יומשך אח"כ המשכות צכלים ועולמות יהי' צנחי'
צריאה חדשה וכלים חדשים וד"ל. פתחו כולם ואמרו
כי אתה אצינו שהוא הכח אחייתי של כל ההמשכות. כי
צלעדי צחי' זו אי"א שיומשכו הכלים למטה מנד גודל
הפגמים כמ"ל (וצחי' העללה צמס"כ צציטול כזה הוא
צדיק הדור) מחוי להו ינחק כלפי קוצ"ה כי הכח הזה
אינו מנד ענמו. כ"א מנד הקצ"ה שהוא כח כל הכחות
וכמ"ש צמ"א צענין אם השם לא יצנה צית כו'. או יאמר
שפלגא עלי הוא צסוד צינה ופלגא עליך איך שהוא צלה"ק
הוא עליך ציו"ד ד'ך. הוא על יו"ד ד'ך שהוא חכמה וכתר.
ונראה גם כן צאופן הנ"ל שאם תאמר כולו עלי מנד
צחי' צינה שהוא כח ההתפשטות וא"א מנד הפגמים.
הא קריצת קמך צנחי' ציטול הנ"ל. ואמר שלאחר הטענות

מלך זה השורש דמחשבה עליונה דלי ראש וכל ידח ממנו
ידח סוף כל סוף ויתנדרו ויתלכנו ע"י גלגולים או ע"י
נדיקים ו"ש אל תראי כנ"ל. והמשכיל יבין:

מדריגה העליונה. אמנם ודאי כן הוא דנלמח נחי' יעקב
כנר אין לו ר"ל רק שמלך שרשו ומקורו מ"מ חלק ה'
עמו ונחי' זו נשארית לעולמי עד אף להכופרים ר"ל

ד ר ו ש ו'

(חסר נהעתק ולא נמלא יותר. וחזל דלנדין ולא משתכחין)

מאמר א'

מאמר שני

בשבת קודש נעת שהניאו לפניו הקערות כסף עם
סר על ראשה. ומגדל ענוותנותו השפיל עצמו
כדרכו תמיד. ואמר מי אטכי להשתמש בכלי כסף כו'.
ואמר גם זה כו' וכיון דלתי ליד' פי' אותו צה"ל
שמלך גם זה כו' וכידוע מעלת הזהב גם כן. וצ"ל
כשנל צלף שהוא גבורות. עכ"ז חזיר. פי' שיוכל לחזור
לשרשו נצחית המתקת הדינין נשרשן ומלך שפלותו
וענוותנותו אמר שכ"ז הוא הנק' ויש לישב דוחק. כי לא
נגלה אלוקותו ית' בגילוי גמור כ"ל דוחק. ואמר שזמן
הגלות בכלל ישראל הוא הגילוי דוחק גדול. ולריך לדחוק
עצמו כאו"ל לגלות אלוקותו ית' כי הוא נהסתר והעלם.
וגם הגילוי עצמו הוא דוחק. והוא אגרא דכלה דוחקא.
כי כלה הוא כנס"י כידוע וכל האגרא שלה צמן הגלות
הוא ע"י דוחקא. והוא כדאי הוא ר"ש לסמוך עליו
נשעת הדחק. שנשעת הדחק יש לדיקים גדולים מתנהגים
לפעמים שלא עפ"י דין תורה ויש צה ענינים עמוקים.
וזה ויעצור מרדכי ואיתא נגמרא שעבר עורקמא דמיא
פי' עקמימות המים היינו שהלך דרך אחר לנורף השעה
וד"ל. ואמר דרך רמז על המהרש"א ז"ל נכי הבעש"ט
נצ"מ שינח את המהרש"א ז"ל למלוד נגדל נדקתו עד
שומר שם היו העולם יודעים מזה היו לוחכים העפר
שעל גני קרנן. שלכן עשה ג' ענינים נספרו ויש לישב
דוחק ודו"ק וק"ל. לרמז כי ויש לישב דוחק הוא צמן
הגלות כנ"ל. ודו"ק וק"ל הוא לימות המשיח אי"ה. כי
דוק הוא לשון הדק היטב הוא נחי' דקות אלוקותו נצחי'
נקודה הוא. וק"ל הוא שיתגלה למטה נצחי' גילוי גמור
ונקל ולא דוחק ויתגלו ק"ל צירופי אליהו. והוא מאה"כ
הנה ה' רוכב על עז ק"ל שגם נעציות וחומריות הגשמיות
יתגלה נצחי' ק"ל. ושורש הענין כי עז הוא שם ע"ז
שהוא נחי' חסד הראשון כי שורש היש הוא מחסד הראשון
שלמעלה מעלה מכל ההמשכות. וק"ל הוא נחי' הגבורות
נסוד נשים דעתן קלה ק"ל ה' גבורות כידוע ויתחזרו
צ' הנחי' נידח שגם נצחי' עציות וחומריות הגשם יתגלה
נצחי' ק"ל ולא יסתור זה את זה ויתגלה עצמותו ית'
על ידיהם ועי"ז יהיה גם נצחי' העציות יהיה נחי' ק"ל
וד"ל:

ל"ה ש"ק התחיל לדבר אודות נרות הכלל. ואמר הגם
שורש כל הנרות והנער והדליים המה למעלה
ממותקים והכל טוב ומסד אמיתי עכ"ז הכל הוא נצחי'
למעלה מהרגשה. אבל נהרגש הוא מורגש לנער. ואמר
שגם גדולי הנדיקים א"י להחזיק להיות נלמעלה מהרגשה
כ"ל ג' או ד' מינוטין. ותיכף שנל נההרגשה הוא נער.
וזהו מאמר המשנה כשאלם מישאל נלער. שכינה מה
הלשון אומרת. ונצחי' לשון דווקא כי עיקר ההרגש הוא
נצחי' לשון. והוא ענין רב ששת נדק צריש לישני' שאין
הכוונה שדק ממש אתלת רוחתא נהולכה והנצחא ממש
על הלשון כי זה מן הנמנע. כ"ל מיד שנגע הסכין
ננגיעה נעלמא נלשונו תיכף הרגיש אם הי' הסכין פגום
או כשר. מלך כי עיקר ההרגש הוא נצחי' הלשון כנ"ל.
וגם אפשר לא בלישני' ממש כ"ל נצחי' כח הלשון שהוא
כח ההרגש שנו הרגיש אם הסכין כשר. ואפשר בלישני'
נעת האוכל כשנגע צריש לישני' הצין איך הי' הסכין
מקודם כמו שאירע להק' ר' נחום מששארנאביל ז"ל
נב"ק אורוש ונתלכסן אלל הק' ר' נטע. ור' נטע
לא הי' נציתו ושחטו נשנילו עוף אחד. וכשהניאו לו על
השולחן ונראיתו הזכה הרגיש מחשבת השחט כמו שהוא
ואמר שנהעוף הזה נראה אנשי חיל מרוכזי הסוסים.
וקראו להשחט והודה. שנעת שחט עמד לפניו האיש
הנ"ל שהי' שלטון והי' מורא על השחט מאיש ההוא.
והרהר נדבר האיש ההוא:

ונחזור לעניינינו שעיקר ההרגש הוא נלשון וניסוד
שם גבורות אנשים. כי יש כמה נחי' אדם נצר איש
אנוש. אדם הוא מדרגה הגבוה אדם נגימטריא מ"ה והוא
המוחין. נצר הוא כשנגלה התגבורות המוחין לנחי' אדם
הנ"ל. איש הוא המידות נצחי' ה' איש מלחמה מחליו
ולמטה איש. ואנוש הוא הנה"י. וע"כ יסוד סיומא
דגופא שם נגלה כח ההרגש ציור וכן הוא גבורות
אנשים. והנה היסוד הוא סיומא דגופא וע"כ הוא מחצר
את הזרועות ונה"י שמלעדי הגוף וסיומו הרי הן
מחולקים זמ"ז. והוא קלני מראשי היינו ע"י פגם צרית
הלשון שהוא ההרגש שנראש. וקלני מזרועי הוא נחי'
יסוד המחצר הזרועות להניאם ולחזרם לנה"י והוא פגם
צרית המעור שהוא יותר גדול מפני שהוא יותר נהרגש.
והנה ארז"ל כמה לא חלי ולא מרגיש נצרל דמרי'
סיעי' כו':

מאמר שלישי

המודגרת צפוף. אזל אם ראה את מציאת החכמה ולא צנחי' ציטול היש רק נפל עליה שחשקה נפשו צהפוט של הדבר צנחי' נפילה והר"ז רק כחונק את לבוש המלך. ולא פנימיות המלך הגילוי של אור א"ס שצורה רק הפוט של הדבר ההוא החילוניות ולא האותיות (כמ"ש צמ"א צסם הק' מלובלין הר' יצחק שאחר שהי' לומר דף גמרא עם מפרשים הי' לומר רק התיצות צלי פוט זה הדף צענמו) (עיין צמאמר כי צעיר מקלטון) אזי וצא אחר הוא ס"מ אל אחר דקליפה והחזיק צה למשמאלים סט"א. אזי מי שהחזיק צה זכה צה לא שייד הלימוד לאלקות רק לס"מ וחיילותיו. ופריך הגמרא וליקני' לי' ד' אמות ע"ד שארז"ל משחרצ צהמ"ק אין להקצ"ה צעולמו אלל ד' אמות של הלכה. וליקני' לי' ד' אמות של הלכה שזה חכמתו ורצונו ית'. ותירץ הגמרא ע"ז כיון דנפל עלי' גלי דעתי'. דעתו הוא מלשון התחצרות והתקשרות כמו והאדם ידע שהיינו כיון שנפל שקישר דעתו צנפילת הפוט וגלי דעתי' והתקשרותו דנפילה ניחא לי' ליקנות לקשר דעתו ונפשו ורצונו וצד' אמות של הלכה לא ניחא לי' דליקני' לא קנה נפשו לה' רק השפיע צלימוד הזה ח"ו כח לחיזוק הסט"א ר"ל. ע"כ כל שומר נפשו ירחק מזה רק יעשה (וכמ"ש צענן לימוד לשמה).

מאמר חמישי

משה רצנו ע"ה הי' שורש הדעת של כללות נשמות ישראל ואעפ"כ גם הוא ונצרך והי' לישראל כי הוא חלק הגדול וכ"א מישראל הי' חלק קטן והי' צריך להתכלל עמו עם כלל ישראל כדי שיהי' לו שלימות הגמור. ולכך כשחטאו ישראל אמר לו הקצ"ה לך רד שאיך צלימות הגמור. והוא הפי' ויקהל משה את כל עדת צני ישראל שהקהיל עמו עם כל עדת צנ"י את הוא מלשון עם. או שהקהיל כל עדת צנ"י אליו: א"י ויקהל משה ע"י וי לשון הכנעה שהי' לו. קהל הקהיל א"ע עם כל עדת צני ישראל. או ויקהל משה כו' ע"י ו"י שלהם שצנעים צעני עמוס מחמת עוונותיהם עי"ז קהל הקהיל אותם שיהי' עדת מלשון עדי ותכשיט. אחר פ' ויקהל הוא פקודי שהיינו שהקהיל כל המסרונות שלהם ותיקנם והו' ויקהל פקודי: א"י ויקהל פקודי פקודי הוא לשון חשבון שהקהיל אותם ונתן צלצם שיהיו ממארי דחושבנא. א"י ויקהל פקודי שהקהיל אף אותן נשמות שפגמו מאוד שאין פוקדים אותם למעלה מחמת גודל עוונותיהם אזי פקודי ע"י הנדיק יפקדו אותם: א"י ויקהל פקודי שהקהיל את הראשים (כי פקודי הוא מלשון פקידים וממונים) שאינם מתנהגים עם העם כראוי. כי צדיק הגדול הוא מעלה את הנדיק הקטן עם אנשיו וצ"ל:

הדרך הנכון לעזות ה' הוא שכל דבר שעושה יהיה צה צמתינות. היינו כשרואה חיה צרי' משונה או דבר יפה ותשוקתו מאוד לראותו אזי יעזים עיניו מעט ויחזור לראות צכוונה להודות לה' שצרא צריות כאלה. וכן צכל הה' חושים. והוא פי' המשנה צמ"ח דצרים התורה נקנית. צמח' הוא לשון מחי' הפי' הוא צאחיה דבר יכול להיות מחיית עמלק של כל אחד. צמיעוט תענוג. היינו אף המעט שהוא מתענג יהי' זה צמיעוט וכמאמר סעודה שהנאחד משוך ידך הימנה. אינו תאמר אל תאכל כלל א"כ ישאר רעצ אלל משוך ידך מעט ולהצטונק קנת ואת"כ תאכל צכוונה ולא יהי' צרעצתן. וכן צכל הה' חושים. ולכן אמר רז"ל יאריך צה"א של המוניה לצכוונה הנ"ל להצטונק מעט לצל יאכל צנהמה. כן צעניני ציווג כי כתיב אלה תולדות השמים והארץ צהצראם ואמרו רז"ל א"ת צהצראם אלל צה"א צראם מרמו על ד' דהמוניה ועל כל הה"א חושים שכולם יהיו על כוונה אחת. ועוד א"ת צהצראם אלל צאצרהם כשיהי' על כוונה הנ"ל אזי יהי' אצרהם הוליד את יצחק תולדות יפים וכשרים. כי מחד צריך לצק מהש"י שלל יפול צתאות המשגל וכמאמר הגמרא רצ כהנא הוי גני תותי פוריא דרצ אמר לי' כהנא פוק לאו אורת ארעא. רמו לו צזה כשתיפוק מזה העולם ולא תחזיק צאורת ארעא לגמרי אז תהי' נקי. והוא ג"כ פי' הגמרא שמשני כאן דצריך לרצויי' פי' לצק מהש"י שלל יפול ח"ו צאילו התאות. והוא אלה תולדות נח נח. כשאציו התטהר עמו צקדושה אז גם הצן הוא נח. הי' צדורותיו שהכניס צדורותיו צחי' שמהה כי והיה הוא לשון שמהה שיהיו עוצדים את ה' צשמהה אחר ההכנעה. אלו הי' צדורו של אצרהם לא הי' נחשצ לכלום פי' שהי' מניע למדריגות אצרהם שלל הי' נחשצ צעני עמו לכלום. שאמר ואנכי עפר ואפר:

מאמר רביעי

ראה את המניה ונפל עליה וצא אחר והחזיק צה מי שהחזיק צה זכה צה. ופריך הגמרא וליקני' לי' ד' אמות. ומתרץ הגמ' כיון דנפל עליה גלי אדעתי דנפילה ניחא לי' דליקני' צד' אמות לא ניחא לי' דליקני'. ע"ד הרמו הפי' הוא. ראה את המניה הוא מניה חכמה כח מה שכתוב והחכמה מאין תמצא מצחי' אין שלמעלה מהשנה הנק' פלא כתר למעלה מהגילוי דחכמה. והנה נודע עסק התורה לשמה הוא לשם התורה עצמה להמשיך אור א"ס צחכמה כח מה לצטל מניה היש דהשנה מכל וכל. וכמ"ש המגיד להנ"י אני המשנה

מאמר ששי

לו הוא מכל האדם אשר על פני האדמה. פי' לנורד
ישראל שהם מונחים צארכיות הי' לו המאור וד"ל. או
יאמר מכל האדם אשר ע"פ האדמה. שעל פניהם מונח
האדמה ח"ו שפגמו כ"כ עד שאין להם כלם חלקים ח"ו
לנורכס הי' לו המאור. או יאמר מכל האדם שהענווה
שהי' למשה רצנו ע"ה הוא מכל האדם כו'. שהצין שכל
ישראל גם הוא אינו צלימות הגמור וכ"ל. וד"ל:

אצל משה רצנו ע"ה כתיב צכל ציתי נאמן הוא. הפי'
הוא אפילו כשהי' בעולמות עליונים והשיג השגות
גדולות ונוראות. לא הי' לו שום הרגשה. והו פי' נאמן
(בל"א ער איז א באגלייבטער. ער האט ניט גינימען זיך).
לא הי' לו שום הרגשה. וד"ל.

דרוש שביעי

מאמר ראשון

מסיני והוא ג"כ תורה רק שהוא נמשך צסוד למאוס וקו
הדיקין ומתאחד צו דינים ציותר ומעצירין את האדם ככ"ל
משא"כ למעלה מן המאוס והדקדוק וצודאי צריך לשמור
ג"כ כפי הדקדוק אצל דקדוקי עניות צפרטיות ציותר
מדאי הוא מעציר כו'.

עוד יש לומר דקדוקי עניות שהוא צמרה שחורה ועצות
תמיד ומדקדק על עצמו מאד צדקדוקי פרטים יותר
מדאי אולי אינו יולא י"ח צזה המצוה וצזה המצוה ועי"ז
הוא כל ימיו צמרה שחורה ועצות ח"ו. וצודאי צריך
לדקדק על עצמו אצל לא שימשך מזה מר"ש ח"ו ולכן
הוא מעציר את האדם על דעתו. ויש צזה אופן שמשך
כע"ז ממש והו ג"כ על דעת קונו וד"ל:

עוד יש לומר פי' דקדוקי עניות כמו צעקני משיחא
שמדקדקין מלמעלה על דקות פרטי הרוחניות
שצמון הקודם לא הי' הדקדוק. כ"כ על דקות העיניים
כ"א על העצרות צפוי"מ וציטול תורה ומצות צפוי"מ.
אצל צעיקצא משיחא הדקדוק מלמעלה גם על דקות
העיניים. ולכאורה קשה וכי אפשר דא. אך הנה כל
הכוונה מלמעלה הוא לצא לצחי' הכנעה ושפלות מכל
הפרטים גם מעיניים הדקים ואח"כ להאמין צאמת
וצאמונה שלימה שצל ידח כו' ולמעני ולמעני כו' ולהיות
צשמחה כי לא צכת יגצר איש וכן הוא תמיד לצוא לצחי'
הכנעה ושפלות ואח"כ לשמחה צאופן דרך הכ"ל שצל
ידח כו' ולצאת למעלה מנדרי השכל והמדות והדינים
כי מאחר שהמשכה כעת לדקדק גם צעניקים דקים ע"כ
כשיהי' הגמר אחר כל ההתעוררות של האדם צעמונו יהי'
הגמר ע"י למעני למעני כו' כי לא סגי צלא"ה וד"ל:

ודאי משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה.
ולכאורה קשה הלא אמרו מאור מאור היו שפל
רוח ולמה לא כתיב עניו מאור מאור. אך הענין הוא כי
הפי' של הצ' מאורדים הוא. מאור הא' הוא לצורך ח"ע
אך שפנס צחטאיתיו. ועי"ז צא לשפלות ולא לענווה
וכמאמר הקדוש ר' נחום לאנשינו, ווי קומט חיר לענווה"
אתם צריכים עדיין לשפלות מחמת עוונותיכם וענווה היא
מדרגה גדולה עכ"ו הוא שם מע"צ שמות. רק ע"י מאור
האחד יצא למאור השני. ומשה רצנו ע"ה לא הי' לו
מאור הא' שצא פגס מעולם ולכך כתיב והאיש משה
עניו מאור. פי' שהשיג צסם עכ"ו. מאור המאור שהי'

יא עניותא לישראל כוורדא סומקא כו'. ולכאורה קשה
דאיתא דיקדוקי עניות מעצירין על דעתו ועל דעת
קונו. רק שצאמת אין הפי' יאה עניותא כפשוטא רק
הפי' הוא עניותא היינו השכינה שנק' עני' והוא צחי'
הכנעה ושיפלות. אצל עכ"ז יכול להיות צחי' העשירות
ג"כ דלי הכסף ולי הזהב כו' ועד"ז י"ל דאיתא צמשכה
לצנות איהו גצור הכוצש את יצרו ואיהו עשיר השמח
צחלקו ולכאורה קשה ג"כ כי ודאי הגצור צ"ל לו גצורה
צפועל ועשיר צ"ל לו עשירות צפועל ואם הוא שמח
צחלקו מ"מ אינו עשיר צפועל. רק הפי' הוא שע"י
שיהי' כוצש את יצרו יזכה להיות גצור צפועל כי טבע
היצר שמדמה לו שהוא חלש צכדי שיהיו לו עצלות ועי"ז
נעשה צאמת חלש ח"ו. אצל כשיהי' כוצש את יצרו יזכה
להיות גצור צפועל ממש. וכן כשיהי' שמח צחלקו צאמת
יזכה להיות עשיר צפועל ממש: ונחזור לעניינינו שדוקא
עניותא ככ"ל יפה שהוא הכנעה ושפלות. אצל דקדוקי
עניות היינו שהעניות הוא צדקדוק צכל הפרטים מעצירין
את האדם על דעתו כו'. ח"י עד"ז דקדוקי עניות
שמדקדק על כל צני אדם לראות החיסרון שלהם שזה
אינו צתכלית השלימות וזה חסר לו שלימות זה. וצכל
או"א מדקדק עליו למצוא לו עניות וחיסרון צחי' זו
מעצירין כו'.

עוד יש לומר פי' דקדוקי עניות שהוא ענין הדקדוק
לשמור כל תיבה צדגש ורפה ע"פ הדקדוק ציותר
מדאי הגם שגם חכמת הדקדוק היא ממסרה למשה

כו. ולכן אמרו במשנה בלשון זקני תורה ולא אמרו זקני ת"ח והציאו הראי' מפסוק צישיש חכמה. ולכן הוה הקושיא להמפרשים איך הוה הראי' מהפסוק זה אולי קאי על זקני ע"ה. היינו הגם שהם משוקעים בארציות מ"ח חכמה גדולה יש להם נחמית התורה. לכן תירצו שהפסוק קאי על זקני תורה. דלילו זקני ע"ה שהם משוקעים בארציות חכמה מה יש להם פי' שאין חכמתם נחשבת לכלום צד חכמה נאמת מחמת שהם משוקעים בארציות וק"ל:

מאמר שלישי

א"ר אמר רבי חנינא תלמידי חכמים מרצים שלום צעולם שנאמר וכל צניך כו' א"ת צניך אלא צוניך. והקשה חדא למה להו לעקור הפסוק מפשוטו ומה איכפת להו למימר כפשוטו שצניך סתם ישראל ג"כ מרצים שלום. ועוד מנא להו לעקור הפסוק מפשוטו. והתירץ ע"ז הקושיא השני' שדרשו מיתורא דקרא שכול צו צ' פעמים צניך (וא"כ מוכרח לדרוש שצניך השני הוא צוניך) שהי' די לומר וכל צניך למודי ה' ורצ שלום ואנא ידענא שקאי על צניך דריש' דקרא וא"כ מוכרח לדרוש שצניך השני הוא צוניך ת"ח דוקא ומוכרח לעקור הפסוק מפשוטו. אלא שלפי"ז קשה הי' לו לכתוב צפירוש צפסוק כן ורצ שלום צוניך. ולזה התירץ שצ"ח שצמאל הלשון דדרז"ל א"ת כן אלא כן הפי' הוא שנאמת לריך לקרות כמו שכתוב רק שצ"ת כן כמו שנכתב אם לא תקרא מקודם כמו הדרש וצוה ג"כ הפי' א"ת צניך שהם כלל ישראל שגם הם מרצים שלום. אלא צוניך. היינו שע"י הדיוקים והת"ח אז גם כלל ישראל שהם צניך גם כן ירצו שלום וד"ל:

מאמר רביעי

והמבשלה הזאת תחת ידיך ואיתא אין אדם עומד על דברי תורה אלא"כ נכשל בהן. הפי' הוא מלד הדיוק הלומד לא הי' אירע לו שום מכשול בהתורה שלומד או שאומר אך הדיוק רוצה לפעול טוב בתורתו עבור ישראל. ויש נשמות שאינם יכולים להתקן אם לא ע"פ טעות הדיוק והו חסורי מחסר ואכי קתני. כי יש נשמות שפגמו מאוד ואינם יכולים להתקן ע"פ התורה רק ע"י חסורא מחסרא שנחסר מתחילה אז והכי קתני יש להם תיקון. ולכן אסור להגיה צספרים כי לכל טעות יש שורש כיון שצא צאותיות צהספר ואפילו טעות דמוכח אסור למחוק כי אם לכתוב מן הצד שזה טעות הדפוס נכמ"ש צסס הרמז"ן יד המגיה צספרים תקלץ. והו טיעת עני נשמה שע"י הטעותין של הדיוק יש תיקון

וזהו שאנו אומרים ע"ד המקום וע"ד הקהל אנו מתירין להתפלל עם העזריינים. כי לכאורה מי הוה המתיר ע"ד הקהל הלא הקהל עצמו הם המתירין. אצל הענין הוה כי דעת המקום הוה צחי' ספירת הדעת ודעת הקהל הוה צחי' משה שהוא נשמת כללות ישראל פנימיות הדעת של נשמת"י עי"ז אנו מתירין להתפלל סוד התחברות הקדושה עם העזריינים ג"כ. שגם להם יהי' עלי' ותיקון ע"י למעני למעני כו' והו שע"י דקדוקי עניות שלמעלה מעזירין את האדם ממהותו לצוא לצחי' על דעתו ועל דעת קונו והוה דעת המקום ודעת הקהל שפירוש זה האחרון הוה ענה ותרופה לפי' הקודם צדקדוקי עניות שופל צמר"ש ועצבות על פרטי העניינים שאינו יולא י"ח וגם אם נופל צדצר איסור ר"ל צודאי לריך להיות צתשונה וחרטה ומרירות רק שתיכף יראה לצא לידי שמחה מלד העלם שכל ידח כו' למעני למעני כו' כאשר מצוה צפי' האחרון וד"ל:

א"ר יאמר דקדוקי עניות מעזירין את האדם על דעתו ועל דעת קונו. דלכאורה קשה מהו הלשון דקדוקי עניות לשון רבים והפי' הוה כי יש שני מיני עניות עני צגשמי וצרוחמי עני מן הדעת. ת"ו והו דקדוקי עניות שני מיני עניות. מעזירין ע"י מה יכול להעזיר ולתקן זה. את האדם שיתקשר עצמו להאדם פי' להנדיק שיט צו דעת קונו וד"ל:

מאמר שני

מארי"ל זקני ע"ה כל זמן שמזקינים דעתן מטורפת עליהם שנאמר מסיר שפה כו' אצל זקני תורה אינם כן כו' שנאמר צישיש חכמה. ופירשו המפרשים צישיש חכמה קאי לזקני תורה דללו צוקני ע"ה חכמה מה יש להם. והנה צפשוט תירצו המפרשים שהקושיא היא האיד מוכח מפסוק צישיש חכמה שקאי על זקני תורה אולי קאי על זקני ע"ה. ותירצו צוה שההכרח לומר שקאי על זקני תורה דללו צוקני ע"ה חכמה מה יש להם אצל מ"ח מה תיקנו צוה כי אם הי' סצרא לומר שהפסוק קאי על זקני ע"ה והי' הסצרא שהחכמה קאי על חכמה צמילי דעלמא א"כ מה הועילו צתקנתן שפרשו דלילו צוקני ע"ה חכמה מה יש להם. והדרא קושיין לדוכתי אולי קאי על זקני ע"ה והחכמה היא צמילי דעלמא והגם שאפשר ליצ צפשוטו. אך האמת הוה שמה שנקרא בלשון חז"ל זקני ע"ה אין הכונה כמו שסוצרים העולם שע"ה הוה שאין לו שום חכמה צחכמת התורה רק הכונה היא שהוא צאמת חכם מחוכם ולמדן צס"ס ופוסקים רק שהוא משוקע בארציות. והו זקני ע"ה. וע"ז נאמר כל מה שמזקינים כו' אצל זקני תורה. הפי' הוה שחזק צתורה ככונ אע"פ שאינו יכול לומר רק שירות ותשצנות של ספר. תהלים צאמת וצתמים זהו זקני תורה ודעתו

אפילו לעני נשמה היינו אפילו אותם הנשמות שהם כעלים יבשים נשמה שהם שוממים ונעים ונדים ח"ו הכל יש להם תיקון ויתוהוה מטעות לשון נטיעה והכל ע"י הנדיק ולכן נריך הנדיק האמת לומר כל הנוסחאות והגירסאות שכתוב בהספר. והוא הפי' נתקונים תיקון ס"ח מאן דנטר נרית האזי איהו עד עליו ע' משמ'ע ד' דאח'ד ואי לא נטר נרית פרח מני' קולא מן ד' ואשתאר אחר. ונרשם שם נתקונים נזה הלשון עד ער כאן חסר. ויש לומר הפי' אם הוא שומר הנרית אזי עד ואם פוגם ח"ו נעשה מהד' רי"ש אצל ע"י כאן חסר. היינו שירגיש החסרון נאמת ויהי' נכנע נאמת אזי ער מזה גופא יהי' לו התעוררות לתשובה. וכאן חסר יהי' תיקון לכל החסרונות ופגמים. לצד שיש נזה רזין וסתר דאורייתא:

מאמר ששי

כי כלנו נאפיד ונחמתך ננהלנו כו'. כי זה ידוע שהנדיק הגדול סובל יסורים נעד כלל ישראל ומקבל ע"ע יסורים עצורים כי הנדיקים הגדולים הם נח' משית כמאמר הכ' כי הוא מחולל נפשעיו כו'. אך כ"ז שהוא נגדלות המוחין ויש לו דעת גדול אזי אין מרגיש היסורים כ"כ כי יש לו דעת נמה להציל ח"ע ואת כלל ישראל. אך יש עת שנוטלים ממנו הדעת ח"ו לפרקים. ויש נזה כוונה עמוקה שיתחזק הנדיק יותר. כי הקצ"ה מתאוה לתפלתם ורואה שיתאמנו ויתחזקו יותר. אך יש להנדיק יסורים קשים מזה שמאוד נר לו על היסורים של ישראל ואין לו נמה להציל. והוא של אדונינו דוד המלך ע"ה כי כלנו נאפיד כלנו הוא מלשון כלתה נפשי פי' שאנו משתוקקים להתרון אף ונעם יסורים שאתה מציא עלי נצטיל ישראל אנו משתוקקים לזה. אך ונחמתך ננהלנו כשאתה נוטל ממנו הדעת ננהלנו. ננהלים אנו מזה כי היסורים כאלו הם קשים ומרים מאוד ע"כ נצקשה ממוך תן לנו הדעת כמקדם. ח"י נהיפוך אף שנחמתך ננהלנו היינו כשאתה נוטל ממנו הדעת ככ"ל כו'. אעפ"י כלנו נאפיד. אנו משתוקקים להיסורים נצטיל טונת ישראל וד"ל:

מאמר שביעי

במשנה אפילו המלך שואל נשלמו לא ישינו ואפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. ואיתא בגמרא אצל עקרב פוסק. הפי' הוא אפילו המלך שואל נשלמו היינו כשירגיש נעלמו איהו הארה ונדיקות לשמו ית' או איהו השגה נלימוד תורתו אז לא ישינו מלשון משית נפש. פי' שלא יקבל תענוג מזה רק ישיב הכל להשם ית' שלא ירגיש כלל זה התענוג וההשגה רק יהי' נציטול עצמו לאין סוף ית"ש נאמונה פשוטה שלמעלה מהדעת וכו' ואפי' נחש כו' פי' אלו המחשבות זרות שנופלים לו נתפלה שמנצלים אותו אעפ"כ לא יפסיק תפלתו רק יעשה את שלו ולא יציט ולא יסתכל עליהם כלל וממילא יסתלקו ממנו כי הוא אינו רואה נהם נאמת. אצל עקרב פי' גדלות עקר ניתא דשכינתא כי אין אנו והוא יכולים לדור אז פוסק. והוא ג"כ פי' כל הנהנה מדברי תורה

אפילו לעני נשמה היינו אפילו אותם הנשמות שהם כעלים יבשים נשמה שהם שוממים ונעים ונדים ח"ו הכל יש להם תיקון ויתוהוה מטעות לשון נטיעה והכל ע"י הנדיק ולכן נריך הנדיק האמת לומר כל הנוסחאות והגירסאות שכתוב בהספר. והוא הפי' נתקונים תיקון ס"ח מאן דנטר נרית האזי איהו עד עליו ע' משמ'ע ד' דאח'ד ואי לא נטר נרית פרח מני' קולא מן ד' ואשתאר אחר. ונרשם שם נתקונים נזה הלשון עד ער כאן חסר. ויש לומר הפי' אם הוא שומר הנרית אזי עד ואם פוגם ח"ו נעשה מהד' רי"ש אצל ע"י כאן חסר. היינו שירגיש החסרון נאמת ויהי' נכנע נאמת אזי ער מזה גופא יהי' לו התעוררות לתשובה. וכאן חסר יהי' תיקון לכל החסרונות ופגמים. לצד שיש נזה רזין וסתר דאורייתא:

עוד אחר שכוונת התפילה שלפעמים מתפללים שלא נזמנה הוא כי יש נשמות ישראל שאם הי' הנדיק מתנהג ע"פ ד"ת לא הי' יכול להעלותם לכן מזמנים להנדיק מניעות שיעשה לא ע"פ ד"ת כדי שיהי' להם עלי' ג"כ. ויש נשמות שתיקונם הוא ע"י דברי תורה של הנדיק. ויש שתיקונם ע"י תפלתו ויש נשמות שאין הנדיקים יכולים לעשות להם טונה כי הם נדיבורים ויש נזה רזין עילאין וד"ל. והמשכיל יבין:

מאמר חמישי

מאמר חמישי ז"ל כשנאזן ישראל לפני חוני המעגל שיתפלל עבור הגשמים עג עונה ועמד בתוכה. ואחר רצונו של עולם נניך שמו פניהם עלי שזריכים לגשמים תן להם גשמים התחילו לירד נזעף אחר לא כך שאלתי כו' אחר כך כשנאזן לפניו נני ישראל שיתפלל שיפסקו הגשמים אחר להם לאו וראו אם נמחת אנו הטועים עכ"ל יעו"ש נאריכות. הפי' הוא כי חוני המעגל הי' נדיק הדור והגשמים נעלים נעון הדור ונאזן לפניו נני ישראל להמתיק הדינים מעליהם. וראה חוני המעגל שהגלות והדינים מתגברים נצטיל נאמת חנם ופירוד לנצות. מה עשה עג עונה לשון חרין וחפירה שחפר עצמו עד שהכניס צלל ישראל שיהי' להם אחרות כי הוא הי' נדיק הכולל וניקש נעד ישראל להמתיק הדינים מעליהם. אחר לפני הקצ"ה נניך שמו פניהם עלי פי' פניהם שקלקלו והעזירו מעליהם כלל אלקים נרוב פשעיהם שמו עלי שאתקנס. לכן אצקש ממוך תן לי כח שאתקנס. התחילו לירד נזעף כי חרה אפו של הקצ"ה כניכול על שאמר נהתפארות שהוא נדיק הכולל ונריך לתקנס. ראה חוני המעגל שפגם נדיבורו חזר ואמר לא כך שאלתי. היינו לא דמיתי שאוכל לתקנס על ידי כחי ועונם ידי אלא נאיתי לנקה ממוך ע"י כחך שאתמר למעני למעני אעשה. ולכן אח"כ כשנאזן לפניו

אחון כו' מתנת חנם. ה' ית' כניכול את מדת ונחי' אלעזר חלש כי כשיתנהג עם זאת המדה ח"ו לתהוה בראש. על לגנ' רני יוחנן הכנים את נחי' יוחנן מתנת חנם. ורצה להנהיג את העולם בשני נחי'. חזי' דקא גני צני' חפל פי' עם השני נחי' ג"כ לא יוכל העולם להתקיים כי המה מונחים באפילה של גליות וקליפות גברו מאוד. מה עשה גלי' לדרעי' פי' נירף זכות אצות לשני הנחי' הנ"ל. ודרעי' לשון זרועות והאצות נקראים זרועות עולם כידוע. אז ונפל נהורא וירא את האור כי טוב. חזי' דקא צני' פי' כשגברו רחמי אצות על הננים וראו את הצרות שאנו סובלים בגלות המר אמר לנא על מה קא צכיתם על איזה דבר עיקר צכייתכם. אי משום תורה דלא אפשיתו אחד המרצה כו' ואי משום מזוני לא כ"א זוכה לשתי שולחנות ולא די לכם מה שמתוקן לכם להעוה"צ אלא שמצקשים לישב בשלוה צעוה"ז. ואי על בני היינו שיטלו אותם לאנשי חיל כי זה נוגע לכם וגם לי שמעצירים אותם על דעם קונס ח"ו. דין גרמא דעשיראה ציר. פירוש אחד מעשרה שיאמר נצדקתו יוגרם על ידו קידוש השם יותר מעשרה בשלוה. משיצה כנסת ישראל על האי שופרא דצלי צארעא. פי על גלות השכינה קא צכינא אמר על דא ודאי קא צכית יש לך לצכות וצכו תרווייהו תרין דמעין נחית לגו ימא רנא וד"ל. וה' הטוב יקרב גאולתינו ופדות נפשינו נקרוז אכ"ר:

נוטל חייו מן העולם. כי הנדיק לריך שיהי' צטל צאמת להשם ית"ש ויוכלל צאין סוף ית' שיצטל ישות ההרגשה מכל וכל ולא ירגיש שום תענוג מזאת ההשגה. אצל כשהוא מקצל תענוג מההשגה אז מקצל שכרו צעולם הזה כי היום לעשותם ומחר לקצל שכרם כתיב. והו הפי' כל הנהגה מדברי תורה פי' שהוא נהנה ומקצל תענוג מההשגה ואינו מצטל ענמו צניטול ענמו לאין סוף ית'. אז נוטל חייו מן העולם שמקצל שכרו צעולם הזה והו מן העולם צה"א הידיעה והו שאלל משה רצנו ע"ה כתוב כי צכל ציתי כו' ככ"ל וד"ל:

מאמר ז'

בגמרא רב אלעזר חלש. על לגנ' רני יוחנן חזי' דקא גני צני' חפל גלי' לדרעי' ונפל נהורא. חזא דקא צכי אמר לי' על מה קא צכית. אי משום תורה דלא אפישת שנינו אחד המרצה ואחד הממעית כו' אי משום מזוני לא כל אדם זוכה לשתי שולחנות. אי משום צני דין גרמא דעשיראה ציר. אמר לי' על האי שופרא דצלי צארעא קא צכינא. אמר לי' על דא ודאי קא צכית וצכו תרווייהו עכ"ל. על דרך הרמז הפי' הוא. הנה צהנהגת העולם יש שני דרכים אחת לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו והו הנחי' נקראת אלעזר. אל צעזרו של כל אחד ואחד. והנחי' הנ' היא נקראת יוחנן מדת ומנותי את אשר

נשלמו הדיונים

ליקוטים לשער הדתקשרות

על המכתמים רגליהם לנדיקים. ופי' עוד צנעלים כי כל הפסיעות נעולים אצל השי"ת. ולהצין כ"ז. הנה יש ג' צחינות מלאכים והם הנקראים צס: א' מלאכי אלקים. ב' מלאכי ה'. ג' מלאכי ה' לצאות. וההצדל שצנייהם כי מלאכי אלקים הם שלוחי השפע מהאמצומים. ומלאכי ה' המה מלאכי רחמים. אך אין להם רחמים יותר כ"א מה שנותנים להם מלמעלה. אצל מלאכי ה' לצאות. שהמה אות צצא דילי' יש להם כח לעורר רחמים מלמטה צאתעדל"ת לעורר רחמים דלעילא כו' צלי גבול.

מאמר ז' (אס*) הרצ דומה למלאך ה' לצאות תורה יצקו מפיהו ואס לאו אל יצקו כו'. וקשה הא כתיב מכל מלמדי השכלתי וגם צ"ל מה האריכו כ"כ לומר למלאך ה' לצאות ה' די אס יאמרו למלאך ואנא ידענא דאקרא קאי. ונקדים מה ששמעתי בשם הקדוש ר' צחום מטשארנאביל ז"ל. אשר צאו אליו אנשים המקושרים אליו מהאמלע והלכו אליו צרגליהם וקרא עליהם המקרא מה יפו פעמיך צנעלים. פי' צעת שהי' ציהמ"ק קיים הי' כוונת המקרא על ההולכים לרגל ועכשיו קאי זה

(*) מאמר זה שמעתי מהרצ ר' שלום שכנא אצדק"ק נאוויעעלין. שאמר לו אדמו"ר ז"ל זה המאמר צעת נסיעתו לסאדיגעריא להרצ הקדוש ר' ישראל מרוזין וצקלה"ה. ועל כי ראויים הדברים על מי שאמרם ולמי שאמרם. מתיו צראש כל הליקוטים. וצכות הקדושים האלה יגן לי ולזרעי עד עולם אמן. ה מ ס ד

וכל הג' נח' מלאכים מקנלים שפעם וחיותם מתורתם ועבודתם של ישראל שהמה צעזעדותם נותנים כח וחיות להשפיע ולעורר רחמים רבים להתשיך הרחמים כו':

ודגה עד הבעש"ט ז"ל אשר ה' העבודה צסיגופים היו נותנים כח במלאכי חלקים צנח' הצמנוס. ומהבעש"ט ואילך אשר נתחדשה העבודה ע"י יחודים כו' נותנים כח במלאכי ה' ובמלאכי ה' נצלות. והנה הנדיק הגדול אשר יש כח צידו לעורר רחמים רבים מלמטה אפילו על שפל המדרגה כמו שידוע מהמגיד הג' ממעזריטש שלקח את הרופא גארדע מעמקי הקליפות והושיבו צרום המעלות הוא מצח' מלאך ה' נצלות ככ"ל שהמה אות נצח' דילי' וזהסיון להכיר נדיק שהוא מצח' כזו. הוא אם הניטול שלפניו מהנאים אליו לא לפ"ע שמתצטלים צפני גדול כ"ל מתצטל כמעט ממהותו. אז ידע כי זה הוא נדיק מצח' נצלות ככ"ל. והוא מלאך"ל אם הרצ דומה למלאך ה' נצלות שהוא נדיק ככ"ל אז תורה ינקשו מפייהו פי' צכל היוצא מפיו. אפילו אם מדבר צמילי דעלמא ינקשו צזה תורה כי כל דיבוריהם הוא תורה. אבל אם אינו נדיק כזה. אז מכל מלמדי השכלתי רק צשעה שאומר תורה וד"ל:

ודגה מה שאמרהק' ר' גחום מה יפו בעמיד צנעלים כי נדיק הכ"ל אשר הוא מצח' נצלות מכניס את המקושרים אליו לצח' נעילה שצסס הוא סליחה ומחילה והשכר לזה הוא מדה כנגד מדה שנועלים הפסיעות וד"ל:

מאמר הגמרא סומא צעין א' פטור מן הראי'. זה קאי על הנדיק אשר אין לו זה הכח שלא יעשה רעה ח"ו לאיש ישראל. והוא סומא צעין א' שאינו יכול להשגיח על ישראל רק צעין אחת. הקצ"ה פוטרו מן הראי' ואמר לו אין רצוני שתשגיח על צני. וצדק הללה. פגעיאל צן עכרן. שיכול להיות פגעיאל פי' לנקה מאל כי פגיעה לשון תפילה כמו אל תפגע צי. ואעפ"כ יכול להיות צן עכרן עוכר ישראל ח"ו. והוא פי' המשנה הוי מתחמם כנגד אורן של חכמים. והוי זהיר צגחלתן וכו' דקשה הוי לי' למימר ותזהר צגחלתן. כיון שהוא חדא אזהרה. אך הפי' הוא הוי מתחמם כנגד אורן של חכמים קאי על המון עם שיתקשרו עצמם לנדיקים. והוי זהיר צגחלתן זהו אזהרה להנדיק הוי זהיר צאיש ישראל אף אם הם גחלים עוממות ח"ו אעפ"כ תזהר צהם להנהיגם צחמלה. כי כל איש אשר צסס ישראל יכונה יש צו צודאי איזה ניאון עוצ ויקר צעיני ה' ית' מאוד וכמעט אין נקי מזה שום נדיק עד צילת המשיח. וצדק הללה. שזהו הפי' וצעל השור נקי משיח צן יוסף שנקרא צכור שורו כו'. יהי' נקי מזה. והוא הפי' של

הפסוק היה רעה אכלתהו טורף טורף יוסף. הפי' הוא אפילו הנדיק שמאיר צנפשו צח' היה מהצ' מקיפים היה יחידה מאיר אללו צפנימיות אלל רעה מה שהוא עושה לפעמים רעה לשום איש ישראל זהו אכלתהו. זהו מכלה אותו. טורף טורף יוסף. פי' אפילו הנדיקים הגדולים נופלים צזה וד"ל:

מאמר הגמרא גני הגר שצא לשמאי הזקן ואמר למדני כל התורה כולה כשאתי עומד על רגל אחת. דחפו צאמת הצנין. וכשצא לפני הלל אמר לו מה דעלך סני לחצרך לא תעציד. זהו כל התורה כולה ואידך פירושא זיל גמור. הפי' הוא. כי הגר ה' נדיק וידוע שהנדיק מוכרח ליפול ממדרגתו כדי שיוכל להעלות נשמות ישראל כידוע מאמר הצעש"ט נצח"מ כל שאינו מחוייב צדבר אינו מוציא את הרצים ידי חובתן. ואמר הוא ז"ל הפי' הנדיק שאינו מחוייב צעצמו שאין לו שום השתתפות עם המון עם. פי' שאינו טופל ממדרגתו אינו יכול להוציא את הרצים. פי' הכלל ישראל מידי חובתן ולתקנס. כמו למשל מי שמונה צרפא ורואה צנירו להוציאו מוכרח הוא ללכלך א"ע מעט ולהתקרב אליו ויכול להוציאו אלל כשעומד צמקומו לא יוציאו צסום אופן וכידוע זה צכל ספרים הקדושים (וכמבואר ענין זה צלק"א של המגיד הגדול דמעזריטש כ"ע). אך הגר הכ"ל רצה שיהי' תמיד על מדריגה א' שלא יפול ממדרגתו כי ירא שלא יוכל להעלות ח"ו. וישאר הוא צעצמו שס ח"ו. והוא שאמר הגר להלל הזקן למדני כל התורה כולה כשאתי עומד על רגל אחד. פי' על מדריגה א' שלא אצטרך ליפול ממדרגתי עבד ישראל. אמר לו הלל הזקן מה דעלך סני לחצרך לא תעציד. פי' למשל אם היה אתה מפשוטי צני אדם צודאי היית רואה שהנדיק ישפיל א"ע עבדך לעשות לך טובה. גלל כן גם אתה מוכרח לזה וה' יהי' צעזרך שלא יזיק לך זה ח"ו וגם להס תעשה טובה. ואידך פירושא פי' הסט"א שרואה לעשות פירוש והצדל ח"ו. זיל גמור אותם פי' תשתדל להכריעם ולכלותם וד"ל:

מאמר הגמרא על פסוק האומנס אלס נדק תצדרון. מה אומנתו של אדם צעוה"ז יעשה עצמו אלס. יכול אף לצדרי תורה כן תלמוד לומר נדק תצדרון. ולכאורה קשה היאך יעלה על הדעת שגם צדרי תורה יעשה עצמו אלס. הלא כמה פסוקים סותרים זה וצדרי צס והגית צו יומם ולילה וכדומה לזה. אך הפי' הוא יכול אף צדרי תורה כן היינו לומר תורה צפני העולם יעשה עצמו אלס. כי יש צזה סכנה גדולה שלא יקלקל ח"ו צדיצורו. ונמעשה שצדמן הנדיק הגדול משפאלע שהי' נק' שפאלער צידע. עם הנדיק הגדול הר"ר הירש ליצ מאליק. ואמר השפאלער לר' הירש ליצ. שמעתי שמעלתו אומר תורה צרצים. והשיצ לו כשאתי אומר תורה על

אברהם יושב על פתחה של גיהנם ומזיל כו'. הפירוש הוא שיושב ומזיל הרשעים שפטרו הגיהנם אלז יס עדיין יסורים אחר גיהנם היינו נע ונד ח"ו (עי' צוה"ק צר"מ פ' תלז דף ר"פ ע"א) מזה מזיל אותם. או יאמר מזיל אותם מזיל לשון לילא דעתו לשון נהירות שמאיר להם הארת התשונה ויהי קל להם מעט הגיהנם ויש צה סוד: או יאמר שנוטל אותם תחת הארתו צחי' מגן אצרהם חסדים גדולים ונכללים צנחי' הטוב והמטיב ושם אין נענשים על שום פגם. אך ח"א שישארו צנחי' זה כי הרשימה נשאר בכל אחד לפי ערכו שיהי לו יסורים גיהנם קלים ומעט. לזר מצא על כו' שאינו מכיר אצרהם אותו מחמת שפגם מאוד נחסדים אזי לזר פירוש לזנו. פי' שמוסר אותו ליחזק קץ חי קץ הימין שמכניס אותו בגבורות ממותקות ושם נמתקין הדינים. שאין הדינים נמתקין אלא צרשן. אך עדיין אינו שלימות הגמור כי הם דינים עכ"פ וע"י צחי' יעקב צחי' צרחמים גדולים נמתק הכל. וד"ל:

ויש עוד צחי' שאם אינו מועיל לו כ"ז אזי תיקונו ע"י הלדיק האמת שהיה מקושר אליו צחיים חיותו ומסר נפשו עזרו צלחת אזי הלדיק מתחיל לנבקש עזרו (תהו הפי' הצועל ארמית קנאין פוגעים צו. כי קנאים הוא פי' דזיקים ע"ד פנחס קנאי. פוגעים צו. פי' מתפללין עזרו) והו הפי' צכה רצי שהלדיק מתחיל לזכות עזרו. ואז יכול להיות יש קונה עולמו צעה אחת וד"ל:

תקנת חכמים. הפי' שחכמים נעלמים יתקנו זה אף שצאקן למטה אינם עושים כד"ת. כי יש כמה דברים שהם ע"פ הערמה וכמו מערימים על הזכור. והנה ענין מערימים על הזכור הוא ענין אחד עם מכירת חמץ שם הם הי' זכורים צמרים וגם מכירת חמץ הוא ענין הערמה. ויש צה סוד עמוק:

וזדו אני חכמה שכנתי ערמה. וכמו אחיו אני צרמאות הפי' הוא כשהיה יעקב צריך לרמות הי' צריך לקשר עמו צרש הלז אח עשו ליעקב ששם הכל הוא צירופי אותיות אף תיצת עשו אך כשירוד למטה נתהווה צפירוד וד"ל:

הכל צידי שמים חוץ מיראת שמים. שמעתי מפי הקדוש האלקי ר' מאיר צן הרב הגאון הקדוש האלקי ר' לוי יצחק אצד"ק צארדיטשוב צעת היותי צנארדיטשוב. שהקשה צעת לימודו איך יתכן הענין הלז הכל מאתו ית"ש ואיך יכול להיות חוץ מיראת שמים. ותירץ ר"מ הכל צעמו. פי' הכל צידי שמים גם כאשר תצקש

דרך היחוד. צאים שרפים ואופנים לשמוע הד"ת. והשיב השפאלער. צה הלשון. האומנם אלס צדק תדצרון. מה אומנתו של אדם צעוה"ז יעשה עמו אלס יכול. אלס יכול לומר טוב מאוד אף לצדרי תורה יעשה עמו אלס: תלמוד לומר צדק צדק תדצרון. פי' תלמוד את עמך לומר תורה צה האופן צדק תדצרון. תדצרון הוא מלשון המשכה שתכלול ח"ע עם כל העולם והם עמך וד"ל:

החילוק שצין צדרי תורה לצדרי קצלה. הלז גם צדרי קצלה נאמרו למשה מסיני. אך הפי' הוא ד"ת ניתנו צאתגליא למשה והו תורה מגילה ניתנה מלשון התגלות. ותורה חתומה ניתנה קאי על צדרי נציאים. שצאמת הראו למשה כל צדרי נציאים. וכל התורה שצעל פה. ואף מה שתלמיד ותיק עתיד לדש. אך שהוא צהעלם ומשה צעמו לא רזה לגלות הכל. כדי שיצית מקום להתגדר צו. והו שיש פרשה סתומה שהיא סתומה גם אלס משה. נהו כל הנציאים נתנצלו צכה אחר כו'. היינו שהכל נכלל צתורה. והו כה אחר שנאמר מכצר רק שנתגלה על ידם:

ביצה (*) שולדה ציוס טוב. הפי' הוא כך שמי שמקשר עמו לצדיק שנק' יוס טוב אין טוב אלא צדיק שנאמר אחר לצדיק כי טוב. צ"ש אומרים תאכל שאיש כזה יוכל להשפיע לאחרים ג"כ. וצית הלל אומרים לא תאכל. עדיין אינו יכול להשפיע לאחרים. צגמרא רצ יוסף אחר גזירה משום פירות הנושרים פי' שעדיין לא תיקן תאות היתר צשלימות והאיך ישפיע לאחרים ואם נתיר לו זה אתי למשרי פירות הנושרים. אחר לו אציי פירות הנושרים טעמא מאי מפני מה אסור לטעום ולאכול היתר. משום שמא יעלה ויתלוש. שיתלוש ח"ע מהשורש פי' שיהי לו גדלות. היא גופא גזירה כו' ואציי סוצר כולה חדא גזירה היא שההיתר יסיתנו לאסור תורה. והו הפי' מאן דאמר טעם כעיקר דאורייתא ע"פ התורה אזי טוב. מאן דאמר לאו דאורייתא. פי' שהוא עוצר על לאו דאורייתא. כי יצא מזה לגדלות שאוכל מעט. רצי ינחק אחר הגזירה הוא משום משקין שצו. פי' שעדיין לא נטהר ממקרה לילה ר"ל שיש לו הרהורים רעים ח"ו ומפני זה אין יכול להשפיע לאחרים. ואחר לי' אציי כדלעיל משקין שצו מאי טעמא אסור הלז אינו חייב צה אלא נתיר שמא יסחוט פי' שח"ו יוכל לצא לידי איסור אלס נאסר לו זה היא גופא גזירה כו' ומשיצ לו כולא חדא גזירה היא וד"ל:

וע"ד המוסר גזירה משום משקין שצו הגזירות שהם מתגברים כעת מוצר הרע הם משום משקין שצו פי' פגם הצרית ח"ו כנ"ל וד"ל:

(*) צה המאמר קצר המעתיק מלשון הק' מטעם הכמוס ואנכי יראתי להשמיטו.

טעמא אסור הלז אינו חייב צה אלא נאסר שמא יסחוט פי' שח"ו יוכל לצא לידי איסור אלס נתיר לו זה היא גופא

שלמה מקארלין שאמר שנשעה שאמר הצותן וצדק גסי נסתרות. ראה שהולכו נשמות שהיו שלש מאות שנה צנ"ע לגיהנם. ויש צוה צחי' רבות וד"ל.

הצדיקים שהם צנחי' משיח יכולים ללמוד קודם התפלה. וזהו הפי' מי שתורתו אומנתו כגון רש"י וחזיריו פטור מן התפלה. ולמה תפס כגון רש"י משמע אצל אחר אינו ראוי. הענין הוא כי מרש"י ואילך התחיל להתנוץ שני אלפים ימות המשיח. ומהנצט"ט ז"ל ואילך התחיל להתנוץ התגלות משיח. ע"כ יש ציכולת הצדיקים שמהנצט"ט ואילך להתפלל אף לאחר זמן הרבה ואכלס תורתם אומנתם שיש צוה אומנות גדולה ללמוד ואעפ"י כ להתפלל והכוונת של התפלה הם מכוונים בזמן הראוי. וכוסת התפלה אומרים אף לאחר זמן הרבה. ועוד יש צחינה צוה צמה שמתפלל שלא צומה כי כתיב מחנה דן מאסף לכל המחנות הפי' הוא הצדיקים שהם צנחי' מחנה דן שרואים רק למחות ולהמתיק הדינים מעל ישראל הם יכולים להתפלל שלא צומה להעלות התפילות של ישראל. ויש צוה עוד עינים עמוקים.

יש נדיק אונד צדקו ויש רשע מאריך צרעתו. הפירוש הוא שאפילו הצדיק יכול להיות אונד ח"ו צדקו היינו שהוא מחזיק ח"ע לנדיק וסובר שהוא צתכלית השלימות. ויש רשע מאריך שיכול הרשע להגיע למדרגת אריך אפני צרעתו. היינו שהוא יודע ומכיר ערכו ונכנע צעיני עצמו צאמת וד"ל:

יש נדיקים שנגיע אליהם כמעשה הרשעים. הפי' הוא ע"י יש נדיקים שעושים עצמם ליש ודבר אז יכול להגיע אליהם כמעשה רשעים ח"ו. ויש רשעים ע"י יש רשע שהוא יודע שהוא רשע ומכיר ערכו ונכנע צעיני עצמו אזי יכול להיות שנהמשך הזמן יגיע אליהם כמעשה הצדיקים וד"ל:

רשון המדרש מה ראה קרח לחלוק על משה. פרה אדומה ראה. הפי' הוא שראה צמשה הכנעה גדולה כי פרה אדומה מרמו על הכנעה שמטמא טהורים. היינו שהם מחזיקים עצמם לטהורים מטמא אותם שידעו שהם טמאים ויכירו ערכם. ומטהרת טמאים אותם שהם צעיני עצמם טמאים שלא יאלו עדיין ידי חובתם מטהרת אותם. והם ראו צמשה ענוות יתירה. וקרח היה חקרן שלא היה לו אמונה צלמימות. דן את משה משיש צו ענוות יתירה מסתמא עזר עזירה צסתר אלא שעשה תשובה. דתן הוא מלשון דת ודין שדן את הצדיק שאינו עושה ע"פ דת שמתפלל שלא צומה וכהנה רבות. ואזירם הוא צעל מוח אצ"י ר"ס היה אומר עליו שאינו אומר תורה צהשכלה רק דברי מוסר. וצאמת אין אומרים לפי המת. פי' לפני הרשעים שצחייהם קרואים מתים אין הצדיק אומר להם אלא דבריו של משה. פי' דברי מוסר והכנעה כי ההתצוננות יזיק להם וד"ל:

ותתפלל על איזה דבר אפשר שלא יתנו לך. אצל חס תנקה מהשי"ת שיתנו לך מדת היראה צוודאי יתנו לך איזה מדרגה שיהי' כי אית יראה ואית יראה כו'. אצל מ"מ יתנו לך איזה מדרגה חס תנקה ודפח"ח. ועפ"י נוכל לפרש זה הפסוק מה ה' שואל מעמך כי חס ליראה שצאמת גם היראה מאתו ית'. רק הפי' ששואל מעמך ליראה פי' שתרצה לכה"פ להיות לך מדת היראה וד"ל:

(ומאדוני) אצי מו"ר הר"ר אלכסנדר. סענדר כ"י שמעתי צהרצ הצילור שמעתי מלדמו"ר צוה"ל. שהקשה שלכאורה יש יתור לשון צוה"פ כי למה נ"ל מה ה' שואל שח"כ יטרך לומר כי חס הלא צקצרה הי' יכול לומר הי' אלקיך שואל מעמך ליראה אותו או ירא אותו. אך האמת הוא כי אינו יכול לצק מהאדם ליראה אותו כי זהו אינו ציד האדם לגמרי. רק מה הוא שואל מעמך כי חס לעשות הכנה ליראה שתכין עצמך ותנקה ממנו יראה כנ"ל וכדפירש הרצ המגיד ז"ל. וזהו כל המתאצל על ירושלים שיהיה לו יראה שלם צשלימות אזי תיכף זוכה ורואה צשמחתה כנ"ל וד"ל):

משקין צית השלחין צמועד וצצניעית. זה קאי על דברי מוסר ותורה שאומר הצדיק. כי דברי תורה נמשלו למים. וזהו הפי' משקין צית השלחין היינו נשמות ישראל שצשתלחו לגלות שהנצונות שלהם שצשתלחו לצין הקליפות. משקין אותם צמועד ע"י הצדיק שנק' יוס טוב כמלה"כ אמרו לנדיק כי טוב. וצצניעית ע"י וצצניעית היינו הצדיק שנקרא צצת על ידי צ' הצדיקים האלו. צין ממעין שיאל צתחילה. היינו שיש נהר דנגיד ונפיק מן קדמוהי שמאיר מאור. צין ממעין שלא יאל צתחילה צסוד ונהר יחרצ וינצ. אצל אין משקין לא ממי הגשמים היינו לומר להם פשטים וקצלה כי צוה יוכלו להתגשם. ולא ממי הקילון היינו לאמר להם דברי תוכחה ולצייסם. קילון הוא מלשון קלון וציון להזכיר להם עוונותיהם. כי תמה איני חס יש צדור הזה מי שיכול להוכיח שלא יעורר ח"ו דינים עליהם צתוכחתו. והתוס' יו"ט כתצ שמי גשמים גזרינן אטו מי קילון. שמי גשמים צעצמם כנ"ל אין כ"כ איסור אצל גזרינן אטו מי קילון. וכתצ עוד התוס' יו"ט הלכך שפיר נקטינן מי קילון אחר מי גשמים. הפי' הוא שלעצמו יכול לאמר מי גשמים ומי קילון פשטים וקצלה ותוכחות. וזהו שכתצ שפיר הוא לשון תפארת ותפארת גופא נקטינן פי' ראוי אמה ללמוד צעצמך ולא לאחרים וד"ל: או יאמר צין ממעין שיאל צתחלה. היינו אורות הנוצע ממקום עליון. וצין ממעין שלא יאל צתחלה כ"ל הצדיק הוא ממשיך אורות עליונים להשפיע צלצ האדם. או יאמר מעין שיאל צתחלה זה משה שירותא. מעין שלא יאל צתחלה זה משיח סיומא וד"ל. יש צחי' שאף על צ"ד של מעלה נאמר כי האדם יראה לעינים. וצסם הקדוש רצי

וידוי עשו איש יודע ליד איש שדה. הפי' הוא מפני מה יודע היזה"ר לנוד את האדם מפני שהוא איש שדה איש הפקר שאינו מסובב בשום חומה לא בטחון ולא אמונת הנדיקים. ויעקב איש תם. מפני מה הוא תם שאין היזה"ר שולט בו מפני שהוא יושב אוהלים שהוא מסובב בכמה חומות בטחון ואמונת ה' ואמונת הנדיקים וכיוצא וד"ל:

ה' נגדך כל תאוותי ואנחתי ממך לא נסתרה (ולכאורה לפי הפשט הי' צריך לומר לפניך). הפי' הוא שדוד המלך ע"ה טען צעד כלל ישראל ואמר ה' נגדך כל תאוותי הם לנגד השי"ת (כל תאוותי אפילו תאוות ממילי דשמיל מאחר שהוא תאוותי היא לנגדך. כן שמעתי מא"ל הר"ר סענדר נ"י שאדמו"ר אומר בזה"ל) אצל ואנחתי ממך לא נסתרה שאני מטער ע"ז מאד לכן עזריני שלא אכשל ח"ו.

רבי הוא ר"ת רע צעני ה'. הפי' הוא שאם הנדיק מחזיק עצמו שהוא רע צעני ה' שלא יצא עדיין ידי חובתו. לזי יתהוה מזה שמציא את הרע לעיני ה' היינו שיכול לתקן את הרע של ישראל ויתהווה מרע ר"ת רחמים עליונים. או מלשון תרועם נשצט נרזל לשצור הרע וד"ל.

נמצא הלל מחייב את העניים. לכאורה קשה שיאמר הגמרא על הלל שהוא יחייב את העניים וכן נכל התנאים שחושב שם שיחייבו את העולם והאיך יתכן זה. אך הפי' הוא הלל מחייב את עצמו עם העניים נשציל לעשות להם טובה פירוש שהוא משפיל א"ע צמדיגתם. ח"י הלל מחייב שמכניס צהעניים שיהי' חייבים צעני עצמם ונכנעים ולזי יתוקנו. וכן הפי' נשאר הנדיקים שחושב שם שמחייבין את העולם. והמ"י:

כל שאינו צהסתר פנים אינו מהם. כל שאינו צוהיה לאכול אינו מהם. פי' נדיק כזה שאין ציכולתו להכניס צחי' הארת פנים אף צעת שיש הסתר פנים ח"ו אינו מהם. פי' אינו מן הנדיקים הגדולים רק מן הפרט כל שאינו צוהי' לאכל. היינו מי שאין ציכולתו להכניס את והי' לשון שמחה אף צעת צרה היינו צעוד שיד אומה"ע תקיפה ומושלים על ישראל והם נתונים לאכול ומלאוהו רעות רצות וזרות ח"ו ואין ציכולתו להכניס אז צחי' שמחה ג"כ אינו מהם מן הנדיקים הגדולים רק מן הפרט וד"ל:

מרחוק ה' נראה לי. ההעלם שצלותיות רחוק הוא גימטריא הוי"ה. כי צרי"ש הנעלם הוא יו"ד וצחי"ת גם כן הנעלם הוא יו"ד וצקו"ף הנעלם הוא וא"ו נמצא האותיות אמצעים של רח"ק גימטריא הוי"ה. וזהו מרחוק שאף צרחוק מ"מ ה' נראה לי. וזהו למה

מי שמתו מוטל לפניו. היינו מי שפגם צאיסור ח"ו או צתאוות היתר והמת עדיין מוטל על פניו. היינו שלא תיקן עדיין פגמיו פטור ע"י מה יפטור מק"ש ומן התפלה ומן התפילין היינו שע"י כל אלה יוכל לפטור מהרע רק שיאמר דיצורים צהכנעה וצדחילו ורצחיו ולא צהצוננות כצנזאר צאריכות. נושאי המטה היינו הנדיקים שהם מתקנים שיהי' מיטתו שלימה וחילופיהם היינו צניהם לזי הוא כך את שלמטה צורך צהם אותן האגשים שלא פגמו מאד פטורים יכולים הנדיקים לפוטורם. ואת שאין למטה צורך צהם שפגמו צאיסור ח"ו לזי חייבים. אך לא ישארו צצחי' זו רק הנדיקים נותנים צהם כח שיהיו חייבים ונכנעים צעיני עצמם ויתוקנו ג"כ:

קברו את המת וחרו. זה קאי על הנדיקים שהם מקצרים את המת היינו שמתקנים מה שרשעים צתייהם קרואים מתים ח"ו. ואת"כ חחרים למדריגתם לזי אם יכולים להתחיל ולגמור ולפעול טוב עצור ישראל עד שלא יגיעו לשורה כי יש שני שורות אלה לחי עולם ואלה כו' לזי אם יכולים להתחיל עד שלא יגיעו לשורה הצ' יתחילו כי יכולים להתערב ח"ו והמ"י. העומדים צשורה הפנימים פטורים. פי' ג"כ ע"ז הדרך אותם שיש להם פנימיות מעט שלא פגמו כ"כ פטורים יכולים הנדיקים לפוטורם והחילונים חייבים התיקון שיהי' חייבים צעיני עצמם ויכירו ערכם וג"כ יפטרו וד"ל:

אמר שמהצט"ט ז"ל ואליך התחילו התיקונים לא ע"י סיגופים כי אם על ידי התקשרות לנדיקים התחיל להתנוץ התגלות משיח. אעפ"כ מי שידוע צעצמו שיש לו כח יסגף א"ע מעט:

כי תשא את ראש צני ישראל. פי' תשא אותם לצחי' צני צכורי ישראל. לפקודיהם פי' שיתחילו להיות מחשבים עצמם צכל תנועה ומעשים שעושים אם הם צלא שום פניה ולגרמיה. ולזי תתן צהם כח ונתנו איש כפר נפשו שגם הם צעצמם יהיה צהם כח שיתנו איש כפר נפשו צפקוד אותם. זה יתנו שהנדיקים יכניסו צהם צחי' זה אלי ואנוהו כל העוצר על הפקודים נדיקים נקראים צשם עוצרים על הפקודים. מחצית השקל צשקל הקודש שקל הוא צחי' דעת מחצית השקל שיהיה צעיני עצמו כמו חזי דצר פי' שיהי' לו הכנעה וד"ל.

עשה לך שרף פי' שיהי' לך התלהבות לעצודת השי"ת ואים אומתו על נס היינו שיוכל נדיק כזה להשפיע לישראל צדרך נס טונות למעלה מהטבע וד"ל:

נחש ינחש איש אשר כמוני. יוסף הוא צחי' משיח נדיק יסוד עולם ואמר נחש ינחש איש אשר כמוני. היינו משה שמשה הוא שירותא וסיומא דמלכא משיחא. נחש ינחש יתקן פגם הנחש שנא על חוה והטיל צה צוהמא וד"ל:

לדבר. והוא מאמר אר"א אין העולם מתקיים אלא בשני
מי שכולם עלונו נשעת מריצה. פי ששעת מריצה נריך
לכנוש את יצרו ולא לריצ כלל כי נשעת מריצה יתרצה
הקוף והכעס מאור. אצל אח"כ אפשר שיענה אותו
נמענה רך לפי הענין. ועל דרך הרמז י"ל לא תשנא את
אחיך. נלנצך. פי' אם תגיע לנחי' לא נאל"ף תוכל
לשנא את אחיך אשר נלנצך הוא היצר הרע להפכו
ולשנותו מרע לטוב וד"ל:

כ"ה הן דין אמת לאמיתו ופי' התוס' לאפוקי דין מרומה.
כי הנחי' דין נריך להגזיה אותו לאמיתו שהוא
לאמת המשפט. שהוא נחי' חסד אמיתי שלמעלה מנחי'
הכלים ועי"ז יהי' לאפוקי דין מרומה היינו הדינים כמו
שהם נגלים למטה דינים קשים ומרים שהוא מרומה
לגמרי שהמה נגילוי היפך האמת. ונריך להוילא מהדינים
ההם כי אם להתדבק לאמיתתו. היינו הדין כמו שהוא
נשרשו שהוא חסד. ויהי' המתקת גבורות נחסדים והוא
נשרשו וד"ל.

ויהפוך לך הי' אלקיך את הקללה לזרחה. ולכאורה
האי לך הוא מיותר שהרי כתוב מתחילה ולא אנה
ה' אלקיך לשמוע אל נלעם. אך הענין נלעם נריך את
ישראל והמכוון הי' לקללה כמאור"ל. אצל נלדיקים נתן
השי"ת כח זה שנגילוי יהי' נראה קללה ונאמת הוא נרכה.
הוא ויהפוך לך וד"ל. שנגילוי יהי' נראה קללה ונאמת
הוא נרכה ע"ד שנמלא בגמרא מ"ק שרש"י אמר לר"א
ננו שילך לפני ר"י בן עכנאי שזרכו ולפי הנראה היו
קללות ור"ש הנין שהיו נרכות (עיין מהר"ם שף נדרושים
לפ' תלך והצון):

במה יזכה נער את ארחו לשמור כדצריך. הפי' הוא
נמה יזכה ינלא מלשון ולא זכיתי כו' נער קאי על
האדם כשעדיין הוא צימי נעירותו ואין לו כ"כ כח
להתגבר על יצרו הרע. נמה ינלא את ארחו מלשון אורח
כידוע שהינה"ר נק' לפעמים אורח. ואומר הכי ענה לזה
לשמור כדצריך נשעה שמסית אותו לדבר עצירה ח"ו
יאמר לשמור כדצריך היינו שאני מחוייב לשמור דברי ה'
כדצריך כמו שאתה עושה רצון הנורא להסיתי. ואני
מוכרח ג"כ לקיים רצון הנורא:

אן יאמר נמה יזכה נמה ינלא הינה"ר נשעה שאומר
לו לשמור כדצריך היינו שאומר לו על עצירה
שהיא מלוא ומטעה אותו. והוא שהינה"ר אומר לשמור
כדצריך שגם אני מסיתך לשמור כו' ולא תעצור נזה
רצון הנורא נ"ה. הענה לזה שיסית האדם לפני ה'
נזה"ל. נשע"ע נכל לני דרשתיך רצוני נכל לני לעצור
אותך ואני יודע אם זהו רצונך אם לאו ע"כ נצקשה
מתך אל תשגיני ממנותיך שלא אהי' שונג שלא יטעה
אותי יצרי הרע ח"ו ואם יעשה כן נודאי השי"ת יעזור
לו נאמת שלא יכשל וד"ל:

תעמוד נרחוק שאתה מעוכב ועומד נאותיות רח"ק
ועומד לשון עכבה ונזה תעלים לעתות נזרה ועד מתי
תהי' נהעלם. ולא תתגלה לעיני כולם. וד"ל:

וישמע יתרו לרמוז שלפני נאמת המשיח ישמע יתרו
היינו נחי' רחמנות חמלה גדולה ויתירה. כהן מדין
הוא לשון דינים שהוא איש מדין ומלא כעס ודינים.
חותן משה מי שתולה נמעשה אצותיו נחודו הכל יתוקנו
ננאמת המשיח וד"ל:

ריש לקיש הי' נתחילה הנהגתו נגבורות כמו פנחס
קנאה ולא גזלן ממש. רק כשהיה רואה אחד
שעובר איזה עצירה מיד הי' מעניש אותו. ולכן כשאמר
לו רבי יוחנן לסטאה נלסטאותי ידע. אמר לו מאי אהנית
לי. התם קרי לי רבי והכל קרי לי רבי שגם מקודם
הי' נדיק ומנהיג הדור (עיין נחום נ"ח) והשיב לו אהנית
לך שהנאמתיך תחת כנפי השכינה שנריך להתדבק נמדותיו
של הקב"ה שמאריך אפו ומרחם על כל הנרואים כן
נריך הנדיק להתנהג עם העולם וד"ל.

כ"ה שאינו יודע נטיב גיטין וקדושין לא יהא עסק עמהן
הפי' הוא (קאי על הנדיק) מי שאינו יודע לגרש
את הרע ולכתוב לו ספר כריתות להכריתו משורשו.
וקדושין ואח"כ לקדש את עמו נמותר לו. לא יהא
עסק עמהם.

חייב אדם להקביל פני רצו נרגל. הפי' הוא כשנתחייב
היינו שפגם מאוד ח"ו התיקון לזה להקביל פני רצו.
היינו פני הנדיק ורק נראיתו אף שלא שמע ממנו דברי
תורה יכול להתתקן ואז אפילו נרגל מה שפגם ננחי'
רגלים נתתקן ונשלם כל הקומה שלימה וד"ל:

כ"ה מי שאין בו דיעה אסור לרחם עליו. כי אם אין
דיעה הנדלה מנין. ואין שום הנדל ח"ו בין אסור
למותר. ויש ח"ו נגעי נגדים פי' שהתחלה הוא נגעי
נגדים לקשט עמו ח"ו ואח"כ נמשך מזה ח"ו נגעי נגי
אדם. ואח"כ ח"ו נגעי נגים שמטמא כל המדרים ר"ל.
רק אחר כל הפגמים ח"ו. הענה כל מי שאין בו דיעה
אסור פי' שיקשר עמו לנדיקים שיעוררו רחמים עליו
ואם גם ח"ו אין שייך עליו רחמנות. הפי' הוא עי"ז
הדרך כל מי שאין בו דיעה אסור פי' שהנדיק יאסור ויקשר
אותו לשרשו שמ"מ יש לו איזה שורש למעלה. והוא אסור
שיקשר אותו נשרשו. לרחם עליו שיהי' שייך שיומשך
עליו הרחמנות וד"ל:

לא תשנא את אחיך נלנצך. פי' אפילו נלנצך ג"כ לא
נמעני לריצ עמו ולשנא נהתגלות נודאי לא אלא
אפילו נלנצך ג"כ לא. ופעמים הוא להיפך כשמוכרח
לריצ עמו עצור איזה ענין הנוגע מאוד ואם ישקוט יגיע
לו מזה רעה ח"ו. אזי הפירוש להיפך שמ"מ נלנצך לא
תשנא אותו ונפניו נריך להראות שנאה מפני שמוכרח

וילך יוסף הזדיק וימלאם נדותן שהמה עדיין נחי' דעת והי' יכול לתקנס. ולנפקו השליכו אותו למזרים והעלה משם נינוזי הקדושה שאנזו ח"ו נחי' הדעת ושם לא הי' תיקון כי אם וינאל הדורה וינך שמה נמסתרם תנכה נפשי וד"ל:

הקטע יולא נקב שלו. הפי' הוא מי שהוא פסח שפנס ננחי' רגלין יולא מהרע שלו. נקב שלו ע"ד משנת ראנ"י קב ונקי. רני יוסי אוסר הזדיק שהוא ננחי' יוסי לשון מסי רפואה שהוא יכול לרפאות את ישראל מעוונותיהם אוסר פי' מקשר לו יו"ד ונעשה מן קב ינ"ק. ואם יש לו צית קיצול היינו שהזדיק יכול לקבל נשמות ישראל. כתותן ע"י שיכתות הרע טמא שישריש נלז האדם שטמא הוא. ויהי' נהכנעה. סמוכות שלו ע"י מה יכול הזדיק לסומכו. טמאין מדרס היינו שהם יחזיקו ח"ע טמאין מדרס כי יהי' אפר כו'. או יאמר טמאין מדרס שיחזיקו ח"ע שהם ראויין להיות מדרס תחת רגלי כל אדם.

גח מקטני אומה היה. הפי' הוא שלא הי' לו כח להאמין ולהעלות את ישראל ממעמקי הקליפות כמו אברהם רק במדרגה קטנה הימנו. או יאמר מקטני אומה שלא הי' מאמין בעצמו שיהי' לו כח זה להעלות את ישראל מעמקי הקליפות ולא מסר נפשו עליהם. ויש צה סוד עמוק. וד"ל:

כי קרוז יוס אידס ומש עתידות למו. הפי' הוא כי כאשר קרוז יוס אידס שהוא נקלה האחרון ממש ומרגיש נפשו גודל ריחוקו מזה צתכלית קלה האחרון ועי"ז צל לתכלית השפלות והוא נחי' ט' צלז אז ומש עתידות למו נחי' לעתיד נחי' משיח כי נט' צלז נולד משיח נפי' יוכל לזכות למדרגה עליונה (כמאמר רז"ל היואל לדרך כו' כי קודם חורנן ציהמ"ק הי' סוד הזיווג שנוול נחי' משיח עיין צשער הזמנים צליקוטים ד"ה צעת חורנן צהמ"ק מאמר צס המגיד). כלל דמלתא שצריך לידע כי כאשר צל לסוף וקלה האחרון ממש י"ל מזה גילוי אור ציותר וד"ל כמ"ש צמ"א צאריכות:

(בגמרא) ואצע"א יליף מצריתו של עולם קאי על הזדיק. אי צעית לומר דצרי תורה יליף לה מצריתו של עולם תראה האיד המקור נוצע ואז תוכל לומר דצ"ת):

אין רינזי אחר רינזי אלל למעט פי' אין רינזי דקדושה יכול להיות אחר רינזי דגדלות ואין תקנתו אלל למעט ח"ע פי' הכנעה וד"ל. או יאמר אין רינזי דקדושה אז ח"ו אחר רינזי יש רינזי מסט"א אלל למעט כנ"ל. או יאמר אין רינזי פי' דקשה להיות רינזי אחר רינזי צנת אחת דהוי לי כרוז טונה וא"ל לקבל רוצ טונה ואין תקנתו אלל למעט לקנץ על יד על יד היום ירצה מעט ומחר מעט וכן צכל עת והמשכיל יצין:

בשם מורי הק' ז"ל מאמר הגמרא המקשה עלמו לדעת יהא צנידוי ומקשה הגמרא ולימאל אסור ומשני הגמרא אתי לאגרוי ינאל אנפשי' פי' מורי ז"ל אם יהי' נזכר צפירוש אתי לאגרוי' כו' אצל צאמרס יהא צנידוי הרחיק הדינור שלא יהי' כלל ממילא. וצדך אחר פי' מורי ז"ל שהגמרא מלמדת אותנו מוסר השכל ע"ז הדרך המקשה עלמו ועיף ויגע רק צידיעת התורה (עיין צשער הזמנים דל"פ צד"ה ידע מה צחשוכא) יהא צנידוי ומקשה הגמרא אתי לאגרוי' ינאל אנפשי' פי' אנפשי' הן על מי שיאמר אסור היינו שצעל המאמר עלמו שאמר כן צשע מזה שלא יגרה ינאל עליו והן על כל אחד ואחד לכן אמר יהא צנידוי להרחיק הדצר שלא יהי' ממילא כנ"ל צפי' הא' וד"ל:

ואתה עיף ויגע ולא ינאל חלקים. ע"ד המוסר שיכול להיות עיף ויגע צענודת ה' ואעפי"כ ולא ינאל חלקים ח"ו:

מאן דצעי למהוי חסידא יקיים מילי דאצות. פירוש ע"ז הדרך צענין חילוקי הזדיקים יש צדיקים שמתשיכין על העולם מילי דאצות היינו מוחין צצ"ד. ואיכא דאמרי מילי דנזקין היינו צדרך חיים תוכחת מוסר לתקן הרע והנזיקין: וא"ד מילי דצרכות היינו שיש צדיקים כאלו שיש צכוחם לצרך את ישראל ומצד צרכתם ממילא פועלים הכל ומתקנים הכל. וזהו אית דאמרי פי' שיש צדיקים שאומרים כה ויש צדיקים שאומרים כה וד"ל. והמ"י:

יש ג' תיצות שלכאורה משמשין צפי' אחד. היינו אף שהוא לשון מוסקי וכן גם ועוד. והחילוק הוא ציניהם שאף הוא דינים. וגם הוא המתקת הדינים. ועוד הוא יותר צהמתקה עד שאין עוד צאמת והמש"י:

האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב כו'. הפירוש הוא צפעס אחד חוטא כדי שישוב את אחרים וגם שהזדמן לו כך אז יש לו תשובה. אצל אחטא ואשוב השני שצכיוון הוא עושה אין מספיקין צידו כי יש סכנה צצצר. לכן קאמר הגמרא צס מסיעי לי' שצריך לזה סיוע מן השמים שלא יפול ח"ו. וזהו כי יקרא קן ציפור לפיך פי' אם צדרך מקרה הזדמן לך. פרט למזומן שצעשה זה צמכוון. או יאמר כי יקרא קן ציפור אם אתה צחי' משיח היכל קן ציפור אזי צדרך תוכל להשפיל עצמך להעלות הנינוצות שהם תועים צדרך ח"ו צכל עץ אפילו אותם הנשמות שהם כענים יצשים. או על הארץ שהם מונחים צארציות הכל תוכל לתקן וד"ל:

בפסוק והנה תועה צדה. פי' צחקל תפוחין קדישין. וישאלהו מה אתה מצקש. מה אתה עושה כאן צמקום זה לתעות. ויאמר את אחי אנכי מצקש להעלותם כי נסעו מזה מאלופו של עולם הנקרא זה אלי כו'.

ולאזיה נדיק יקשור א"ע לכן אמרו לקדש את האשה
שהוא נדיק גדול כזה שיוכל לקדש את האשה הייט
החומר שלו המכונה צסם אשה כידוע עד שיראנה הייט
שיוכל לראות את השכינה כזיכול ויש צה ענינים עמוקים
היינו שישרה השכינה בכל איצוריו ויזכה גם הוא ע"י
הנדיק למדרגות גבוהות. והמשכיל יצין.

תל"ת קשראין אינון ישראל אורייתא וקונ"ה. ואמר
שהקשה הרצ המפורסם ר' דוב נער מליובאוויץ
כי איך אמר תלת קשראין. הלל ליכא רק צ' קשרים
ישראל צאורייתא קשר א' ואורייתא צקונ"ה קשר צ'.
ואמר שהרצ הנ"ל האריך. והוא תירץ צקנרה ישראל
מזד ענמן יש צהן קשר ג"כ שכ"א מחוייב להתקשר בכלל
ישראל. והוא תלת קשראין. ולכן קודם התפלה צריך
לקבל ע"ע מנות עשה של ולהצט לרעד כמוך להתקשר
בכלל ישראל. וגם צסוף צרכות שלפני ק"ש מסיימן
הצומר צעמו ישראל צלהצה. היינו צלהצה שיש צהם
מאחד לצנירו.

של"שה דברים מזכירים עוונותיו של אדם. קיר נטוי
ועיון תפילה. וצעה שעוצרים על הגשר. הפי' הוא
זה קאי על נדיק שהוא מנהיג את העולם וסומכים עליו
כמו סומכים על קיר צגשמיות אצל הוא קיר נטוי שאינו
מתוקן עדיין כדנעי. זהו מזכיר עוונותיו למעלה
שמעיינים עליו מאוד. ועיון תפילה קאי ג"כ על הנדיק
כזה שמעיינים עליו מאוד אס הוא ראוי להתפלל צעדם.
וזהו עיון תפילה. וצעה שעוצרים על הגשר. כשהנדיק
מחזיק עצמו שהוא עוצר על הגשר. כי תחת הגשר הוא
מים הזדונים וכשהוא סוצר שהוא עוצר על הגשר ויכול
לתקן המים הזדונים של ישראל זהו מזכיר עוונותיו
למעלה:

אז יאמר שלשה דברים כו'. קיר נטוי אס הנדיק מחזיק
את עצמו שהוא קיר נטוי ויודע ערכו שאינו ראוי
להנהיג העולם. ועיון תפילה שהוא מעיין צעצמו אס
הוא ראוי להתפלל. וצעה שעוצר על הגשר מעיין צעצמו
אס הוא ראוי לעצור על הגשר ומחמת זה הוא צעצמו
בהכנעה וצשפלות אזי יכול להנהיג העולם אף אס אינו
נדיק גדול וד"ל. (ולפי"ז הפי' מזכירים עוונותיו של אדם.
היינו שיתוקנו העוונות ע"ד דזונות נעשו כזכיות וד"ל):

ויאמר יוסף אל פרעה צלעדי. פי' יוסף הוא הנדיק
שנקרא יוסף שמוסיף צכל פעם צעצודת ה' אומר
אל פרעה היינו הסט"א. כי פרעה הוא אותיות הערף.
צלעדי פי' שזה ידוע שהקליפה ייקתה מנינוץ הקדוש
שזה המחיהו כי צלא זה לא הי' לה קיוס אף שעה א'.
וזהו שאומר הנדיק אל הסט"א צלעדי. היינו שממני לא

היחברך כסא הוות יוצר עמל עלי חוק. הפי' הוא
היחברך הוא מלשון חצורה ומתמיה הפסוק על איש
הישראלי היחברך האס מנטער אתה ומיזר על כסא הוות
שכסא השם כזיכול צצצרת שאין הכסא שלם. א"י
היחברך הוא מלשון חיצור האס אתה רואה לתקן ולחצר
את מה שכסא הוות רק יוצר עמל עלי חוק כל מיך אתה
טרוד צפרנסתיך כי חוק ליטנא דמוצי:

דאיש מקדש צו וצשלומו. ע"ד הרמז השי"ת שנקרא
איש מלחמה מקדש אוחנו צו צעצמו. וצשלומו או
ע"י מלאך היינו צגלות המר ההשפעה הולכת ע"י מלאך
וזהו הרמז צגמרא השתא צשלומו מקדש כו'. פי' השתא
צגלות המר ההשפעה הולכת ע"י מלאך צו מצעי פי'
אנו מצקשים שתלך השפעה מהקצ"ה צעצמו מצעיה הוא
לשון צקשה כמו אס תצטיון צעיו וד"ל:

דאיש מקדש את צתו. י"ל ג"כ ע"ד הרמז שהוא הנדיק
שיש צו נינון מצשמת צחי' משה שנק' איש (כח"ש
והאיש משה). מקדש את צתו קאי על כנס"י כשהיא
נערה כשינער ומפיל הקליפות ממנה והיינו שיש צכח
הנדיק שהוא מצחי' הנ"ל לקדש את צשמ"י ולנער מהם
הקליפות והדינין. וכן י"ל צפי' האצ מקדש את צתו
כשהיא קטנה צע"כ היינו הנדיק שנק' אצ צחמה מקדש
את צתו ככ"ל כשהיא צקטנות אעפי"כ צע"כ עושה לה
טונה וד"ל:

ובגמרא אר"י מצוה צו יותר מצשלומו. ע"ד הרמז
הוא לצוא לצחי' צו יותר הוא מצשלומו ע"י צחי'
משיח כי ה' דרצ ספרא הוא הנדיק הגדול שסופר
האותיות צצצורה מחריך רישא. פירוש מצטל הדינים
והמותרות מעל ישראל. רצא מלח שיצוטא רצא הוא
הנדיק הגדול מלח למשוך החסדים שהוא צרית מלח
(שהוא ענין מיתוק ותיקון) שיצוטא למי שפנס צצצית ח"ו
כו' וד"ל:

מאמר הגמרא אסור לאדם לקדש האשה עד שיראנה
שמה יראה צה דצר מנונה כו'. וקשה צאזיה אופן
איירי אס צמומין צגנלוי הלל גלויס הם ויוכלו לראות
קרוציו ואס צמומין צצצסתר מה יהי' התועלת כשיראנה
הלל לצסוף תתגנה עליו. ויש לתרץ שעל מומין צצצסתר
קאי והחשש שלצסוף לא איכפת כי מתחילה נעשה יחוד
גמור צרנון. והאמת קאי זה על אדם נדיק ולפיכך אדם
שהוא צמדרגה גבוה לו ההכרח לראות וללאשים פשוטים
לא נאמר זה כי ח"ו ע"י הראי' יכול לצוא לידי איה
עצירה ח"ו ולא יכנוס צטהרה ויש צזה ענה אחרת וד"ל:

וע"פ הרמז היא הוראת דרך לאיש הישראלי וזה פירושו
אסור לאדם היינו שיקשר עצמו להנדיק שנקרא אדם

יהי' לך חלק. רק חלקים יענה את שלום פרעה. חלקים הוא מלשון דין משם והי' שלומך וד"ל:

אם יהי' נדחך נקמה השמים. מה שלא כתיב אם תהי' נדח וכו'. הענין הוא משום כשאוהבים נקמה לגמרי. אז חוזרים למקורם גדילוג הערך רק שלא אתה צעמך תעשה זה. כי האומר אחטא ואשוב כו'. פי' שלא תאמר אחטא כדי שיהי' נקמה כו' כי יכול ליפול מאוד מזה ח"ו. אבל אם יהי' נדחך (משמע שלא צכוונה. כי תהי' נדח משמע צכוונה ויהי' נדחך משמע שלא צכוונה). ויהי' הוא נח' משית שיהי' אז הנירוף י"ה כמ"ש והי' ציוס ההוא י"ה י"ה. נקרוצ לציאת המשיח יעשה ה' זאת ויאמר למעני למעני תעשה וד"ל:

בדרך על פירות האילן צורא פרי האדמה יאל. הפי' הוא צירך על פירות הנושרין צעמקי הקליפות. צורא פרי האדמה לאקמא שכינתי מעפרא. יאל מעמקי הקליפות וד"ל:

גרשון קהת ומררי. גרשון היינו שיגרש את הרע תחילה. קהת אח"כ יוכל לקבץ הניצולות הנפירים וכו' מררי ע"י הכנעה מר"ר יו"ד חכמה החכמה תחי' את צעלי. אעפ"י תומי יצוא לשמחה. ולא יהי' צעלות ח"ו וד"ל:

נותן לזהמה לחמה לנני עורצ אשר יקראו. ע"ד הרמו. קאי זהו על ענין זיווג. לחמה הוא לשון כי אם הלחם אשר הוא אוכל. גני יוסף. ואם הוא נותן לזהמה. שהוא ממלא תאוותו כזהמה. ואינו מקדש עצמו צמותר לו. אזי העונש הוא לנני עורצ אשר יקראו. שיקרה לו כמו להעורצ שהוא אכזר כן הוא יהי' אכזר ח"ו וד"ל:

ימלא ה' כל משאלותיך. צסם הצעש"ט ז"ל. כל משאלותיך ורצונך יהי' רק למען ימלא ה' שיהי' הכסא שלם כנ"ל. להיות לכם לחלקים. הפי' צריך האדם להסתכל שגם הלכס תאוות היתר יהי' לחלקים צלתי לה' לצדו וד"ל.

שמעתי ממורי כל תורה שאין עמה מלאכה סופה צטילה. מלאכה דא יחודא. כמאמר הזה"ק ע"פ ויצא יוסף לעשות מלאכתו דא יחודא. והפי' כאן כל מי שאינו יכול לאמר תורה ע"ד היחוד כו' סופה כו' והמ"י:

גבא אפוס מתרתא רחמנא קרי'. הפי' הוא כך גבא מי שהוא גונז דעת ח"ו אין לו תיקון רק אפוס מתרתא חתר חתירה כמו צמשה. כי הוא נופל צנחי' אצדון. והו רחמנא קריא שהתיקון שלו הוא רק מזד

רחמי וחסי ה' ית' אשר הוא חושב מחשבות לנל ידח ממנו נדח. ולכן אצטלוס שגנז דעת נשמ"י נפל לצחי' אצדון. ולכן הוצרך דוד המע"ה להשפיל עצמו לשם. להעלות הניצול קדושה וד"ל.

לא תעלה צמעלות על מזנחי אשר לא תגלה ערותך עליו. הפי' הוא לא תעלה צמעלות צגדלות כי לצסוף תגלה ערותך ח"ו. אלא מזנח אדמה תעשה לי. מרמו על הכנעה.

אז יאמר לא תעלה צמעלות. פי' לא תדבר לשון הרע. אשר לא תגלה ערותך עליו. שלא תצוא לפגם צרית המעורר ח"ו יסוד צניסוד שהם קשורים זה צזה. וד"ל: דרך הלנה:

לא תהי' משכלה פי' צהרצה חכמות נגד הצדיקים. כי ועקרה פן תהי' עקר ח"ו שאינו מוליד צרותיות וגשמיות. אלא צריך להאמין צהם צאמונה פשוטה וד"ל: **נחשא** עון הפי' הוא מגניה אותו לצחי' עתיק ולא ישא פנים אפילו מי שפגם ח"ו שאין לו פנים דקדושה אזי צסם יש תיקון גם לו וד"ל.

עלה צכנצ הפי' הוא מי שעולה צלמוס אזי התיקון הוא ופנה לצונצ פי' לצוכ"ע משם יש לו תיקון. אזי וצא לו לקרן שיתקן הקרן צוית מה שהוא צפנימיות לצנו וד"ל:

במשנה שרץ שנמא צמקדש כו'. הפי' הוא שרץ קאי על כעס וגדלות שנמא צניהמ"ק פי' צניהכ"נ שנקרא מקדש מעט. כהן פי' הצדיק שנקרא כהן עובד ה' מוציאו צהמיינו פי' צהאצנט שלו היינו שיכניס צלצ האדם יראה וענוה כדי שלא לשהות את הטומאה ויהי' קשה לתקן:

סתם מקשן עם הארץ. הפי' הוא סתם הצדיק שהוא צנחי' סתים ועלם מקשן יכול להשפיל את עצמו אפילו מקשן היינו צדינים קשים שצורים על האדם. עם הארץ אז יכול להעלות גם נפשות עמי הארצים ציותר וד"ל:

חצי חק צרובות הילכתא גמירי לה כו'. הפי' הוא שיצ חציו לה' וחציו לכם. היינו תאוות היתר מכונים צסם לכם והם ג"כ צריכים להיות לה' צלי הנאת עצמו. וזהו הפי' להיות לכם לחלקים שגם הלכס צריך להיות לחלקים צלא הנאת עצמו. וזהו הפי' חצי חק כשאדם הציק את החצי לכם שהתאוות היתר הם צמותרות מאוד. התיקון לזה צרורות שיקשר את עצמו להצדיק האמת ולא הילכתא גמירי כו'. שהצדיק יורהו הדרך איך להתנהג צזה וד"ל:

מאמר הגמרא זן כלל שנוע שכל הנכנס לציתו כשהוא רעז ככלל יואל כשהוא שזע. לכאורה הי' נריך לכתוב זן שנוע כלל. ועוד מהו הלשון כשהוא רעז כו' ועוד דיוקים הרבה נזה. והפי' הוא דהנה ידוע שהנדיק נריך להשפיל את עצמו צהמייר והדוחק של ישראל וצנחיתם. והו פי' כל המייר לישראל פי' שהוא מייר לעצמו צנחיל ישראל. אז נעשה ראש. אז יכול להיות ראש ומנהיג הדור. וזה ידוע שהמון עם מכוניס צס כלל לפעמים כאשר כתז צתיקונים לוחין ככללי הצ כו'. והו פני הדור אימתי יכול להיות פני הדור פי' מנהיג הדור. כפני הכלל שהוא משפיל א"ע צמקום הכלל פי' צנחיתם. ועד"ז אפשר לפרש כאן. זן פי' הנדיק שהוא נק' צס זן. כלל כשהוא משפיל את עצמו צמקום הכלל אז שנוע יוכל להשציע אותם צרוחיות וגשמיות. והו שכל הנכנס לציתו כשהוא רעז פי' הנדיק שמרגיש רעזונס ומסרונס ומשפיל את עצמו עזורס. אז יואל כשהוא שזע. יכול להשציע את העולם וד"ל:

המביא גט ממדינת הים נריך שיאמר צפני נכתז וצפני נחתם כו'. הפי' הוא זה קאי על דיבור לשון הרע והו המציא גט זה שהוא מציא גט ופירוד איש מרעהו שמדבר עליו לשון הרע. ממדינת הים. פי' זהו מקור הדינים. והעלה לזה שיאמר צפני נכתז כו' ושיעיין האדם צעצמו וימאל כל החסרונות צעצמו (עיין צשער השוצצים צד"ה המציא גט). שם צרש"י כל חוץ לארץ קרי לה מדינת הים. הפי' הוא כל חוץ לארץ שאינו יכול לדבר לשון הרע. על דרך היחוד לעשות טובה להאדם צדיצורו להמתיק הדינים מעליהם קרי לה מדינת הים זהו מקור הדינים לצר מצל. צל הוא לשון עירור. אם הוא יכול להתערב עם כלל ישראל ולהיות צאחדות עמהם והלשון הרע שהוא מדבר הוא רק לטותו. אז יכול לדבר לשון הרע: שם צגמרא מאי טעמא. פירוש מפני מה אסור לדבר לה"ר אם רואה שצצירו אינו עושה כהוגן. חד אמר לפי שאין צקיאין לשמה. פירוש שאין יכולים לומר תורה וגם לדבר לשון הרע על דרך היחוד ככ"ל. וחד אמר לפי שאין עדים מנוי' לקיימו כי יש שני עדים הע' משמע וד' דאחד. זהו עד א' ועד"ז זהו עד הצ' ואין אנשים כאלו מנוי' שיכולים לקיים את השני עדים. לכן אין ראשים לומר לשון הרע וד"ל:

וכן י"ל ע"ד הרמז. גט הוא צחי' פירוד מהיחוד. ויש יחודים שפלים שהמה ג"כ צנחי' גט כל מאן דמחבר אתוין צאתר דלא אנטריך כאילו אפריד לון. היינו הצל לתקן הפגמים הן מה שפגם צפירודל והן מה שפגם ציחוד לא טובים. ועל הכל התיקון הוא שיאמר צפני נכתז ככ"ל וד"ל:

אדם יראה לעינים וה' יראה ללצז. אמר שאפי' למלאכים יכול להטעות אין מלאכי השרת מכירים צלשון ארמי פירוש שאמר דיצורים של תורה ותפילה צל מעורב צה ארמית אין מלאכי השרת מכירים כו' וד"ל. ויש צה רזין דרזין עילאין:

הבועל ארמית ח"ו קנאין פוגעים צו. הפירוש הוא. שמי שפגם צה החטא אזי תיקונו שיקשור עצמו להנדיק האמת. והו הפי' קנאים פוגעין. פירוש צדיקים שנק' קנאים כמו פנחס קנאה וכדומה פוגעים צו. פגיעה לשון תפילה כמו ואל תפגע צי כו'. שהם מצקשים מהשי"ת שיוכל לעשות לו טובה צאמת וד"ל:

ברש"י ויתנכלו אותו להמיתו אותו כמו אתו עמו כלומר אליו עכ"ל. הפי' הוא כי לכאורה נפלא על צנטי י"ה איך יחשדו על שפיכס דמים להרוג אותו. אך הענין הוא כי יוסף הנדיק הי' נדיק יסוד עולם והוכרח להשפיל א"ע אפילו למקומות השפלים והממוכים ח"ו כדי להעלות נשמות ישראל אשר מונחים צתחתיות המדריגה ר"ל נשמות האוצדים והנידחים ח"ו העלה אותם והשצטים לא הצינו שידע יוסף מזה הדרך שלא היו מחזיקים אותו לנדיק גדול כזה וחשדו אותו שירד מדרך הישר ח"ו צראותם שהוא עושה לפעמים שלא כהוגן מעט ולכך רצו להורגו על דבר האמת פי' להוריד את יוסף ממדריגתו וזה צחי' מות מאן דנחית ממדריגתו קרי צי' וימת. וזה הפי' צרש"י ויתנכלו אותו כמו אתו עמו. פי' שלא אותו לצדו רצו להורגו ולהשפילו ממדריגתו אלל עמו פי' אף להנשמות הנידחים והאצודים היו גורמים ירידה גדולה ומיתה ח"ו. והו אתו עמו כלומר אליו. להנשמות הנילווי' אליו להעלותם וכלומר אליו כי זה שעשו גרמו ח"ו נער לשכינה כי יש נחת להקצ"ה שהנדיק יעלה אותם וכשמורידים אותו ממדריגתו לא יעלה אותם הנשמות ויהי' נער להשכינה צציוכל שוכן אתם כו' והו אליו כלומר שזה נוגע גם להקצ"ה צציוכל. וד"ל:

ע"ד הלכה

במקום שאין אנשים השתדל להיות איש אף הוא ראה כו'. הפי' הוא מי שהוא צמדריגה שפילה שאין ציוכלתו להיות איש ומנהיג הדור. לכן צמקום שאין אנשים משוצים אף הוא ראה. יכול גם הוא לראות ולהנהיג נשמות ישראל:

יתרועעו אף ישירו. הפי' הוא מי שרואה להתרועע ולשצר את האף של ישראל פי' החרון אף והכעס שלפעמים יש עליהם דינים מרים ר"ל. העלה צה ישירו צשמחה כי כתוז צשמחה תלאו יכול לצאת מכל הרע והדינים ושמחה ממתיק הדינים וד"ל:

אפר כירה מוכן הוא. הפי' הוא הנדיק נקרא כירה כי פירש"י כירה יש צו מקום שפתת שתי קדרות והנדיק יש צו ג"כ תורה שצכתצ ותורה שצע"פ. והוא הפי' אפר כירה מי שהוא מתאצק ח"ע צעפר הנדיקים ומכתת רגליו ומוסר כפשו עצורו אזי מוכן הוא פי' הוא מוכן ומזומן לחיי עולם הצא :

במשנה דנק כדי ליתן צראש השצצצצ. הפי' הוא דנק פי' נריך האדם לדנק ולקשר עצמו לנדיקי הדור. כדי שיתן הנדיק צראש פי' צמותו וצלצו השצצצצ הוא שתי תיבות מלשון תשונה צ' תשונות היינו תשונה עילאה ותשונה תתאה וד"ל :

בפסוק וישן מפני חדש תוליו. הפי' הוא הינר הרע נקרא ישן כחומר הכתוצ לפתח חטאת רוצץ. מפני חדש היינו הינר טוב שהוא צא לסוף י"ג שנים תוליו את הינר הרע מפניו וד"ל :

ויגש אליו יהודא ויאמר צי אדוני ידבר נא ענדיך דבר צאזי אדוני ואל יחר אפך צעצדך. הפי' הוא איש הישראלי נריך לגשת אל השי"ת צקירות וצפנימיות הלצ. והוא ויגש יהודא פי' נריך להתוודות על חטאיו צינו לצין קוטו ויאמר צתפלתו צזה הלשון. צי אדוני פי' שיהי' על פני צלם אלקים צשלימות ויהי' צכחי מדבר דיצורים צאופן שאל יחר אפך צעצדך להתנהג עמו כמידתיו רק צחי' תחנונים מתנת חנם. אמן :

במשנה חמור יואל צמרדעת שלו צומן שהיא קשורה לו. הפי' הוא אימתי יואל החמור פי' החומר של אדם צמרדעת הפי' הוא שיתקשר עצמו להנדיק שנקרא חר פי' שר של דעת שיש לו דעת גדול אצל אימתי צומן שהיא קשורה לו כשהוא קשור להנדיק צאמת. ואין החומר יואל צמרדעת צומן שאין קשורה לו פי' אס אינו מקושר להנדיק צאמת אין הנדיק יכול לעשות לו טובה ח"ו. וד"ל :

בשמות ישראל נקראו צסם אפרוחים. והוא והאס רוצצת על האפרוחים אלו מארי מקרא ועל הציצים אלו מארי משנה צנים אלו צעלי הקצלה וצאזיה מדה שישראל מחזיק הקצ"ה מתלצצ כציכול צאותו לצוש : היכל קן ציפור. שם צשמות הנקראים צסם ציפורים והשי"ת נקרא לפעמים צסם ציפור. על הים נדמה להם כצחור וצשעת מתן תורה נדמה כזקן מלא רחמים. יש לו אצ זקן וילד זקונים קטן ילד זקונים זה יוסף שנקרא ילך ששועים קטן זה צנימין. ויוסף הנדיק עליון וצנימין נדיק תחתון וגם יכול להיות שקטן קאי על יוסף צסוד נער. ויותר הוא לצדו ואציו אהצו כשנשאר צנימין לצדו

הוא צקטנות אזי ואציו אהצו שהתקשר עמו שהוא הנק' נדיק עליון יכול לתקן פגם המוח של כל ישראל ונדיק תחתון יכול לתקן פגם המעשה וד"ל.

מצאו נעול צידוע שיש אדם. פתוח צידוע שאין שם אדם. ולכאורה למה מתחילה אמרו מלאו נעול צלשון מציאה ואח"כ לא נאמר מלאו פתוח רק סתם פתוח. רק שיש רמז מוסר השכל צדצרי רז"ל. היינו אס האדם הוא נעול ולצו אטום ומטומטם רק שמואלו היינו שהוא צעצמו מואל צעצמו החסרון ומרגיש צנפשו שפלותו יש שם עדיין אדם דקדושה והוא מלאו נעול. והיינו שמואל צעצמו איך שהוא נעול. אצל פתוח פי' שהוא פתוח לגמרי שאינו מואל צעצמו שום חסרון ואינו מרגיש צעצמו פחיתות עצמו צידוע צוודאי שאין צו אדם דקדושה ח"ו :

מעייין מטהר צכל שהוא. פי' כשמעיין ומפשש צמעשיו אז מטהר תיכף :

בקשו נדק צקשו ענה אולי תסתרו מחרון אף ה'. הפי' הוא צקשו נדק כו' אולי הוא לשון ספק. רק שצריך להחזיק עצמו רק צספק. ולא יחזיקו עצמם שיש להם מדת הענוה. רק הגם שצנפקים נדק וענוה מ"מ להיות צספק שמה לא השיג עדיין כלל מדריגת הענוה. ואז צאמת הסתרו כו' (וכן איתא צספר קול אריה מהמוכיח דפולנאי) :

עבר עצירה ושנה הותרה לו. הותרה לו סלקא דעתי'. אלא איתא נעשה לו כהיתר. והנה יש טועים ומורים היתר לעצמן מפ' הגמרא זו. ואומרים שכשעצר עצירה רק שח"כ שונה פי' שלומד. והוא ושנה. הגם שהוא צלי קדימת התשונה והכנעה מ"מ הותרה לו. והוא שהגמרא מוכיח אותם נגד פניהם ואמרו הותרה לו סלקא דעתי'. פי' אס הוא צרוצ גדלותו מהלימוד אז מדמה שהותרה לו לגמרי. אלא איתא. פי' כשאינו כל כך צגדלות לפעמים. אז סוצר שנעשה לו כהיתר לכל הפחות. אצל צאמת הפי' מהגמרא. עבר עצירה שכבר עבר העצירה ועשה תשונה גמורה עליו צלצ צסצר וחרטה והכנעה אומיתית צמר כפשו על עואס ריחוקו מאור פני מלך. ואחר גודל המרירות יוצצ ללמוד צגודל הכנעה. אז הותרה לו. והוא הותרה לו סלקא דעתי'. היינו אס לימודו הוא צדעת גדול ושלם אז הותרה לו ממש. אלא איתא פי' שאינו לומד צדעת גדול כל כך מ"מ נעשה לו כהיתר :

בגמרא צצא מניעא. לא תחמוד לאינשי צלא דמי משמע להו. ופי' צמהרש"א וכן הוא האמת. ולכאורה הל' מהגמ' אינו כן. כי אמרו משמע להו. ומשמע שצאמת אינו כן. ואמר שפי' הגמרא הוא ע"ד הידוע שיש אדם

גבר איש אנוש. ואנוש הוא מדריגה הנמוכה שכולם. ולכן אמרו צנמרא לאינשי היינו לאותם שהם צמדריגה נמוכה. להם משמע שלא תחמוד הוא כלל דמי. ולזה פי' צמהרש"א וכן הוא האמת. פי' שכן הוא האמת שלהם צתורה לפי ערכם. אבל צאמת לאמתו נודאי לא תחמוד הוא אפילו צדמי ג"כ וק"ל:

מה שלקה דוד יפת תואר הוא להעלות הנילוני קדושות שמונחים סמוך לשלש קליפות הטמאות לגמרי ר"ל. כי יפת תואר הוא רק סמוך לזה כי היא מקליפת נוגה. והוא מאמר רז"ל לא התירה תורה אלא כנגד יצר הרע. שיר הרע הוא ג' קליפות הטמאות לגמרי והוא כנגד סמוך וד"ל:

כשהזיק חז המזיק לשלם תשלומי חק צמיטצ הארץ. ומקשה הגמרא חז חייז מינעיל לי'. הפי' הוא. כשהזיק קאי על נפשות רשעים שהם מזיקים את עצמו ואת אחרי' רוצה הוא מאן דקטיל צנוי וכו'. חז המזיק היינו לשון צהנציה. שצריך להצניא את עצמו צהנקודה צצריש הארמיניתא דמלכא כו' שם תיקונו. לשלם תשלומי חק צמיטצ הארץ. היינו ע"י מה ישלם וישלים חקו. צמיטצ הארץ. היינו שיהי' דורש טוב לעמו. ויהי' מטיב לכלל ישראל. ויהי' צאחדות עמהם וד"ל:

ויקבור אותו צניא (הר"ת הוא י"ג אורות). הפי' הוא צי"ג מכלין דרחמי צי"ת אותו נקודה צהיכלי' כדאיתא צתיקונים. שם יש תיקון גם לפעור שעובד ע"ז ח"ו:

מאמר הגמרא. טורא צטורא לא פגע. אינש צאינש פגע. הפי' על דרך הרמז הוא. טורא מי שהוא מחזיק עצמו גצוה כהר שיש לו גדלות. אזי צטורא צאינש כזה לא פגע. פגיעה הוא לשון תפלה מלשון ואל תפגע צי כו' פירוש אין הנדיק יכול לצק עצורו. כי אמר שיותר נקל להנדיק לעשות טובה לצעל עצירה ר"ל יותר מלאינש שיש לו גדלות שזה מכיר ערכו והוא צהכנעה וזה אינו מכיר ערכו. אבל אינש מי שהוא מחזיק את עצמו צמדריגה אינש שהוא מדריגה הפחותה ויודע ערכו. אזי צאינש פגע עצור זה האדם יכול הנדיק לצק מהשם ית' עצורו וד"ל:

השולח אמרתו ארץ עד מהרה ירוץ דצרו. הפי' הוא מלשון הפשטה. אמרתו הוא מלשון לצו כידוע. והפי' הוא שמפשיט לצושי הגשמיות שלו שיש לו הזדככות החומר אז עד מהרה ירוץ דצרו. שיוכל לאמר ולדבר דצרי התפילה צמהירות. ויש צזה ענינים עמוקים וד"ל: **וישא** אהרן את ידיו אל העם. פי' שתקן צחי' הידים. פירוש המדות של כלל ישראל.

ואתה תנוה את צני ישראל כו' כתית למאור. לכתת הקליפה ולא להעלות נר תמיד מתחל לעילא.

בפסוק דצרי עונות גצרו מני פשעינו אתה תכפרם. וקשה מהו הלשון דצרי עונות הוי לי' לכתוב עונות גצרו מני כו'. והתירוץ הוא כי ידוע שמי שפגם צצריית המעור ח"ו אזי תיקונו שירצה דיצורים של קדושה צתורה ותפילה. ואם כן מי שיודע צעצמו שפגם יותר אזי צריך להרצות יותר דיצורים של קדושה. והוא שהתפלל דוד המלך עליו השלום צעד כלל ישראל ואמר דצרי עונות פי' דצרים של קדושה שאני צריך לדבר ולהרצות צצציל עונותי שעשיתי גצרו מני. פי' שאין צכחי לדבר דיצורים כל כך נגד עונות שעשיתי. לכן צקשתי ממך פשעינו אתה תכפרם ולא תמתין על דיצורים שלנו כי אין צכחנו מחמת טימטוס הלצ והמות. וצזה יצואר מאמר הגמרא על פסוק וילו ה' על האדם לאמר. איתא לאמר זה גילוי עריות. הפי' הוא צצאמירת הרצה דצרים שנקדושה יהי' תיקון על גילוי עריות ח"ו וד"ל:

במשנה אמר רבי שמעון צן חלפתא. לא מאל הקצ"ה כלי מחזיק צרכה לישראל אלא השלום שנאמר ה' עוז לעמו יתן ה' יצרך את עמו צשלוס עכ"ל. על דרך הרמז הפי' הוא. אמר רבי אמר הנדיק שמעון הוא שם עון שהנדיק יכול לעשות מעון ג"כ שם להגציה אותו לשורשו צמקוס אשר לא יזכר עון ישראל עוד ויתהווה מעון שם עכ"ו שהוא מע"צ שמות. צן חלפתא הוא מלשון חילוף ותמורה שיש לו צחי' דוד ע"ה שהיה צן תמורה. וצחינתו הי' להשפיל את עצמו למקומות הנמוכים צכדי להעלות נשמות האוצדים והנדחים כי הוא צעצמו לא הי' ראוי לשום עון רק צצציל כללות ישראל והנדיק כזה שיש לו ג"כ צחי' דהע"ה שהוא רואה רק לתקן נשמי'. אמר הנדיק הנ"ל. כשלל מאל הקצ"ה כלי מחזיק צרכה לישראל שהנדיק נקרא צשם כלי מחזיק צרכה לישראל שעל ידו הולכת ההשפעה לישראל וצפרט להמקושרים אליו צרוחניות וגשמיות. אבל אם אין הנדיק צחיים והוא לא מאל כו' אזי אין ענה לזה אלא השלום. שהאנשים אשר היו מקושרים להנדיק צחיים חיותו אז יהיו צאחדות אף לאחר כן ויהיו מקושרים אליו צאמת שלא לנתק את עצמו מהשורש אפילו צעת התקשרותם לנדיק אחר כי כל המגרש אשתו ראשונה פי' אם צתחלה הי' מקושר להנדיק ואח"כ מגרש פי' מפריד את עצמו ממנו. אזי אפילו מוצח כו' אלא צריכים להיות מקושרים כמקדם ואזי כשיהיו מקושרים לו אז יהיו צאחדות כמקדם. והוא אלא השלום. ואז ה' יצרך את עמו צשלוס. פירוש צצציל השלום והאחדות שיש להם ומחזיקים עצמם צהנדיק אף לאחר כן ומאמינים צאמונה שלימה שהנדיק יכול להשפיע להם כל טוב. כי גדולים לדיקים צמיתתם יותר מצחייהם צזכות זה ה' יצרך את עמו צשלוס וישפיע להם כל טוב סלה. אמן ואמן. סליק:

נשלח הליקוטים ופליק שער התקשרות לצדיקים בעזר שוכן שחקים: